

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Iosephina Lvcernensis

**Reiß, Jacob
Tschan, Jacob**

Constantiae, 1658

urn:nbn:de:hbz:466:1-9773

12
na
msis

5

Th. 2495.

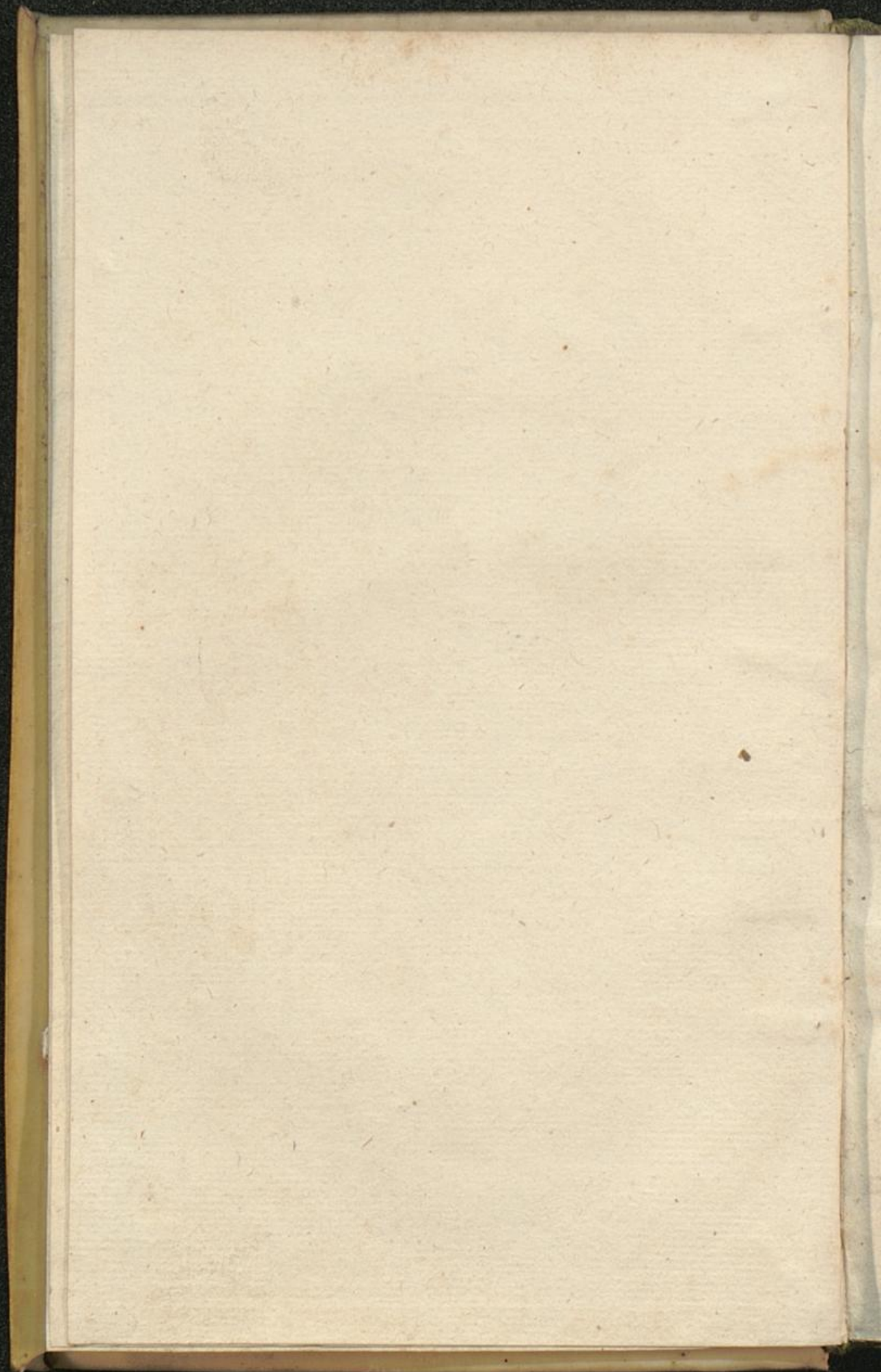
K

11

~~23~~

~~43~~

36

IOSEPHINA
LVCERNENSIS. .

IOSEPHINA
LACERNEUSIS

Ex legato Celsi principis Ferdinandi Episcopi

IOSEPHINA
Padubernensis et Theopseiciensis 1683
LVCERNENSIS.

Collegij Societatis IESV Paderbornæ.
Lucernæ Heluetiorum

S. IOSEPH
VIR MARIÆ., &c.
centum Elogijs illustratur atque
propugnatur.

P R A E S I D E
I A C O B O R E I S S
Societatis IESV SS. Theologiæ Pro-
fessore Ordinario.

R E S P O N D E N T E
R. D. I A C O B O T S C H A N,
ejusdem SS. Theologiæ Studioso ac Can-
dato.

Cum facultate Superiorum.

C O N S T A N T I A E,
Apud Ioannem Geng Episcopalem
Typographum.

Anno M. DC. LVIII.

SALVATIO
AD
S. IOSEPHVM.

AVE
IOSEPH,
GRATIA PLENE,
DOMINVS TECVM,
BENEDICTE TV IN VIRIS,
ET

BENEDICTVS FILIVS TVVS
IESVS,
SANCTE IOSEPH

VIR
MARIÆ

ORA
PRO NOBIS PECCATORIBVS,
NUNC
ET IN HORA MORTIS NOSTRÆ,
AMEN.

REVERENDISSIMO ET IL-
LUSTRISSIMO DOMINO DOMI-
NO S. R. I. PRINCIPI

IODOCO

LAVSANENSI EPISCOPO,

ac Comiti, itémq; Collegiatæ Ecclesiæ

S. Leodegarij Lucernæ

P R Æ P O S I T O.

Nec non cæteris

ADMODVM REVERENDIS, NO-
bilibus, & Clarissimis, ejusdem Ecclesiæ

Collegiatæ

DD. CANONICIS.

Patronis meis obseruandissimis.

Tſi de cælo S. IOSEPHVS huic
suarum Laudum à me suscepto
patrocinio, haud dubiè propitiam
manum porrecturus sit, non de-
dignatur tamè, more sanctis vſitatò, etiam
ex terrâ, Patronos aliquos optari in Socie-
tatem auxiliij sacri. At fierine potest, vt
CLERICVS ad alios, quàm CLERICOS, &

A 3

CLE-

CLERICORVM PRÆCIPVOS, feliciùs ac sapi-
pientiùs confugiat? Nemo opinor, hoc di-
xerit. Præ omnibus igitur Vestrum, RE-
VERENDISSIME ET ILLUSTRISSIME EPI-
SCOPE AC PRÆPOSITE; ADMODVM REVE-
RENDI, NOBILES, ET CLARISSIMI DOMINI
CANONICI, Nomen, Tutela, & Opera, à me
mihi quærenda, roganda, atque exoranda
est; nisi fortè aliquis negare possit, TALES
Vos esse, quales vnà mecum Vniuersa Pa-
tria lætabunda agnoscit, hoc est, PRÆCI-
PVOS CLERICORVM. At hoc neque Iusti-
tia, neque Veritas finit. Nam I. Vos, vt in
communi alloquar, HIC IDEM PRÆPOSI-
TVS VESTER, meritò Sapientiæ ac Virtutis
eximiæ, postquam SANCTISSIMI D. INNO-
CENTII X. SINGVLARI FAVORE INTER-
NVNCIVS CVM POTESTATE LEGATI A LA-
TERE, ad Heluetios Rhætósq; & adjun-
ctos ijs populos, præclarè fuit, etiam ex alie-
nâ Diæcesi, Constantiensi nempe, EPISCO-
PVS LAVSANENSIS AC COMES renunciatus
& confirmatus est. Deinde autem consti-
tuitis Vos, ADMODVM REVERENDI, NO-
BILES, AC CLARISSIMI DOMINI CANONICI,
præcipuæ istarum partium Ecclesiæ Cor-
pus,

pus, verè principalia membra. Non solùm enim CANONICI estis, quod VOBIS commune est cum alijs multis; sed etiam per Vos ipsos, eo, quæ CANONICIS præscripsit Trident Sess. 24. cap. 12. religiosissimè obitis; vt meritò, quemadmodum idem loquitur, ECCLESIAE SENATVS possitis appellari. Insuper autem emicant in VOBIS duo hæc præclara Decora, ac nescio, an vllis alijs CANONICIS concessa: non enim contenti diuinis nocturnisque Horis Diuinum celebrare Officium, etiam ANIMARVM CVRAM, PAROCHIALI IURE, omnes & singuli, indefessi geritis; & concionandi laude tantopere præstatis, vt Vocem, Zelùmque vestrum, ac facundiam singularem etiam Religiosorum Tempora, Festaque audire gestiant. Quamobrem hæc ipsa quoque IOSEPHINA mea, siue rectius IOSEPHVS meus, inprimis ad Vos, quemadmodum dixi, ostendique, PRÆCIPVOS CLERICORVM, siue vt PATRONOS, siue veriùs vt PRÆCONES earum Laudum, quas Magno huic Sancto assertum venio, recipit se. Et quia gratiarum nihil est in me, quod reponere possim, id vnum precor AB

A 4

ILLO,

ILLO, ac PER ILLVM, vt Vos Colendissi-
mos Dominos, ac Patronos meos in terrâ
fauentissimos, SIBI, ECCLESIAE VESTRAE,
PATRIAE item, ac in eâ MIHI, quàm diutis-
simè optimèque, seruet semper incolumes
ac beatos. Lucernæ.

*Resuer.^{me} et Illust.^{me} Celsit.^{nis}
Vestra.*

Itémque

*Admod. Re-v: Nob: et Clar:
Dom: VV:*

Cliens Infimus

IACOBVS TSCHAN
Presbyter,

M. TERESIA DE IESV BENE-
VOLO LECTORI SALVTEM.

IOSEPH, (cujus Elogia tibi in hac IOSEPHINA exhibentur, & multa, & magna) precipuus est corporis atq; animæ meæ Pater, Patronus, & Medicus. Hunc ego ante alios omnes amo, veneror, & prosequor honore. Hunc ab alijs agnosci, laudari, & invocari, vnicè desidero. Hunc palam pronuncio, Fundatorem esse Ordinis mei, cui me, meaque omnia, & quotquot sequuntur me, post Deum ac Deiparam, summè debeo. Hunc olim in omnibus itineribus meis fortissimum habui custodem, comitem, ac ducem, illò maxime tempore, cum per Morena abrupta, aspectabili formâ, me, measque Sorores, è presenti mortis discrimine eduxit. Hunc etiam omnium meorum Cœnobiorum Patrem familias liberalissimum, nec sine prodigijs, experta sum, ideòque ad eorum portas, eminentiore loco, constitui Statuam, vel imaginem, Sancti, ne aliquando Beneficiorum, aut gratiarum posterè obliuisci possint. Ego certè iterum iterumque protestor, adjutam me ab ipsò in omnibus fuisse. Imò, quæ mea fiducia est, audeo hujusmodi auxilium polliceri alijs quibuscunque, qui eum sibi Patronum adsciuerint. Quare age, experire vnà mecum, quod ego toties experta sum, vt incredibile dictu videatur, è quam multis me periculis seruanerit. Constituit profectò Deus IOSEPH vniuersalem Patronum nostrum, eòque locò nunc habet in cœlò, quò habuit in terrâ, vbi ipsi ac MARIÆ per tot annos fuit subditus. Idq; ego præcipuè coram totò mundò

A 5

testari

restari possum ; quæ nulla vnquam in re deserta ab hoc Patrono fui. Est autem imprimis festus ille dies , quem eius honori Pontifex decreuit , commemorandus mihi ; quidquid enim id temporis petij , id ego , aut etiam melius aliquid , semper impetraui. At neque , alios impetraturos esse vota sua , sinit dubitare me , tum mea , tum aliena experientia. Quapropter omnes hisce denuo admoneo , vt animum tandem suum omnem , ad talis tantique Patroni venerationem , inclinent. Quos ego , libris quoque in laudem Sancti scriptis adiuuare cuperem ; verum mea me conditio prohibet , ne quid audeam viribus maius. Ergo hoc vnum precor , serioque exopto , IOSEPH vti Patronum accipias , atque reipsa comprobes. Cinget ille te quoque cyclade , monili , ac cruce incomparabilis formæ ac pretij. Nam idem dum mihi à munificâ eius manu obuenit , aliud cogitare non possum , quàm Te quoque , exemplò nostrò , siquidem imitari velis , aliquando exornatum iri. Ille tibi orandi Magister erit optimus : ille tibi monstrabit Filium Dei , ille MARIAM Matrem eius ostendet , ille denique Virtutes paulatim omnes , peccatori tuo inseret ; desigét que. Vale , & hoc affectu , quò è vitâ meâ olim à me scriptâ hæc pauca repero , lege , quæ sequentur , Elogia Iosephinæ Lucernensis. Ex cœlesti Ierusalem.

M. TERESIA
de IESV.

IOSEPHINA
LVCERNENSIS.

ELOGIVM PRIMVM.

IOSEPH

Primus Prædestinatorum post IESVM,
& MARIAM.

Tructurus IOSEPHO, VIRO
MARIÆ, præaltam Arcus Trium-
phalis molem, fundamentum pri-
us ponere debeo, quibus illa secu-
rè inniti possit. At hæc simillima
sint, necesse est, ipsi Virgineæ Ma-
tri Dei, suæ verò Coniugi, MA-

RIÆ; cuius fundamenta iam inde ab æternô in
montibus sanctis, diuinæ prædestinationis, posita
sunt. Si ergo IOSEPHVM quoque, simul cum
illa, aut proximè post illam, prædestinatum esse
docere possim, habes, opinor, Beneuole Lector,
eiusmodi fundamenta, quibus sine periculô quan-
talibet moles incumbat. At idem hoc de IOSE-
PHO affirmârunt: Carthag. l. 4. Hom. 7 fol. 323.
Eckius Hom. 1. de S. IOSEPH. fol. 129. & ante
hos dudum Gerson in Serm. de Nat. B. V. coram
Con-

Constantiensi Concilio. Est ergo, Auctoritatem si spectes, abundè comprobata hæc veritas; nempe IOSEPHVM, post IESVM, & MARIAM, principem prædestinationis locum, consecutum esse.

Sed est Ratio Auctoritati isti par, vel etiam maior, quam meritò, initiò statim, in conspectum do, redituram deinceps sæpius, & lucem à dicendis accepturam, Sic autem se habet. Eo quis prior maiorque inter prædestinatos est, quò Deo prædestinanti est dignior, ut præ alijs prædestinetur. Atqui post IESVM & MARIAM dignissimus est S. IOSEPHVS. Ipse ergo post IESVM & MARIAM est inter prædestinatos prior maiorque.

Vbi sanè Maior mihi, & ut confido, cuius alteri, solida videtur, Minorem igitur solem probare debeo, probòque hoc modo. Is est Deo prædestinanti dignior, ut præ alijs prædestinetur, qui 1. propiùs accedit ad Vnionem Hypostaticam Christi primi prædestinatorum; qui 2. magis & arctiùs coniungitur MARIÆ Matri Dei proximè prædestinatæ; qui 3. electus est ad summæ dignationis munus, quod sine pari gratiæ affluxu decenter obiri non potest; qui 4. iam inde à Conceptione suâ, ac deinceps per omnem vitam, pluribus priuilegijs gratiosam prædestinatoris voluntatem explicantibus, condecoratur; quique 5. plures habet merendi occasiones, motiua, media, & exempla. Atqui hæc omnia & singula de nullo magis, post IESVM & MARIAM, dici possunt, & debent, quàm de S. IOSEPHO. Est ergo idem inter prædestinatos prior,

prior, maiorque alijs omnibus, solò autem IESV & MARIA posterior ac minor.

At erit fortasse aliquis, qui in ordine prædestinationis constituendo dissentiat à me; negans scilicet, CHRISTVM ac MARIAM nisi præuisò Adami peccatò prædestinatos esse. Verùm, cum sequi non possum omnes, nihil vtique obstat, supponere magis placitam doctissimis viris opinionem, quæ etiam est Suar. in 3. p. q. 27. Disp. 1. S. 3. docentis nominatim MARIAM in Matrem Dei electam esse independentem à peccato.

Dico igitur vtrisque IESV, inquam, & MARIÆ, ipsà suffragante Ecclesiâ, conuenire illa Prov. 8. v. 22. verba; *Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret, à principio. Ab æternò ordinata sum, &c.* At sicut MARIA, inquit, cit. Eckius, præuisa fuit ab æternò in Matrem Filij Dei, ita & IOSEPH in nutritium atque custodem IESV & MARIÆ electus, & conuenientibus huic officio donis ornatus est, Ergo &c. Atqui, subsumo ego, non potest inter præuisionem MARIÆ & IOSEPH concomitans in eodem gradu paritas constitui. Est enim, sicut MARIA propter IESVM, ita ipse propter MARIAM & IESVM præuisus. Satis ergo est, constitui propinquitatem, vi cuius nihil inter eos mediet, seruato tamen cui libet, vt dignitatis, ita prædestinationis gradu, quam Elogij nostri titulus præsefert.

Sed hîc obiter rogabis, fueritne S. IOSEPH gratis prædestinatus, an propter merita præuisa?

Respon-

Respondeo hoc quoque decidi debere ex priuatâ cuiusque de prædestinatione sententiâ. Est autem mea, *gratis* illam fieri factâque de facto esse ad gratiam formaliter, & ad gloriam virtualiter, *propter merita* autem *præuisa*, ad gloriam formaliter. At non est Ratio, cur hinc IOSEPHVM, aliûmve, excipiam. Hoc ergo eodem prædestinationis genere ipse quoque prædestinatus est.

E L O G I V M I I.

I O S E P H

Sanctificatus in vterô maternô.

NEquaquam, vt videri posset, pauci sunt, præsentis veritatis, siue testes, siue Auctores. Illam enim admittunt Carthag. lib. 4. hom. 3. & lib. 18. hom. 14. Gerson. Serm. de Nat. B. V. & 3. part. Alphas. 59. lib. 2. vbi id se legisse dicit in officio Hierosol. Iacobus de Valentia super Magnificat. Eckius in hom. 4. de Conceptione **MARIÆ**, & hom. priore de S. IOSEPH. Villegas in flore SS. Barry mihi fol. 110. Bernardinus de Bultis part. 4. Serm. 12. Cotonus conc. 4. de S. IOSEPH, Barrad. l. 6. c. 8. Polius in Hist. SS. Ioa-chim & Annæ part. 1. § 23. citans Bessæum, & Coppenstein. Salmeron tom. 3. tr. 28. pag. 244. & quem nancisci non potui, Isidorus Isolanus de S. IOSEPH cap. 9. & 10. citans pro se Theophilum, & Chrysoftomum. Tandemque Cornelius à Lap. in cap.

in cap. 1. Matth. fol. mihî 49. *Sanè, inquit, si Deus post B. Virginem illud alicui alteri ex initio recensitis dedit, S. IOSEPHO eius Sponso idipsum non negasse videtur; nempe eum, quoque sanctificatum in utero materno esse.*

Atqui (subinfero) testimonijs legitimis, quibus alia censerentur sufficienter probata, ostendi potest non solum recensitos à Cornelio, sed alios quosdam in ipso utero materno sanctificatos esse. Idem ergo etiam de nostro IOSEPHO prudenter credi potest.

In hoc Cornelij, meoque discursu, fundant se fere omnes citati; & meritò. Quo enim persona est major siue ratione officij, siue ratione gratiæ & sanctitatis, eo magis credi potest accepisse priuilegia illa, quæ alijs minùs dignis concessa sunt. At est S. IOSEPHVS, vt probat Suarez Disp. 8. Sect. 1. & 2. & ego hîc ex ipso suppono, utroque modo maior alijs MARIA minoribus; & tamen inter priuilegia ijsdem concessa etiam hujus præfinita sanctificatio probari potest legitimis testimonijs. Ergo eandem etiam IOSEPHVS accepit.

Hîc ego non ignoro, negaturum te, qui hoc, de quo sermo est, priuilegium IOSEPHO abiudicas, idem esse vlli alteri, præterquam Hieremiæ c. 1. v. 5. & Ioanni Baptistæ Luc. 1. v. 22. datum. Vbi equidem primò siue à minori ad majus, siue à pari argumentari pro IOSEPHO possum. Est enim, vt fatetur, cit. *Suar. ijsdem dignior; est saltem æ-*
quæ

quē propheta magnus in Israel, vt Abulensis super
Ma. h. ostendit; &c.

Verūm quia hæc alibi aptius tractandā sunt,
solūm oppono Catalogumeorum, qui præter illos
â scriptura sacra nominatos de facto sanctificati
sunt in utero matris.

Ac primus quidem est Iacob Patriarcha, apud
Amros. l. 4. de Fide. cap. 4. & alios. 2. Moses,
apud Ephrem in Orat. de Transf. Christi. 3. Ia-
cebus Apostolus frater Domini apud Epiphani-
um, hæres. 29. 4. Afella Virgo apud Hieronym.
in epist. 15. ad Marcellam. 5. Victor apud Ber-
nardum Serm. de eius vita. 6. Nicolaus Episc.
apud Antoninum in 3. p. Sum. tit. 18. §. 5. & 6.
7. Dominicus, apud eundem cit. locō. 8. Ge-
orgius Episcopus Suellens. apud Dimasferpi in
apodixi illius. 9. Pontius apud Surium tom. 7.
14. Maij. 10. Nicolaus de Rupe Eremita Hel-
vetius apud Hugonem, in eius vita. Samsonem
quoque alij & S. Paulum producant. Verūm de-
sunt de ijs legitimi testes. Et sufficere potest allatus
denarius; cui vniuersè nemo opinor nisi iusto
seuerior derogare poterit sub tanto-

rum testium authentico In-
strumento,

ELO-

LVCERNENSIS.

ELOGIUM III.

IOSEPH

Sine fomite Concupiscentiæ natus.

Non est utique necesse, vt Auctores tibi semper omnes affirmantes exhibeam. Sicut ergo in militari acie, ita in hoc Scholasticò certamine alij alijs substituentur. Stant nunc pro IOSEPHO Gratianus l. 5. tit. 1. fol. 414. Salmeron tom. 2 tract. 29. Canisius l. 2. de Virg. c. 13. Carthag. l. 18. Hom vlt. §. 1. & Gerson in Sermon. de Nat. B. V. Confid. 3.

Horum autem Rationes aut reipsa sunt, aut esse possunt sequentes. 1. Fomes concupiscentiæ res est admodum fæda, & indigna Patre Filij Dei, & consequenter ipso hoc Filiò. Ergo prudenter statui in IOSEPHO non potest. Vbi Consequencia manifesta est, quia sicut *gloria filiorum patres eorum*, Prov. 17. v. 6. ita vicissim, dedecus. Anecedens quoque ex SS. Litteris satis aperte colligitur. Fomes enim concupiscentiæ dicitur in 2. dist. 30 *tyrannus*; à Basilio, *innatus Dæmon omnia suadens*; à Chrysoft. *Lerna serpens multiceps*, in 1. Petri 2. v. 11. *carnale desiderium aduersus animam militans*; ad Rom. 7. *Lex peccati, quæ est in membris nostris*; imò & *habitans in nobis*, instar radicis, *peccatum*; atque etiam ad Rom. 6. *regnans peccatum*, quoad inclinationem, *in nostro mortali corpore*. Cuiusmodi rem, esse in primis fædam, indignamque quis neget? Si enim

B

talis

talis est fomes ignis terreni, quia disponit ad combustionem, quanto magis talis erit ignis infernalis fomes. Atqui fomes peccati fomes est infernalis ignis, hoc est peccati mortalis, quod hoc igne punitur. Si ergo Filius Dei præsumi non potest, permissurus adhærere patri suo fomitem terreni ignis, quomodo ignis infernalis ac peccati fomitem eadem adhærere patiatur?

2. Traduci allata Ratio etiam ad **MARIAM IOSEPHI** coniugem potest. Vti enim huius & aliarum matrum proprium est, obseruare ignem, ne quâ ex fomite foras emicet cum periculo domus, ita huius Deum parientis Sanctissimæ Matris, multo est proprium magis, illum alterum sibi ac filio suo molestissimum fomitem maturè extinguere; idque de facto alijs Sanctis, ijs maxime qui ad familiam Christi propius accessere liberalissime præstitit.

Sed hoc ulterius non vrgeo, quia offert sese peculiaris necessitas virginei Matrimonij, ad quod propter præuisam Christi Incarnationem non solum **MARIA**, sed etiam **IOSEPH**, ab æterno, & ante omnem creaturam, prædestinatus est. Inter est nempe amborum istorum coniugum, vt sese inuicem Virgineè ament, aspiciant & procurent, itemque ne aliò oculos manus animùmque inclinent. Hoc autem quàm difficile est, in eo, qui fomite accenditur? Vt enim nil dicam de ipsâ **MARIA** Virgine, quam Salazar in lib. de immacul. Conc. c. 28. §. 2. cum Vasq. Suar. Valent. Barradiô &
Canla

Canisio, propterea à fomite liberat, dic, obsecro, an non in hac triginta annorum commoratione magnam parere impudicitiae ignem potuit fomes omnibus ac singulis IOSEPHI membris innatus? At ego tamen de Virgineâ coniuge nil dico, quæ, ut alibi ostendam, cuicumque alteri puritatem se dignam afflare potuit. Solum æstimo plus nimio fragiles intuentium oculos, etiam perfectæ castitati aduersantes, in occasionibus innumeris, per quas penetrare se virtus non nisi homine major contra innatum hunc hostem potest.

3. Suadet etiam hanc à fomite immunitatem ingens IOSEPHI cum MARIA Coniuge sua necessitudo. Utque enim talem *Virum* ipse Deus eidem tradidit, qualem suo exemplo dari voluit in Naturæ innocentis Lege. At Gen. 2. v. 18. Deus inquit, *faciamus Adæ adiutorium simile sibi.* Dum ergo IOSEPHVM MARIÆ tradidit Deus, voluit hunc esse *adiutorium simile eidem.* At hoc quæ factum sit cogitari non potest, nisi in IOSEPHO quoque fomes, vel extinctus, vel saltem repressus sit. Verisimè ergo dicitur, IOSEPHVM sine fomite natum fuisse.

ELOGIUM IV.

IOSEPH

Nomini suo apprimè conformis.

Non solum hominibus, sed etiam Deo, magna inest nominum imponendorum cura, quam ipse etiam persæpe per Angelos pro-

B 1

didit.

didit. Vt enim nil dicam de IESV Filio Dei, quem eo nomine vocari, Dei nutu, præcepit **MARIÆ** & **IOSEPHO** Gabriel Seraphinorum Princeps Michaeli proximus, vt Cornelius à Lap. in Lucam tradit; **MARIÆ** quoque ac **IOSEPHI** nomina per Evangelistam Lucam cap. 1. conceptis verbis, idem nobis Deus commendauit; *Missus est, &c. ad Virginitatem desponsatam viro, cui nomen erat IOSEPH, &c. & nomen Virgini MARIA.* Ipseque, Lucas postea, & Evangelistæ alij, imò & Angelus Domini, repetitis vicibus his eos nominibus sæpiùs, honoris videlicet causâ, compellarunt. Quas vices numerent sanè illi, quibus magis est commodum; ego interim rimabor, mysteria in **IOSEPHI** nomine velut Granatensi pomo recondita

Et 1. quidem offert sese vnanimi Auctorum consensu illa Iacobi patriarchæ interpretatio; quidam Genes. 49. benediceret filio suo Ioseph, *filius, inquebat, accrescens Ioseph, filius accrescens, & decorus aspectu.* Talem enim filium significat hoc ipsum Ioseph nomen; & in se tam congruè expressit noster **IOSEPH**, vt non solùm *accrescens*, sed *augmentum Domini* (quod eodem nomine denotatur) dici mereretur. Nihil nempe tam magnum est, quod intra se non contineat *augmentum istud.* Est enim in eo dignitas Patris, dignitati Matris (quam S. Thomas in 1. p. q. 25. a. 6. ad 2. inter ea ponit, quæ habent dignitatem infinitam; quâque melius aliquid fieri nequit) proxima; est itidem dignitas Sponsi, quâ licet non sit par Sponsæ suæ omnibus
in re-

in rebus, est tamen par Conjugij vinculo, & similis castissimo corde, amore, affectuque; est adhæc affinitas inita cum Spiritu Sancto, de quo conceptus est IESVS in ejusdem Virgineâ vxore; est denique vniuersus Virtutum chorus, tali Patri, Viro, & Affini in eo gradu debitus, vt ne quidem mente assequar, in quo præterea assurgere possit.

Adhæc IOSEPH à Mayrone dicitur idem esse, quod *Domini iustus*. In quo id ipsum, quod Matth. cap. I. habetur impletum video, IOSEPH *autem vir ejus, cum esset iustus, &c.* De quâ iustitia suo tempore agam, id vnum hoc attigisse contentus, quod IOSEPH non tam suâ & coniugis causâ iustus fuerit, quàm Domini, cui se vt Auctori iustitiæ perfectissimè submitit.

Iam verò IOSEPH, siquidem Paulo de Barry Viro æquè docto, atque in ipsum deuoto subscribam, etiam *arborem pulchram, & ramum fructiferum prope oculum* significat. Instar enim arboris pulchræ, in qualem sinapi in Syria crescit, extendit quaqua- versus se, obuersans ante oculos MARIÆ ac nostrorum, ita vt in ramis eius fructiferis crescant volucres cœli, hoc est homines scientiâ & sensu sublimes; itémque Reges & Principes cœlitus electi, atque ij qui se sanctorum desideriorum alis identidem in cœlum ad IOSEPHVM attollunt. Quæ dum attenta mente ruminare hîc loci diutiùs non possum, simul omnia Concionatoribus relinquo.

Quibus denique velut auctarium adijcio Bartholomæi Riccij quatruplicem expositionem; dum

IOSEPHVM interpretatur *profectum*, *parcentem*, *eleuatum*, atque *existentem*. In quibus angustia temporum non sinunt me immorari. Verbo tamen indico, quod volo. 1. *Profectus* est de loco ad locum prope assidue. 2. Inimicis, & inter hos vtrique Herodi promptissime *peperit*. 3. Ipse quoque est cum anima & corpore *eleuatus* in caelum, vt ostendo Elog. 60. Demum 4. *Existentia* dignissimus fuit, vtpote spectans ad primam Hierarchiam Creaturarum, vt docet Barry cap. 3.

ELOGIUM V.

IOSEPH

Ab omni peccato actuali immunis.

PAulatim procedas, oportet, cum periculum est, ne impingas. Et hoc ipsum tamen non sufficit semper, sed ^{sempiternum} *libidine*, quò te fulcias, est opus; itemque Duce, qui te dirigat. Igitur, cum periculum huic ipsi Iosephino Elogio immineat, aut imminere videatur, incipio primò à minimis, & gradum protollo ad maxima, quæ sine minimis consistere non possunt. At minimum, quod docere de IOSEPHO possum, est immunitas ab omni peccato actuali mortali. Quam illi immunitatem tribuunt expressè penè omnes ij, quorum operâ præcipuè vto; Gerson, inquam, Bernardinus de Buis, Carthag. Gratianus lib. 5. mihi fol. 415. citans S. Augustinum, Barry, & alij. Nec video, qui
saluò

saluô hominis Christiani officiô dissentire possit quisquam. Cûm enim ex vnâ parte Matth. I. v. 19. dicatur apertè iustus , ex aliâ nullibi dicatur aut probetur iniustus , temerarius sim , si adhuc audeam dicere IOSEPHVM fuisse peccato mortali infectum.

Vbi tamen ego abstraho à dignitate tanti Viri, eiusque compertâ sanctitate, alijsque, quæ sanctitatem ac dignitatem secutæ sunt , prærogatiuis ; sed pono IOSEPHVM hominem esse nobis prorsus ignotum, solô tamen digito Dei scripto testimonio commendatum , quô significatur omnibus eum esse Virum iustum. Fas igitur nemini Christiano, saluâ proximi charitate, imò & iustitiâ, est, immunitatis ab omni peccato actuali mortali famam, fidemque , sine sufficiente fundamento , eidem auferre

Iam autem progredior per destinatum iter ; & dico 1. Si quis doceat, aliquem fuisse, qui non ex viribus liberi arbitrij , sed singulari gratiæ priuilegio peccata omnia venialia vitauerit , eum nec temerè, nec perniciosè errare. Sed hoc tu mihi forte non credes , qui testibus magis , quàm Rationibus moueris. Igitur exhibeo tibi S. Augustinum lib. de Spir. & litt. cap. 2. & epist. 95. Paratúsque sum Suarez, si exegeris à me , veluti publicæ fidei Notarium producere , ipsâque adeò Augustinum monstrare, vnde discas totidem verbis propositam Conclusionem.

Dico igitur 2. Ioannem Baptistam de facto

vitauisse omnia peccata venialia. Id enim me docent Galatin. l.7. de Arcan. cap.9. & Catharin. opusc.2. de Christi prædestinatione. Censetque Suarez Disp.24. S.4. hanc opinionem probabilem esse, licet oppositam, ipse, vt probabiliorem, sequatur.

Dico 3. IOSEPHVM, de quo mihi sermo est, sanctitate ac dignitate maiorem esse S. Ioanne Baptista. Hoc iterum nolo, vt credas mihi. Elogium enim 72. tot tibi Auctores ac testes huius adducit, qui, si iure experireris mecum, convincere te possint, apud æquum iudicem.

Dico 4. Nec me, nec quemquam alium ex SS. Litteris, probare posse, IOSEPHVM non vitasse omnia peccata venialia. Idque vtique tam certum est, quàm certum est, nec me, nec quemquam alium ex SS. Litteris posse contrarium probare, scilicet vitauisse omnia.

Dico 5. Neutrum non solum me, aliòsque ex SS. Litteris, sed neque ex SS. Patribus, aut Ratione verè Theologicâ probare posse. Neque hîc Auctorem exhibeo; quia licet moraliter impossibile sit, vitare omnia, non est tamen impossibile vi gratiæ & priuilegij, vt patet tum ex dictis, tum, vt puto, ex communi Theologorum doctrinâ.

Dico denique 6. In nullo Sancto post B. Virginem, atque in IOSEPHO, tot tantâsque gratias inuenisse me; prout probant pleraque Elogia nostra; ac consequenter, præ alijs omnibus, IOSEPHVM, piè iustèque tam diu haberi debere immunem ab omni actuali, tum mortali, tum veniali peccato,

eato, quoad aliquis pro opinione opposita sufficientem fidem, & quidem meis congruentijs, quas mihi certas ob causas referuo, maiorem afferat. Tu autem Lector vides, stetisse me promissis; scilicet paulatim, ac cum comitibus & ducibus incessisse me, vt periculum magnopere timere non debeam.

ELOGIUM VI.

IOSEPH

Plenus Gratiâ.

SI verè IOSEPH plenus est gratiâ, nihil jam obstare poterit, quò minus, imitatione Angeli, Elisabeth & Ecclesiæ Catholicæ, ipsum quoque salutem. *Ave IOSEPH, gratiâ plene, &c.* Verbis Angelicæ Salutationis ad Ipsum à MARIA Coniuge, exemplò jam per libros vulgatò translatis, quemadmodum initiò Lucubrationis nostræ legere potes. At plenum esse gratiâ, etiam Theologica Veritas esse potest. Vt enim à minoribus ascendam ad maiora, plenitudo gratiæ in genere potest esse, sine præiudicio Fidei; imò debet alijs IESV & MARIA minoribus sanctis concedi; vt Stephano Act. 6. v. 8. *Stephanus autem plenus gratiâ.* Et Romanis in Epist. Pauli c. 15. v. 14. *pleni estis dilectione.* Atqui IOSEPH ex omnibus Sanctis proximè accedit ad IESVM & MARIAM. Post istos igitur, nemo magis, quàm IOSEPH, gratiâ plenus est, dicique potest, etiam sine Fidei præiudicio.

B 5

Sed

Sed jam ulterius inspiciam, quæ tandem illi sit plenitudo IOSEPHO si non debita, certè conueniens. Inprimis nihil ei admixtum est mali. Ostendi enim immunem esse saltem ab omni mortali actuali peccato; quod solum, post dimissum peccatum originale, gratiæ secundùm Theologos opponitur. Insuper verò, quidquid boni gratiæ inest, participat præcipuè IOSEPHVS. Id quod tum ex grauium Auctorum fide; tum deinde principijs ab omnibus communiter receptis deduco. Ac 1. saltem in vtero sanctificatum esse docent Elogio secundo citati. 2. Confirmatum in gratiâ fuisse post Gersonem in Iosephina & alibi affirmant Barrad. l. 6. concord. cap. 8. Gratian. l. 5. de IOSEPHO c. 5. tit. 1. Carthag. l. 18. Hom. vlt. §. 1. Paulus de Barry c. 5. 3. Vsum rationis in infanti ætate acceleratum illi esse tradit Cotonus Conc. 4. §. 2. mihi fol. 50. 4. Gratiâ & Gloriâ superiorem esse Apostolis, & Ioanne Baptistâ, defendunt Franc. Suarez Disp. 9. S. 2. Cornel. à Lap. in Matth. cap. 1. & alij infra Elog. 69. & 70. ac 71. citandi, vbi eum etiam supra Angelos extollam. 5. Propter magnitudinem gratiæ, præparatam illi in gloria à Patre cœlesti iam inde ab æternò fuisse sinistram IESV dextrâ Matri relictâ; ideòque hunc Zebedæi filijs Matth. 20. dixisse; *Sedere ad dexteram vel sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est à Patre meo*, MARIE nempe & IOSEPHO; probat Carthag. lib. 4. Hom. 8. in fine comparans Patrem æternum, instar Tobie Senioris pensans

penfantis merita Angeli in juniorem Tobiam collata, hunc honoris gradum IOSEPHO optimè de Filio merituro decernentem.

Cæterùm principia, vnde præsumi plenitudo gratiæ IOSEPHO superfusæ possit, hæc sunt. Primum est S. Thomæ in 3. p. q. 27. a. 4. Illos, quos Deus ad aliquid eligit, ita præparat & disponit, vt ad illud, ad quod eliguntur, inueniantur idonei. At officium, ad quod elegit IOSEPHVM Deus, est maius cuiuscunque alterius Sancti officio; vt docet Suarez cit. 2. Quò quis gratiæ & ijs qui gratiam dispensant, propior est, eò vberiore gratiam participat. At hic est IOSEPH proximus IESV & MARIÆ, qui gratiam dispensant. 3. Conuenit, non solum in corpore, sed etiam in moribus & animò similitudinem maximam esse inter virum & coniugem diuinitus desponsatos. At tales sunt IOSEPH & MARIA. 4. Gratiæ plenitudo, commensuratur amorì diuino. Atqui inter IESVM, MARIAM, & IOSEPH amor, omniũ Sanctorum amore, maior est. Amandi enim media ac motiua singularia habuit. 5. Infimum supremi semper est supremum infimi, vt inductione in Physicis Philosophi probant. At eadem est ratio in moralibus. Moralis autem ac supernaturalis supremæ Hierarchiæ, quam cum IESV & MARIAM constituit, IOSEPH est infimus; vt ostendit Barry

cap. 3. ex Gersono Serm. de Nat.

B. V. Ergo &c.

ELO-

Particeps omnium Benedictionum.

MARIAM benedictam esse, Fides docet; summè benedictam, Ratio Fidei innitens. Sed tamen Angelus Domini non nisi, benedictam in mulieribus, pronunciauit, suum Sexui virili honorem relinquens, qui IESVM, MARIÆ Filium, agnoscit humani generis simul Ducem, & Redemptorem. Post ipsum quoque proximè incidit IOSEPHVS, paternò jure & amore benedictionem summam Viro conuenientem promeritus.

Sed vt ad vmbilicum metæ propiùs collimem, Conclusio mea est, IOSEPHVM, & meritum, & adeptum esse omnes benedictiones. Quæ Ratione magis, quàm auctoritate constat; quamvis neque ista desit, vt videre est apud Carthagenam lib. 5. Hom. 8. Sed hoc omisso potiùs in ipsos fontes scripturæ sacræ ingrediar; hic enim offerunt se nobis Benedictiones Iacobi Genes. 49. quæ suâ varietate videntur dici posse omnes. Illas modò percurram propriâ inuentione fretus.

Ac I, IOSEPH Ruben est, & ipse primogenitus Iacob, verè *videns filium* omnium filiorum maximum; qui licet sit inter omnes viros fortitudo patris sui, est tamen in IESV inter bestias natò, circumcisò, & ad mortem quæsito, principium doloris ma-

ris maximi: prior in donis gratiæ, maior in imperio in IESVM & MARIAM exercito v. 3.

2. Simeon *audientem*, Leui *copulatum* sonans hoc vnum, quod significant, IOSEPHO æmulandum relinquunt; qui non tantum audiens, sed obediens, nec tantum copulatus, sed vnitus, imò vnus cum IESV & MARIA est, vt videbis Elog. 82. & 83. ideòque licet Simeon & Leui diris potius devotus fuerit, ipse tamen haud dubiè magnopere benedictus fuit. Si enim beatus venter & beata vbera quæ IESVM exiguo tempore seruârunt, beatus est vtique etiam IOSEPH, qui annorum 30. spatio eisdem dies noctesque inferuivit, v. 5.

3. Iudam qui *confessio*, siue *laudatio* est IOSEPHVS exprimit gloriosissimis factis; maximèque dignitate à nobis fratribus suis adorabili & fortitudine bellicâ contra hostes Spirituales, ac providentiâ totius familiæ suæ, nostrumque omnium, demumque ter felici aduentu Messicæ, qui dux de femore, siue genere ejus, egressus est, verè antiqua Gentium expectatio, ligans asinam, Synagogam inquam, subjugali pullo per Gentes significato, lauans, in vino sanguinis, stolam carnis suæ & nostræ, palliò gloriæ vestitæ, à v. 9.

4. Zabulon *habitaculum* IOSEPHO, ac cum hoc IESV recens nato dedit. Ipse adeò IOSEPH habitaculum IESV dici potest, positum iuxta mare Galileæ, & vsque ad Sidonem siue *judicij navem* pertingens, v. 13.

5. Issachar duo significat; *asinum esseum*, siue
fortem,

fortem, & *præmium*. Vtrūmque IOSEPH cōuenit, vtpote fabro ad laborandum pro IESV nato factoque, indeque præmium expectanti, v. 15.

6. Dan *iudicium* denotat, vel vt alij volunt, *judicem*. Cujusmodi IOSEPH est, & nobis dat, non minus, quàm tribus aliorum Sanctorum; qui etiam coluber est in viâ impijs, & instar cerastis Hæreticos in semitâ mōrdet, IESVM Saluatorem Mundi expectans, v. 16.

7. Gad quoque *accinctus & felix*, IOSEPH est, prælians ante IESVM prælia Domini, semper armatus pro MARIA, v. 19.

8. Non minus Aser, ipsa *beatitudo*, exhibet IOSEPHVM; est enim IESVS panis eius in Eucharistiâ pinguis, & delicias Regibus præbet, v. 20.

9. Iam verò Nephthalim pro *colluctante* accipitur; qualis tunc IOSEPH noster est cum instar emissi cerui fugit Herodem, annuntians Ægyptijs aduentum IESV, & dans Elogia pulchritudinis; tum eidem IESV, tum MARIAE mulierum pulcherrimæ, v. 21.

10. Sequitur nunc *accrescens* Ioseph tam similis IOSEPHO nostro, sicut ouum ouo. Ex eius benedictionibus pro nostro faciunt Verba hæc: *Benedictiones patris tui iacob, &c. fiant in capite Ioseph, & in vertice Nazaræi inter fratres*, v. 26.

11. Denique IOSEPH *filius dextere Excelsi* Benjamin est, instar rapacis lupi, mane ac vesperi, hoc est semper, propugnantis Ecclesiam, ac spolia diuidentis in amatores suos, v. 27.

E L O 4

ELOGIUM VIII.

IOSEPH

Miraculosè desponsatus MARIÆ.

SP. IGNATII effatum fuit, vt refertur in *Dis-
rect. Exerc. cap. 15. fol. mihi 91.* si miracula
homini de statu vitæ deliberanti expetenda à
Deo sint, eius vti voluntatem intelligat, expeten-
da esse pro matrimonij statu, cæteris statibus longè
difficiliore, & ad finem Gloriæ diuinæ cuius causâ
creati sumus, contingendum impeditiore. Quò mi-
nus sanè mirari possumus, Deum MARIÆ futuræ
sue Matri, Virginitatis voto, jam inde à prima æ-
tate, obstrictæ per tria insignia miracula aperuisse
viam, ad ineundum matrimonij statum. Quæ hic
curiosæ Lectoris pietati, quantum per Patres licet,
repræsentare animus est, notisque nostris illustrare.

Ac i. comperto MARIAM Virginem æterno
Deo, eo, quo dixi modo consecratam esse, Pontifex,
de Sacerdotum consilio, ipsūmet Dominum,
quid fieri veller, consuluit. Ibi repenti de oraculo
& propitiatorio audita coram omnibus vox Do-
mini est, Isaiam requirerent, illique Virginem nu-
ptui ac custodiæ virginali traderent, in quo imple-
ta cernerent eius verba cap. 11. *Egredietur Virgo de
radice Iesse, & flos de radice eius ascendet, & requiescet
super eum Spiritus Domini.* Ita Castrius ex Hierony-
mo, de ortu & educ. Virg. Cuius quidem hoc opus
esse, dubitant aliqui. Sed tamen consentire in rem
viden-

videntur Patres alij; Gregorius, inquam, Nyffenus, Simeon Metaphrastes, Nicephorus, Epiphanius, & Cedrenus ab eodem Castrio citati, qui omnes Sortis interuentu cognitam Dei voluntatem testantur. Idque planè verisimile est factum, tum ob rei, quæ agebatur, magnitudinem, tum ob consuetudinem eius temporis, quo etiam vitro ad Sortiendum, & oracula exquirenda se Deus offerebat, vt patet ex Num. 17. Iosue 7. 1. Reg. 10. Act. 1. multisque alijs Scripturæ Sacræ textibus.

2. Adhæc Virgo votum suum, vtpote ipsum quoque diuino nutu susceptum, apud se pensans, cum quid ageret, non haberet, etiam ipsa confugit ad Dominum supplex atque obsecrans, ne quæ semel habuisset rata, rescinderet, mutaretque in vsu à summâ puritate, quam sectari statuisset, alienos. Nec diutius, Deus Virginem toto mundo cariorum sibi, moratus est; sed *Noli, inquit, metuere Virgo: quàm supra omnes prouidentiam meam complector, Virumque mihi placitum, ac tibi, licet Virgini æternum permansura, placitum semper, de Sacerdotum ac Pontificum manu accipe.* Insinuat sanè apparitionem hanc S. Thom. in 3. p. q. 29. a. 1. ad 1. Castrius quoque apertè in Desponsationis historiâ refert; qui similiter cap. 3. probat ex Patribus, MARIAM adhuc templo seruientem, frequenti fruitam Angelorum alloquio, complura Fidei mysteria diuinitus accepisse. Et quidem in hac Conscientiæ grauissimâ causâ (*vouentibus enim Virginitatem, teste Hieronymo, in 1. ad Tim. cap. 5. non solum nubere, sed etiam velle,*
damna.

damnabile est) apparitio aliqua, etiã necessaria, erat.

3. Demum Pontifex dicto die, cum non nisi de David familiã domoque MARIA stirpis vnicae, & paternorum hæredi bonorum, Virum dare posset, iussit adesse, quotquot inde descenderent, conjugio aptos, Virgamque aridam manu prætere. Adfuit tum inter alios IOSEPH, & ipse Virginitatis retinendæ certus; qui primò Virgam, quã poterat arte, abscondit; dein verò Sacerdotum imperio eleuans, enimvero seipsum clarissimè prodidit. Nam & floruit confestim Virga; & columba de cœlo advolans, eius apicem insedit; itaque Virgini eventum subtimidè præstolanti IOSEPH Sponsus adiudicatus fuit. Ita denuò Hieronym. Cui aliud quod addam non est, quàm id temporis, Deum non solum tanti, sed pluris etiam fecisse desponsationem hanc, quam olim Aaronis Pontificis electionem fecisse legitur. Num. 17.

ELOGIUM IX.

IOSEPH

Felicissimus Sponsus!

Abstraho modo, solane de futurò sponsalia, an etiam de præsentì; contraxerit IOSEPH à reflorescente aridã Virgã manifestatus. Id namque proximè examinabo. Nunc autem id vnum declarandum est, quibus ex causis supremus

C

huma-

humanæ felicitatis gradus eidem IOSEPH ob hæc sua Sponsalia tribuatur. Inprimis tractarunt ante me argumentum istud Barrad. l.6. cap.8. Ribaden. in festo S. IOSEPH, Cornel in cap.1. Matth. Carthag. lib.4. Hom.5. & Suarez Disp. 8. S.1. Ex quibus me doctrinam meam, certè occasionem eius accepisse, gratus profiteor.

Igitur 1. Felicitas Sponsi IOSEPH est in eò ordine, in quo est felicitas Sponsæ. Correlatiua enim sunt. At est felicitas Sponsæ MARIÆ, etsi nunquam peperisset, summa, propter eximia Gratiae & Naturæ dona. 2. Eadem correlatiua est felicitati Matris Dei, quæ sola summam gratiam inter puras creaturas inuenit apud Deum, quem peperit ipsi, tanquam Viro suo. De quo Viro S. Ioannes Damascenus Cant. 3. in Natiuit. B. V. *Dicu*, inquit, *illum virum MARIÆ, hoc est prorsus ineffabile, & nihil præterea dici potest.* 3. Peccatum quoduis, & quidquid aliud speciali modò refertur ad Deum, accipit inde infinitatem aliquam, siue malitiæ, siue bonitatis. Atqui post MARIAM, & cum MARIA, refertur IOSEPH præstantissimò modò ad IESVM Dei filium, eius cum humanâ naturâ hypostaticam vnionem cõseruando, gubernando, nutriendo, &c. 4. Quæ felicitas importat intimam communicationem supremæ felicitatis, ea quoque suprema indidem est. At est IESV & MARIÆ felicitas suprema, & huius vtriusque intimam communicationem importat felicitas IOSEPHI; vtpote Patris, & Viri. 5. Summam oportet esse felicitatem eius,

eius, qui, bonum, quô quis, nonnisi per breui tempore perfruens, ad ipsum felicitatis fastigium ascendit, possidet stabiliter per annorum plurimorum decursum. At sic ascendit Ioannes Baptista vnicâ Virginis salutatione, ac IESV nondum nati vicinitate, exultans, prophetizans, muti patris resoluens linguam, & in maternô vterô sanctificatus.

6. Huc etiam accedit, quòd si qui partem thesauri occupat, felix sit, erit vtique summa felicitas illius, qui totum iure & reapse possidet. At est felix Ioannes, cui IESVS pectus; Maria Magdalena, cui caput & pedes; Thomas, cui latus; Simon Cyrenensis, cui crucem; Petrus, cui clauis; Martialis postea Lemouicensis Episcopus, cui brachia; Veronica & Abagarus, quibus faciem syndoni impressam dedit.

7. Qui eorum, qui viuendi genere æquales sunt Angelis, & filij Dei sunt, ac filij resurrectionis, caput & Dux est, illius est felicitas suprema. At Virgines (pro maribus ac fæminis accipio) vt pote cum neque nubant, neque nubantur teste IESV apud Luc. cap. 20. v. 35. sunt tales; & earum caput & Dux est IOSEPH primus omnium ad Virginitatis votum à Virgineâ suâ Sponsâ inductus; de quo Elogio 14. pluribus agetur.

8. Eius est felicitas summa, cuius vita & mors est felicissima. At est vita & mors IOSEPHI felicissima propter alloquium, aspectum, conuictum, exemplum, magisterium, & auxilium IESV, quô supra mortales omnes, longissimo tempore, ad ipsam vsque mortem fruitus est; adeò vt cum triduo vnico ab-

C 2

esset,

esset, cum officij paterno maternoque jure admodum
nere auderet Virgo. *Fili quid fecisti nobis sic? Ecce
Pater tuus, & ego, dolentes quarebamus te.* Luc. 2. v. 48.

ELOGIUM X.

IOSEPH

Vir MARIÆ, de qua natus est IESVS, qui
vocatur Christus.

Fuere olim Doctores non contemnendi, qui
nescio quò Zelo abrepti docere sunt ausi.
Sponsalia; non matrimonium inter IOSEPH
& MARIAM intercessisse; Eos nunc tempora nos-
tra communi consensu, vel omnino damnant, vel
opportuno moderamine interpretantur, solum ne-
gasse consummatum matrimonium. Cum his igitur
interpretibus propugno, & ego matrimonium
ratum IOSEPHI cum MARIA. Ita post S. Thomæ
q. 29. a. 2. & alios bene multos Canisius l. 2. c. 11.
Salian. mihi folio 760. Suar. in cit. q. S. Thomæ,
Cornel. à Lap. & Barrad. in cit. c. Matth.

Ad id autem mouet me 1. quia verba Scri-
pturæ Sacræ ut S. August. de Gen. ad lit. cap. 1. &
7. & sæpe alibi; cum Basil. hom. 9. in Hexameron,
docet, & ipsa conuincit ratio, semper in sua pro-
pria significatione accipienda sunt, quando nullum
inde sequitur absurdum. At est verborum Scriptu-
ræ propria significatio, quòd IOSEPH contraxe-
rit cum MARIA Virgine matrimonium, Non con-
trahia

trahitur autem consummatum. Ergo si nullum inde absurdum sequitur, contraxit matrimonium ratum. Probo verò jam contraxisse; Primo, quia Virgo dicitur desponsata Viro; & Vir, **MARIÆ**. Atqui Sponsus cum de matrimonio est sermo, non dicitur propriè vir, sicuti Sponsa non dicitur conjunx. 2. Quia non potest velle dimittere conjugem, qui conjugem non habet. At voluit occultè dimittere conjugem **IOSEPH**. Habuit ergo conjugem tunc. At hoc fieri sine matrimonio saltem ratò non potest. 3. Quia Christus etiam ab inimicis putabatur esse filius **IOSEPHI**, absque conuitiò illegitimi; ad quod proferendum vtrique sua eos in ipsum concepta rabies impulisset, si verè, extra matrimonium, natum esse comperissent. 4. Quia aliàs genealogiæ Christi arbor malè diceretur inniti **IOSEPHO**. In eà enim Sponsalia de futuro neminem collocare possunt.

2. Mouent me Prouidentia diuinæ Rationes variæ, quæ nisi cum matrimonio rato nequaquam consistunt. Illæ autem sunt 1. Quia latere Dæmones oportebat Incarnationem Dominicam. At si **IOSEPHVS** vir egregiè Sanctus nullò matrimonij vinculo teneretur Virgini, longè adhuc magis pudicæ sanctæque, latere eos tam facile non poterat. 2. Quia haud sine scandalo, ne dicam periculo, potest diu Sponsus conuiuere Sponsæ suæ. At annis plurimis conuixit **IOSEPHVS MARIÆ**. 3. Quia malè consultum fuisset siue **IOSEPHO**, siue **MARIÆ**, siue etiam **IESV**, si indiuiduam vitæ societa-

tem non firmâssent perpetuo matrimonij nexu, eternaque relatione Filij, Matris, Patris, & coniugum. 4. Quia præsumi non potest, à MARIA IOSEPHVM, audiente Doctorum præcipuorum cætu, Patris nomen accepturum fuisse. Effet enim æquiuocatio, vt, quod minimum est, dicam, dedecens grauitatem Virginis. At accepit ab illâ clarissimis vtente verbis PATER TVVS ET EGO, &c.

3. Mouent me circumstantiæ multiples, quæ, si bene ponderentur, non parum pro matrimonio rato sunt. Vt 1. Quia Lex Mosis non Sponsalia, sed matrimonium præscribit. 2. Quia Sacerdotes deuotam Deo Virginem & ab ipsis nubere coactam meritò timere poterant, ad nuptias non processuram, si à se liberam dimitterent. 3. Quia matrimonium figura est amoris summi, quò Christus in Ecclesiam fertur. At si non illud esset inter IOSEPHVM & MARIAM, nunquam data fuisset figura tanto mysterio vsquequaque idonea. 4. Quia decebat, non solum Virginibus, sed etiam coniugibus proponi exemplaria Virtutis, quæ imitationis gratia inspicere possent. At dari melius hoc Virgineo matrimonio non potuit. Ergo.

E L O.

ELOGIUM XI.

IOSEPH

Verò, licitò, sanctoque matrimonio MARIE Virgini obstrictus.

Non parum interest IOSEPHI, eius cum Virgine MARIA matrimonium omni ex parte perfectum agnoscere. Si enim Gregorius Nazianzenus, Gorgoniæ Sororis suæ maritum laudaturus, exclamare est ausus in Orat. II. *Vultis vnò verbò viram describam? Vir fuit illius; nec enim scio, quid amplius dicere necesse sit; ad summam laudum maximam faciet IOSEPHI, eum probare Virum MARIE fuisse. At hoc quis potest, nisi simul, ab iniuria omni, matrimonium eius vindicet?*

Ain' ergo tu, verum non esse? vnde obsecro, id habes? An quia matrimonij essentia sine copulâ stare non potest? At ego tibi ostendo, stare posse. Nam 1. matrimonium, non nisi in mutua corporum traditione & potestate, consistit. At potest traditio & potestas, sicut aliarum rerum, ita & corporum separari ab usu; sæpèque de facto separatur; vt videre est in aliquibus Societatis nostræ Religiosis, qui etsi dominium retineant, v.g. hæreditatis paternæ, usu tamen carent, impediti voto paupertatis. 2. Parentes primi in paradiso verum matrimonium contraxerunt. At hoc ibi non consummârunt per copulam. Est ergo etiam matrimonium

ratum verum. 3. Florentinum Concilium quoque in decreto Eugenij ait, matrimonium perfici mutuo consensu. Et Trident. Sess. 24. disertè matrimonium ratum à consummato distinguit. Nihil ergo obstat, quo minùs, etsi matrimonium IOSEPHI nonnisi ratum sit, verum tamen & validum sit.

Sed iam licitum esse, negabis forsitan. Quid ita autem? an quia de re non sua, de suis inquam corporibus Deo, per votum perpetuæ Virginitatis, traditis contraxere? an quia, contra naturam matrimonij, corporum traditionem & potestatem, non ordinârunt ad id, cuius præcipuè causa fit; nempe ad copulam, sed potius excepere contra illam, similes ijs, qui tibi panem donarent, cum conditione ne quis eo aliquando vescatur? an denique nimia sanguinis propinquitate impediti propter legem aliquam Mosis vetabantur contrahere?

At ostendo, nihil istorum iure dici posse. Nam 1. licet utique contrahere de re non sua, si Dominus consentiat. At consensit hic Deus, ut antè ostensum est. 2. Votum non importat obligationem Iustitiæ, sed solum Religionis. Possunt ergo hæ duæ obligationes à se mutuò separari; potest inquam aliquis obligari ex Iustitia, quin obligetur ex Religione; & vicissim. 3. Dupliciter ordinatur matrimonium ad copulam. 1. Ut ad obiectum. 2. Ut ad effectum. At est posterior ordinatio merè accidentalis; prior verò sola essentialis, quam etiam Virginei coniuges habuerunt, quorum matrimo-

nialis

nialis consensus directè ferebatur in traditionem & potestatem corporum, indirectè autem in copulam ijs per modum objecti connexam. Ita Dicastill. Disp. 2. à num. 20. 4. Instantia panis prorsus inepta est; quia ideo tantum accipitur, vt nutrimentum habeamus. 5. Neque Lex vlla Mosis vetans adduci contra consanguinitatem potest.

Sic ergo, qui se adhuc matrimonio isti opponere velit, ad solam eius sanctitatem oppugnandam se vt conuertat, necesse est. At hoc quì tandem vel in speciem præstabit? Quid enim sanctius esse potest, quam vi Virginei matrimonij tutari famam Matris Dei; eamque cum IESV Dei filio custodire, alere, vestire, ac gubernare? Sola obstare bigamia sanctitati huic tantæ videtur posse. Verùm illam quoque ipsam non multò post indidem auferam, aptiore loco.

ELOGIVM XII.

IOSEPH

Dignus **MARIÆ** dexteram contingere, anulò ornare, ac eam pallio obnubere.

IOSEPHVM cum **MARIA** Matrimonium contraxisse, *Majorum more & ritu*, dubitari non potest. Est enim, id etiam jam inde à *Lege Naturæ*, Sacramentum, non illud quidem propriè tale, quod gratiam, quam vsu suo confert, significat, sed impropriè, quatenus est signum rei sacræ institutum à Deo.

Deo. At est, fuitque etiam olim Matrimonium, signum à Deo institutum amoris, quò per Christum Deus fertur in Ecclesiam, vt ex Leone Ep. 92. ad Rustic. cap. 4. & August. l. 1. de nupt. & conc. cap. 21. probat Coninc Disp. 24. dub. 2. n. 11. fol. 728. Idoneis ergo cæremonijs obire par erat, vt rectius sanctitatem signi exprimeret apud eos, qui minimos legis & traditionum apices studiosissime sectabantur. Subsumo autem: At hæc, quæ titulo præscripta sunt, requirebat, siue Lex vetus, siue rectius traditio antiquissima Iudæorum. Non ergo ex illis aliquid prætermisum à IOSEPHO & MARIA esse, dici potest.

Ac I. quidam Tobix 7. v. 15. vbi Raguel filiam suam dicitur secundum Legem Mosis despondisse Iuniori Tobix, habentur hæc verba. *Et apprehendens dexteram filie sue, dextra Tobie tradidit dicens: Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Iacob vobiscum sit, & ipse coniungat vos, impleatque benedictionem suam in vobis, & accepta charta fecerunt conscriptionem conjugij.* At est Raguel iuxta etymon nil aliud, quam *Pastor Dei*, qualis hinc haud dubie summus aliquis Sacerdos fuit coniungens eo modo Saram, MARIAM inquam, quæ verè est *Domina odoris*, Tobix, siue *bono Domino*, hoc est, IOSEPHO, quò melior Dominus post Deum nec fuit, nec est, nec erit.

Deinde annulum lego dedisse nouæ nuptæ Sponsum, Genes. 38. & quidem annulum aureum, Patrem prodigo filio cum nuptiali veste obtulisse, Luc. 15. Quæ tamen, fateor, haud satis con-
uince-

vincerent, imitatum esse IOSEPHVM. Verùm trahunt me alia, ac penè credere cogunt, Historias IOSEPHO proprias recensentem. Cecinit enim iam dudum in Iosephina dist. 5. Gerson;

Miro Parrhysijs templum molimine structum est.
Annulus est illic duplex, cui gemmula duplex,
Auro conferitur tenui, quos, Virgo, ferunt te
Cum digitis aptasse tuis, est abdita Zona,
Incertum tibi vir si tradidit ista subarrans.

Perusina etiam ciuitas 22. Ianuarij, quò diuersis in locis Desponsatio MARIÆ cum IOSEPH festa religione colitur, annulum eius pronubum aureæ capsæ vndecim seris inclusum venerationi publicæ exponit, prout ad annum Christi 1480. Bzouius commemorat.

Hic autem mihi simul in memóriam venit symbolica annuli significatio, quam ipsi puto IOSEPHO potuisse placere. *Annulus* enim, ait Beda, *synceræ fidei signaculum est.* Idem est vt refert Cornel. à Lap. in 15. Luc. fol. 197. col. 1. Chrysof. in *Catena signaculi salutaris Symbolum*; & in *Glossa, signaculum fidei*, quò signantur promissa in cordibus credentium; & Interlin. *Signaculum similitudinis Christi, & expressio veritatis*; & Augustin. *Spiritus S. signum*; gratiæ enim participatio significatur per digitum, in quò venulæ quædam ad ipsa cordis penetralia ducuntur; vt Anatomici apud Carthag. lib. 4. Hom. 5. tradunt; & habetur cap. fæminæ 30. q. 3. Quæ alij, vt volent, ingenio excolere poterunt.

Sed

Sed me nunc vocat Iosephini pallii super Virginem expansio; qualem Ruth, *Saturata*, cap. 3. à Booz fortitudinem significante desponsationis causâ petiit. *Expande*, inquit, *pallium tuum super famulam tuam*. Tegere nempe Vir debet providentiâ suâ coniugem, & velut pallio à tempestatibus integram servare. Sed hîc meritò dubitas, annon potius virum texerit servârîtque MARIA coniunx. Certè propter hanc omnia pariter bona venerunt IOSEPHO, Sap. 7. v. 11.

ELOGIVM XIII.

IOSEPH

Primus Virginum, Coniunx.

Ostendi, IOSEPH MARIÆ Virginis non solum Sponsum, sed virum, coniugem, maritumque ritè inauguratum fuisse. Superest modò, vt Virginem, & quidem inter Virgines primum coniugem fuisse demonstrê.

Et Virginem quidem fuisse, negabant olim non pauci Patres à Carthag. lib. 4. Hom. 3. citati, quos ibidem legere poterit, qui IOSEPHO diffidit. At affirmant remotò bigami conuitiò Virginem cum Virgine perstitisse, Hieronymus contra Heluid. *Tu dicis*, inquit, *MARIAM Virginem non permansisse: ego mihi plus vendico, etiam ipsum IOSEPH Virginem fuisse per MARIAM, vt ex Virginali conjugio Virgo filius nasceretur. Si enim in virum sanctum*
forni-

fornicatio non cadit, & aliam eum uxorem habuisse non scribitur, &c. relinquitur Virginem eum mansisse cum MARIA. Augustin. Serm. 15. de Natiuit. Beda in cap. 2. Ioan. & lib. 2. in Marc. cap. 23. Petrus Daman. epist. 11. ad Nicol. cap. 4. Anselm. in 12. & 13. Matth. & ad Galat. 1. Rupert. lib. 2. in Cantic. S. Thomas in 3. p. q. 28. a. 3. ad 5. multisque alijs locis. Gerson. in Serm. de Natiuit. B. V. Canisius, Suarez, Castrius, & communis, solis nunc Hæreticis exceptis, qui IOSEPHVM sibi similem mallent.

Porro Rationes nostræ sunt, 1. Quia status gratiæ, quando perfectissimus est, simillimus est innocentiae Statui, illi, inquam, qui fuit in paradiso. Atqui fuit is perfectissimus in IESV, MARIA, & IOSEPHO. Ergo Status gratiæ in IESV, MARIA, & IOSEPHO fuit simillimus Statui innocentiae, siue paradisi. Atqui fuit Status hic Status Virginitatis, Ergo. 2. Qui moriens matrem suam non nisi Virgini commendat, præsumi non potest eam viuens alicui alteri, præterquam Virgini commendauisse. At IESVS moriens matrem suam non nisi Virgini commendauit; Ioanni nempe sub Cruce stanti. Ergo. 3. Si IOSEPH bigamus esset, magis esset dissimilis MARIAE. Ergo non est dicendus bigamus esse. Consequentia patet, quia aliàs elegisset MARIA adiutorium minus simile sibi. Antecedens verò constat, quia utique Virgo Virgini similior est, quàm bigamus Virgini. 4. Bigamia cor viri diuidit; auget curas, ministerium distra-

distrahit. Ergo IOSEPHO minus conuenienter tribui potest. 5. Ij, qui modò dicuntur fratres Domini, fuère filij alterius Viri, & Matrìs, quàm IOSEPH & MARIÆ. Ergo filij IOSEPHI & MARIÆ esse non possunt. Antecedens probatur; quia sic Iacobus minor, & Iudas Thaddæus Apostoli, itémque Ioses siue Ioseph, & Simeon siue Simon, Discipuli, qui fratres Domini dicuntur, Alphæi siue Cleophæ, aut ab alijs Clopæ dicti filij sunt, nati matre, Maria Cleophæ, intellige vxore, de quibus Elog. 19. dicetur.

Iam verò posterius quoque propugnandum est, quòd scilicet IOSEPH primus Virginum coniunx fuerit. Vbi utique Verba omnia simul componenda sunt. Nam primum Virginem fuisse, quis somniet? Præiuère IOSEPHVM Abel à Caino occisus, Iosue, Melchisedec, Maria soror Mosis, Elias, Elisæus, Hieremias, Daniel, cuius corpus Damasc. lib. 4. de fid. cap. 25. ait, Virginitate ita obduratum fuisse, vt Leonum dentes infigi illi non potuerint; tres pueri Babylonicò igne superiores, Esseni, Virgines pro Salomonis templò excubantes, &c, vt Barrad. lib. 7. cap. 8. docet. Solùm ergo ex Virginibus, quæ nempe Virgines perstiterint, primum fuisse coniugem IOSEPHVM pronuncio. Et Ratio est; quia nulla Virgo coniunx afferri prior potest. Quæ enim allatæ sunt, coniuges nunquam fuère; vel cum ingressæ coniugium sunt, jam excidère propositò Virginitatis, solâ morte præuentæ, ne prorsus priuarentur.

E L O.

ELOGIVM XIV!

IOSEPH

Primus Virginum æmulatus votum Virginitatis à MARIA emissum.

Virginitas, religiosa nempe, perfecta, ac perpetua, vnius Ecclesiæ Christi singulare donum est, vt Canisius de B. V. lib. 2. cap. 12. fol. 205. sapienter obseruat. Eò magis autem oportebat eos, qui primi Ecclesiam hanc, ipso Duce, constituere, hoc ipsum Virginitatis decus anteferre cæteris. At fuit inter hos IOSEPHVS dignitate, gratiâ, ac prærogatiuis facilè maior, vt fusè per complura Elogia docebitur. Non ergo idem decus abesse debebat etiam à IOSEPHO. At est consuetudo hominum vbilibet recepta, vt ea, quæ pretiosa sunt, annulô consignentur, serisve concludantur. Nihil autem Virginitate pretiosius est. Nihil etiam magis annuli seræque naturam exprimit, quàm Votum, quô Virginitas, & quæcunque alia Supererogationis, vt vocantur, opera, Deo consignantur, atque tam arctè connectuntur, vt neque ipsa à vouente, neque vouens à Deo auelli, vllò vnquam tempore, possit. Hoc ergo voto etiam IOSEPHVS Virginitatem suam, ceu annulo, serâve Deo consignauit.

Neque sanè est, quod à me quæras, quæ annulo isti imago incisa fuerit. Circumspice enim tempus,

pus, quo eum primò fabricatus est. Nulla tum imago siue exemplar vouendi erat præter vnicam **MARIAM** Virginem. Hæc primâ mortalium in eam cogitationem venit, prima, inquam, in ætate primâ, templi Salomonici parietibus inclusa, se suamque Virginitatem voto consignauit. Docet hoc **Abdias** lib. 8. *Hist. Apost. Hæc Virgo, inquiens, cum execraretur omnem Virum, &c. Virginitatis votum prima vouit. Primam autem ideo dixi, quia ex quò homo factus est ab iniriò seculi, nulla hoc votum Deo obtulit. Hæc ergo prima inter feminas constituit in corde suo, vt diceret: Domine, offero tibi Virginitatem meam; cum hoc à nullo homine, nec verbò didicisset, nec exemplò* Ita **Origines** in cap. 13. **Matthæi**. **Ambros.** de instit. Virg. cap. 5. **Gregor.** referente **Strabo.** in 1. **Lucæ.** **Ildephons.** Serm. 5. de Assumpt. **Beda** lib. 1. in **Luc.** cap. 3. **Rupert.** l. 3. in **Cantic.** **Honorius** lib. 3. de æter. gaud. **Albert.** super **Missus** est cap. 82. **Bernard.** Serm. 4. de Assumpt. **Bonav.** l. 1. phæret. cap. 5. & alij, quorum verba **Castrius** cap. 3. & **Carth.** lib. 3. **Hom.** 5. prolixè referunt; quos perlegere, pretium est operæ.

Hanc ergo Virginem solam potuit **IOSEPHVS** statuere imaginem sui istius annuli, de quò agimus, & imitatione celeri suo corde imprimere. Sed quid dico, potuit? reipsâ statuisset, & impressisse, ait **S. Thom.** in 3. p. q. 28. a. 4. ad 3. & quidem communi vtriusque consensu. Plures autem alij præcisè docent **IOSEPHVM** vouisse. Quod ipsum tamen ad hoc, quod præcipuè intenditur,

fatis

fatis est. Cùm enim matrimonium ex naturâ suâ sit contractus mutuus, quô tam vir se tradit fœminæ, quam fœmina viro, neuter alteri præiudicare potest. At hoc haud dubiè fieret, si IOSEPH vir MARIÆ, traditum corpus, eâ vel insciâ vel inuitâ ad alium transferret. Æmulatus ergo, siue exemplum coniugis, siue certè voluntatem, quod perinde est, credi debet.

Quæris autem, primusne Virginum negativè sit, an etiam positivè. Vtrumque affirmo; & illud quidem, quia saltem ex viris IOSEPHVM tali votô nemo antecessit; hoc verò, quia innumerabilis Virginum exercitus subinde huius sui Ducis signa secutus est. In quo exercitu si de coniugibus tantùm Virgineis loquar, etiam inter illustres familias paria duodecim numerat Carthag. lib. 4. Hom. 5. At quanto maior est exercitus aliarum Virginum, quæ se æterno Sponso, totô passim Mundô, nunc deuouent, tum intra Religiosa claustra, tum foris, sequentes Agnum, quocunque ierit, Apocal. 14.

Est ergo & negativè & positivè, primus
Virginum Deo consecrantium
se, IOSEPH.

D

ELO-

ELOGIVM XV.

IOSEPH

Dominus **MARIÆ**, Dominæ supremæ.

Incomparabile ac prorsus singulare est, inquires, hoc **IOSEPHI** Elogium, si verum est. At verum esse vno tibi clarissimo syllogismo demonstrabo.

MARIA est Domina suprema. **IOSEPH** est Dominus **MARIÆ**. Ergo **IOSEPH** est Dominus Dominæ supremæ.

Nega mihi hîc, Sodes, quidquid voles; vnam excipio consequentiam, quam te Logica docere debet. Sed in biuiô propositionum constitutus hærebis scilicet, vtram negare possis. Præueniam ergo te; & Maiorem ipsemet probo.

1. Mater Domini supremi est Domina suprema. **MARIA** est Mater Domini supremi, Christi inquam, cuius regni non erit finis. Ergo **MARIA** est Domina suprema. 2. Quæ Domina gyrum cœli circuiuit sola, & profundum abyssi penetrauit in fluctibus maris, & in omni terra stetit, & in omni populo & gente primatum tenuit, vt Ecclesiastici 24. v. 8. dicitur, ea vtique est Domina suprema. At talis Domina **MARIA** est, dominans cœlo, abyssu duplici, purgatorij & inferni, fluctibus maris ventorum impetu agitata, terræ quoque omni, omnique populo & genti. Ergo **MARIA** est
Domi-

Domina suprema. 3. Quæ dominium vniuersale totius mundi, obtinet iure diuino, & naturali, meritis suis, titulo donationis, atque emptionis, ea est Domina suprema. At his omnibus modis illud obtinet MARIA. Hanc enim Deus vt Athanasius verba Proverb. 8. v. 22. legit, præfecit iam inde ab æterno initium viarum suarum. Huic se Christus, vt filium Matri, suæque bona omnia, iure naturæ verissimè subiecit, vt Maldonatus in cap. 2. Lucæ agnoscit, negans emancipatum fuisse ab æterno Patre. Hanc Anselm. de excell. Virg. cap. 11. prædicat meritis suis cuncta reparasse, reparando scilicet genus humanum per se ac filium suum, quem peperit Deo, ac obtulit. Huic etiam, suus & Dei Filius, donauit omnia, ceu Salomon, hoc est, *pacificus*, Bethsabee, siue *domui iuramenti*, in quâ iurauit Dominus Domino meo, cum dicto 3. Reg. cap. 2. v. 20. *Pete Mater mea: neque enim fas est, vt auertam faciem tuam*, ei scilicet causam præbendo auersionis ralis. Hæc denique, dum Carnem & Sanguinem Filio dedit, simul dedit pretium, quo dominium vniuersale, emptionis titulo, sibi compararet. Quamdiu ergo hæc ipsa Caro & Sanguis MARIE est, tamdiu eidem tribui debet vniuersalis dominij emptio.

Simul minorem quoque probo. 1. quia, vt est in 1. ad Corinth. 11. v. 3. & ad Ephes. 5. v. 22. *Caput mulieris Vir*. 1. Pet. cap. 3. v. 1. *Mulieres subditæ sint viris suis*, Genes. 3. v. 16. *Sub viri potestate eris*.

D 2

2. MA

2. MARIA istam mulieris subiectionem palam professæ est. Vt enim Brigittæ lib. 6. cap. 59. & lib. 7. cap. 29. reuelauit, IOSEPHVM Dominum suum compellabat & obseruabat. Ideoque Gerson in Serm. de Natiuit. *O miranda prorsus, inquit, IOSEPH, sublimitas tua, ô dignitas incomparabilis, vt mater Dei, regina cæli, Domina mundi appellare te Dominum non indignum putauerit.* Vbi mihi in mentem veniunt, quæ tibi quoque mi Lector venire volo, verba Christi ad Ioan. prolata Matth. 3. *Sine modò: sic enim decet nos implere omnem iustitiam.* Per ly, nos, quis magis intelligi potest, quam ij, qui Christo coniuncti sunt. At nemo est coniunctior MARIA. Si ergo IOSEPH cunctabatur præcipere aliquid; sine, inquiebat modò, nos enim, IESVM inquam, & me matrem eius, omnem iustitiam implere decet. Igitur IOSEPH verè Dominus fuit MARIÆ Dominæ supremæ.

ELOGIUM XVI.

IOSEPH

Perpetuus Comes MARIÆ.

PRætereo hîc dignitatem Comitum, inter palatina aulæ officia iam inde à primis Cæsari- bus relatam. De quâ, qui laudem IOSEPHO accersere velit, non est necesse, vt ad interiora doctrinæ cœlestis penetralia se inferat. Comitum ego
perpe-

perpetuum **MARIÆ IOSEPHVM** statuo, significatione vocis omnibus, qui Latinè sciunt, notâ; quod nempe, ex quo semel illi adiunxit se, nunquam abiunxerit amplius, nisi forsitan necessarij operis causâ, ad perbreue tempus, cuius interruptio non possit venire in censum.

At opponunt se opinioni nostræ nec pauci Auctores, nec contemnendi; dicuntque fauere sibi Luc. qui dum cap. 1. commemorat festinatam **MARIÆ** ad Elisabetham profectioem, moramque trimestrem, **IOSEPHI** nuspiam meminit; nec meminisse posse videtur, propterea quòd tum primùm, vbi in patriam reditum est, dicat **MARIAM** inuentam esse in vterò habentem de Spiritu Sancto.

An igitur tempori, foro, causæque cedendum? Non finit me Veritas, vt cedam, nec prætensa Ratio. Nam an Lucas omnium, quorum mente tenus meminit, etiam calamo voceque meminisse debuit? Nonne S. P. **IGNATIVS** vir rerum diuinarum apprimè callens, cum videret, non deesse, qui simili ex causâ negabant **IESVM** è sepulchro resurgentem suæmet matri apparuisse, in **AVREO EXERCITIORVM LIBRO**; obijci posse asseruit; *adhuc & vos sine intellectu estis?* Tum verò quo quæso in capite versûque siue Lucas, siue Evangelista alius cogitationem illam de dimittendâ Virgineâ Coniuge, ait, animo **IOSEPHI** iniectam post reditum eius? Equidem nus-

D 3

piam

piam vel verbulum reperio. Quid si ergo eidem IOSEPHO Angelus Domini à Matre digrediens, lætissimum hunc nuncium, attulerit? quid si ipsa hæc Mater illi suo viro mysterium hoc aperuerit? quid si idem Angelum loquentem coniugi suæ coram vel ex propinquo audiuerit? Hoc sanè tam incredibile non est; quàm fortè opinetur quis, ignorans hosce coniuges cohabitasse sibi conceptionis tempore. At docet hoc Suar. Disp. 7. S. 2. cum Chrysoft. Hom. 4. in Matth. Nyssen. in Orat. de Christi natiuit. Epiphan. hæc. 78. Docentq; hoc etiam Patres alij à Castrio cap. 4. num. 20. citati. Quid si deinde in Elisabethæ domo, aspectuque, & auditu, rerum tam mirabilium in eas angustias coniectus est? Tu quidem in fine colliges, quæ nostra sit mens.

Interea verò, vt quæ mihi propiora sunt propugnem; Affero, IOSEPHVM, etiam in montana Iudææ, Cariath-Arbam nempe, properanti Virgini, ibidemque commoranti trimestri spatiò, ac inde redeunti, comitem adhæsisse. Ita Bonav. in Med. Vitæ Christi cap. 5. Isolanus in Vita Virg. Gerson dist. 6. Iosephinæ Litt. I. & K. Eckius mihi fol. 257. pag. 1. Caietan. in 3. p. q. 29. a. 2. Barry cap. 7. Medit. 4. Bonifac. lib. 1. cap. 11. Carthag. lib. 6. Hom. 1. Suarez Disp. 7. S. 2. Masell. de vita Virg. lib. 2. & 4. Salmeron tom. 3. tr. 10. Orascus declam. 5.

Rationes autem meæ sunt; 1. Quia vel IOSEPHVS

SEPHVS tunc solùm fuit Sponsus; vel maritus. Si prius, euanescent matrimonij causæ. Si posterius, defuit officio IOSEPHVS non parum necessario. 2. Nihil indecens de Virgine hac præsumi potest. At indecens est per milliaria 95. (ita Riccius computat vsque Hebron siue Cariath-Arbam) proficisci, tantoque tempore abesse à Viro sanctissimo. 3. IOSEPHVS ne quidem triduò auelli à IESV duodenni potuit, quin ipsum requireret, etsi semper manserit cum Matre IESV. Multo minùs ergo credi potest incomitatam tanto tempore dimisisse simul IESVM & Matrem. 4. Dubitatio de incontinentiâ Virginis non fuisset propria IOSEPH, sed communis omnium ac præcipuè Hostium IESV. At hoc factum non est. 6. Nemo magis obseruatur, quàm Sponsa à Sponso. 7. Si prius IOSEPHVS MARIÆ solùm desponsatus de futuro fuisset, postea nec causam timendi, nec causam acceptam coniugem dimittendi habuisset. At habuit vt colligitur ex Luca. Prius ergo accepit, tunc scilicet, quando Virga Virginem Virgini prodidit.

ELOGIVM XVII.

IOSEPH

Præfectus primus Congregationis MARIÆ Virginis annuntiatae.

IGnoscite ROMANI SODALES, qui in Almæ Urbis Templô sub Virginis MARIÆ annuntiatae titulo constituitis primam primariam Congregationem reliquarum omnium, quæ toto passim orbe sub cura Societatis IESV, exemplo vestro, ductûque eriguntur, si vestro videar honori derogare. Videor enim tantum; at re ipsa honorem longe maximum concilio vobis, tum auctoritatis, tum sanctitatis, cuius omnes percipidi sumus.

Est nempe IOSEPHVS PRIMVS VESTER PRÆFECTVS, illâ utrâque laude ita præstans, vt nemo magis. Eum Deus ipse verè primæ primariæ Congregationi in Nazarethana Domo erectæ, penè necessitate quadam initio statim Præfectum designavit. Cum enim in eam nonnisi IESVS, MARIA, ac IOSEPH, & si placet, Gabriel Seraphinorum princeps, nomina dedissent, audeo dicere, suffragij passivi iure ex his quatuor Sodalibus solus atque vnicus gaudebat IOSEPH.

Idque inductione probo euidenter. IESVS namque i. infans erat, in ipso quidem primo conceptu suo, corpore simul & animo perfectissimus, vt Ba-

vt Ba-

vt Basiliius Hom. 25. de hum. Christi gen. & Ang. Doctor, in 3. p. q. 33. a. 2. testantur, veruntamen agendi genere alijs infantibus similis, & ideo regendi incapax. Deinde MARIA quoque, vtpote femina viro subiecta, eidem vicissim imperare non debebat. Tandem Gabriel inuisibili natura præditus nihil pæne nobiscum commune habet, & ideo potius Minister ac monitor Congregationis, quam Præfectus eligi potuit; prout insinuat Apost. ad Hebr. 1. v. 14. *Nonne omnes sunt administratorij Spiritus, in ministerium missi propter eos, qui hereditatem capient salutis.*

Reliquum ergo erat, vt IOSEPH, qui solus supererat, in quo nemo quidquam desiderare posset, hoc Præfecti munus capefferet, tractaretque. Sanè, si quod res est, loqui velimus, vnà cum eo munere, etiam *Assistentis, Secretary, ac Consultoris* partes omnes, sapientiâ ac fortitudine maximâ, per omnem vitam, sustinuit atque impleuit. Idque ipsa eius opera, etiam tacente me, abundè contestantur; vt adeò mirari debeat nemo, hac postremâ mundi ætate ad interitum inclinante Marianas Congregationes subiecisse se etiam IOSEPHO, ceu Atlanti cuidam cœlesti; eumque Patronum & Aduocatum suum apud Deum Deique Matrem, quibus gratissimus est, voce ac syngraphâ publicâ, adoptauisse. Mirari potius debeo Maiores nostros tam diu defuisse sibi suisque ærumnis, quibus conflictabantur, & prope ignorasse IOSEPHVM. Sed eius cau-

fas, sub finem laboris nostri, quia minùs sunt notæ,
persequar.

Nunc verò, laudare conuenit Iosephini amo-
ris licet serò erumpentem flammam, quam ipse
haud dubiè accendit in nobis IOSEPHVS, à cha-
rissima coniuge diutius separari non ferens. Ille
Ius-Patronatus nostri ijs omnibus modis, quibus me-
reri quis potest, promeritus est, Templum simul,
templiq; aream, ac dotem constituens in MARIA
Virgine, quæ templum est Spiritus S. in pulcherri-
marum Virtutum areâ, quam aperuit sanctitate
vitæ, in intercessione multiplici, quam dotis nomi-
ne suis sibi deuotis Clientibus dedit. Sed tamen ad
Beneficia cœlestia neque digniores, neque etiam di-
gnos clientes suos promouere tenetur. Sufficit illi
Reum esse, & comparere, vt Reum, quisquis opem
eius expetit, Ideòque Patroni titulo, Aduocati of-
ficium, adiungit; quia Aduocatus esse non potest,
nisi etiam Reus sit. Reum ergo profiteri te,
quisquis IOSEPHVM patronum & ad-
uocatum tuum vis experiri.

ELO.

ELOGIUM XVIII.

IOSEPH

Proximus IESV & MARIÆ Consanguineus.

SI ostendam, IOSEPHVM tam esse IESV & MARIÆ propinquum Consanguineum, vt propior esse non possit, verè ostendam eum esse IESV & MARIÆ Consanguineum proximum. At ostendi prius penè ad oculum à me potest. Ergo IOSEPHVS est proximus IESV & MARIÆ Consanguineus, quod Elogium præsens dicit.

Probo autem minorem. Quia 1. non potest esse Consanguineus IESV in 1. gradu, Neque enim est eius carnalis pater, frater, aut filius. Nec deinde potest esse in 2. Non enim est auus IESV; quia non est pater MARIÆ: nec nepos IESV ex fratre aut sorore; quia ipse est vnigenitus Matris suæ. Si ergo velim adhuc, præ alijs omnibus propiorem esse, dicere debeo, esse in 3. gradu. Et hoc est, quod volo, vnicè que contendo. Si enim habeam, esse in 3. consanguineum IESV, iam etiam habeo, esse in 2. MARIÆ, nisi dicere quis audeat, esse in 4. quod auditu impium, propterea quod neque MARIA filio alio carnali, quàm IESV, neque etiam IESVS filijs alijs, nisi Spiritualibus gaudeat. At verè possum & dicere debeo, IOSEPHVM esse

Con-

Consanguineum IESV & MARIÆ in 3. gradu. Est enim eius filius, cuius soror est Anna, mater MARIÆ & auia IESV. Nempe in Mathan tanquam communi stipite conuenit tum generatio Annæ, MARIÆ, & IESV ex vna parte; ex alia verò generatio IOSEPHI indidem descendens. At dantur sic vsque ad IESVM generationes tres; ad IOSEPHVM verò duæ, scilicet vna ad Iacob, qui frater Annæ fuit; & altera ad IOSEPHVM. Si ergo nunc calculos ineam ritè, est IOSEPHVS in 2. ad 3. respectu IESV, & in 2. respectu MARIÆ; quò propior Consanguinitas inter eos, qui ex diuerso matrimonio oriuntur, dari nequit. Vel enim instituitur quæstio facti; & hæc paulò antè clarè composita est: vel quæstio iuris; & hæc ab aliquibus tollitur, propter repugnantiam naturæ; ab alijs, vt Dicastil. Disp. 7. dubit. 23. quo cum ego sentio, propter mutuam reuerentiam sanguini debitam. Est ergo IOSEPHVS proximus IESV & MARIÆ consanguineus.

Verùm 2. non video, qui capi hæc ad oculum, prout promisi, possint. Necessè est ergo ipsam tibi totalem arborem Consanguinitatis, quantum capere vna pagina potest calamo prius representare.

Ea hunc in modum se habuit.

1. Descendit IESVS ac IOSEPHVS ex communi stipite Dauid: & quidem per Salomonem Matth. 1. per Nathan Luc. 3. IESVS; per solum verò Salomonem IOSEPH.

2. Ge-

2. Generatio IESV per Salomonem post interpositas propagines viginti sex à me ex Matthæo descriptas, tandem ad Mathan peruenit; vicissim autem eadem per Nathanem post generationes triginta quinque intermedias ducta desinit in Mathat.

3. Mathan genuit Annam; hæc deinde MARIAM, ac demum MARIA IESVM peperit.

4. Contrà, Mathat, genuit Heli virum Annæ, & Heli MARIAM, &c.

5. Vicissim verò ad IOSEPHVM quod attinet; Mathan genuit Iacob, fratrem Annæ; Iacob deinde IOSEPH & Alphæum siue Cleopham, aut ab alijs Clopam dictum.

6. Sobe, siue Ismeria, vel secundum Sanctum Augustinum Ismara, soror fuit Annæ ac mater Elisabeth, à quâ & Zacharia Ioannes Baptista susceptus est. Qui proinde Ioannes ex auia Sobe non minùs accedit ad IESVM, MARIAM, & IOSEPHVM, quam Fratres Domini nati ex auo Iacobo.

7. Maria Cleophæ vxor Cleophæ fuit ac Soror Iacobi. Debet ergo ad Annam & per hanc ad MARIAM & IESVM, per Iacobum verò ad IOSEPHVM ascendere. Ita Hyppol. Portuensis Episcopus MARIAM Dei Genitricem ex Anna, Mariam Salomen ex Maria Cleophæ, & Elisabeth ex Sobe, tanquam tribus Sororibus deducens.

8. Non

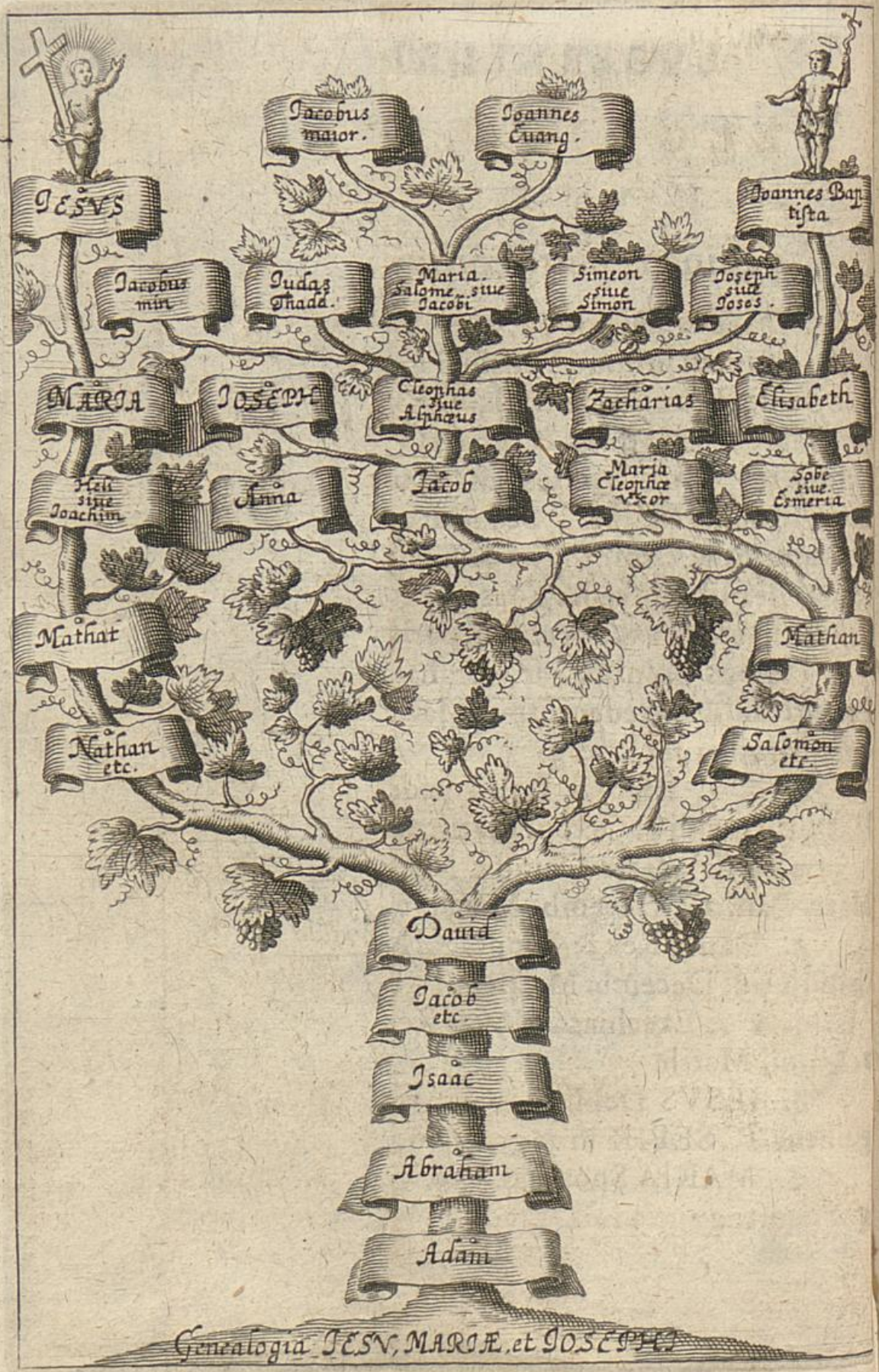
8. Non solùm IESVS, sed etiam IOSEPHVS filius David est, vt patet ex Evangelistis, diuerso tamen tramite. Nempe per MARIAM &c. & Nathanem IESVS, per Salomonem autem IOSEPHVS, vt Tirinus & Cornelius docent, nixi ordine ab Evangelistis præscripto: quem cum ijs interpretibus sequi malo, quàm Polium in Hist. SS. Ioachim & Annæ, part. 1. §. 8.

9. Maria, Iacobi Apostoli mater est, & alio siue nomine, siue cognomine, Salome dicitur. Iam autem suprâ dixi, duo hæc nomina debere pro vna persona accipi. Neque enim ex Matth. 28. v. 1. vllum infertur solidum fundamentum distinguendi, quidquid dicant citati Tirinus & Cornel. Vide, lege, & considera præsentem imaginem, quem honori S. IOSEPHI incidi curavi.

SE.
istis,
&c.
tem
do.
pto:
Po-
3+
alio
itar.
bere
atth.
atum
& s
m

LO-

Genealogia IESV, MARIE, et IOSEPH

ELOGIVM XIX.

IOSEPH

Consanguineus plurimorum Sanctorum.

Non sum nescius, Canonizandi potestatem omnem summo Pontifici modò reseruatam esse. Igitur dum Syllabum hîc suppono eorum Sanctorum, quos IOSEPHVS, cognatione contingit, ne quæso putes adscripsisse me mihi tibi que forsan placitos. Sed Martyrologia sequor, Romanum, & Canisij, Viri de Ecclesia summè meriti. Ab ijs mihi discedere, fas esse non putavi. Notas tamen etiam ex alijs rerum peritis adieci. Porrò

Primus omnium est Abraham Patriarcha ac Pater omnium credentium. Martyr, Rom. 9. Octob. Matth. 1. & Luc. 3.

2. & 3. Isaac & Iacob itidem Patriarchæ. Martyr. Canisij 6. Octob. Matth. & Luc. cit.

4. Iesse Pater Davidis, dictus etiam Isai. Mart. Can. 29. Decemb. Matth. cit.

5. David Rex & Propheta. Martyr. Rom. & Canisij. 29. Decemb. Matth.

6. & 7. Ezechias & Iosias Reges. Mart. Canis. 23. Iunij Matth.

8. IESVS Dei filius, & MARIÆ; consanguineus IOSEPHI in 3. gradu iuxta ante dicta.

9. MARIA Sponsa & vxor IOSEPHI, eius que consanguinea in 2. gradu.

10. Io.

10. Ioachim, siue Heli Socer IOSEPH, descendens ex Leui saltem mediante Barpanthere & Panthere, vt docet Damasc. lib. 4. de Fide c. 15. 20. Martij. Martyr. Rom. apud Luc. cap. 3. quia Heli & Ioachim idem sunt.

11. Anna Mater MARIÆ, Ioachimi vxor, IOSEPHI simul amita, & socrus. 26. Iulij. Martyr. Rom. & Damasc. in Serm. de Nat. B. V.

12. Zacharias Sacerdos & Propheta, Pater Ioannis Baptistæ, maritus Elisabeth cognatæ MARIÆ Virg. & IOSEPHI, & ideo vtriusque affinis. 5. Novemb. Martyr. Rom. Luc. 1.

13. Elisabeth filia Sobe, (quæ fuit soror Annæ & Iacobi) & consequenter amita IOSEPHI; itémque vxor Zachariæ Sacerdotis oriundi ex tribu Leui, & familia Aaronis. 5. Nouemb. Martyr. Rom. Luc. 1.

14. Ioannes Baptista Præcursor Christi, Zachariæ & Elisabeth filius; cōsanguineus IOSEPH in 3. gradu. 24. Iunij. Martyr. Rom. & omnes Evangelistæ.

15. Iacobus Maior Apostolus, Zebedæi & Mariæ Salomes filius, IOSEPHI pronepos, & ideo cōsanguineus in 3. gradu. Patronus Hispanorum, quibus Evangelium Christi prædicauit. 25. Iulij. Mart. Rom. Evangelistæ passim.

16. Ioannes, Evangelista & Apostolus, Discipulus, quem diligebat IESVS & MARIAM matrem de cruce iussit in sua accipere; itidem IOSEPHI

SEPHI pronepos, & filius Zebedæi & Salomes.
27. Decemb. citati passim.

17. Iacobus minor Apostolus, filius Cleophæ, qui frater fuit IOSEPHI, adeoque Nepos IOSEPHI ex fratre, & in 2. gradu, frater Domini appellatus, ad Galat. I. v. 19. 1. Maij. Martyr. Rom. & Evang.

18. Iudas Thaddæus Apostolus frater Iacobi minoris, eodemque patre natus, &c. 28. Octob. Mart. Rom. & citati.

19. Cleophas siue alio nomine Alpheus, frater IOSEPH, cui Christus se manifestauit in fractione panis, eiusdem Discipulus, & Martyr, pater Iacobi minoris & Iudæ itemque auus Iacobi maioris & Ioannis Evangelistæ 25. Sept. Martyrol. Rom. & citati.

20. Simeon secundus Hierosolymorum Episcopus, & Martyr. & 21. Ioseph Episcopus Eleutheropoli in Palæstina, filij Cleophæ, & Nepotes ex fratre IOSEPH, Discipuli Christi. Colitur Simeon 18. Febr. Ioseph 20. Iulij. Martyr. Rom.

22. Martialis Episcopus Lemouicensis, Discipulus Christi, filius Eliud fratris Elisabeth, & idem consanguineus IOSEPHI in 2. 30. Iunij. Martyrolog. Rom. & Castrius ex Tradit.

23. Seruatius Episcopus Tungrensis; nepos Eliud. 13. Maij. Martyrol. Rom. ex Sigeberto ad annum 399.

24. Maria Cleophæ, vt Cornel. vult, vxor Cleophæ, & mater fratrum Domini, puta Iacobi minoris,

E

Iudæ

Iudæ Thaddæi, Iosephi, & Simeonis, ac Mariæ Salomes (quâ Tirinus diuidit in duas, Mariam, & Salomen, verum tamé sine fundamento solido) ex quâ nati sunt Iacobus maior & Ioannes Evangelista Apostoli, filij Zebedæi, adeoque etiam in 2. gradu 9. Aprilis Martyrol. Roman. & Evangelistæ.

25. Maria Salome filia Cleophæ, vxor Zebedæi, & neptis IOSEPHI ex fratre. 22. Octobris, Martyrolog. Rom. & Evangelistæ.

26. Sobe, siue Esmeria, aut Ismeria, vel Ismara S. Augustino Serm. 25. ad fratres in Eremo. Soror Annæ, & Iacob patris IOSEPHI, & ideo huius amita & consanguinea itidem in 2. gradu. S. Augustin. cit. & Cornel. in cap. 3. Luc.

27 Matthæus filius Alphæi siue Cleophæ, consanguineus IOSEPHI, sicut Iacobus minor. 21. Septemb. Ita Euthymius ex Chrysoft. apud Castr. cap. 1. Martyrolog. Rom. Verum de hoc, quia dissentiunt alij omnes, malim ego fidem suspendere, quoad certiora afferantur. Ob quam etiam causam, neque Zebedæum huic stemmati directè inferere possum, etsi forte reipsâ mereatur.

ELOGIUM XX.

IOSEPH

Nunquam MARIAM coniugem cognoscens.

Ignorare non potuit MARIA Virgo, quod tota sciebat Synagoga, Emmanuelis in Lege promissi matrem Virginem fore, *Virginem* inquam *manentem*. Cum enim Isaia 7. v. 14. dicitur; *Ecce Virgo concipiet, non ibi ponitur vox Aalma, hoc est Virgo nubilis, sed Haalma, siue Virgo manens.* At sciebat eadem, se eam fore matrem ab Isaia & alijs praedictam. *Ecce concipies, &c. Lucae 1.* Quid est ergo, quod opponat Angelo. *Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco?* Nempe sensus verborum est. Magna quidem res est, Angele, maternitas Dei, quam per te à Deo offerri mihi minime ancillae suae verissime credo. Verum ius omne in virum virique corpus iam antè æternum abstuli à me voluntario Virginitatis summæ voto. Quem proinde ne quidem ea ratione cognoscere possum, volo, & debeo, quocum stare eadem adhuc integra possit. Dic ergo, amabo, quomodo fiet istud?

Sed non minus IOSEPH, *Vir* MARIÆ, hæc eadem potuit vsurpare verba. Idem enim tam sancti coniuges velle debebant. Non cognosco ego Virginem, nec cognoscam, dum vixero vnquam, quocumque cognitionis carnalis genere. Sit licet paternitas Dei res omnium maxima, Virgo tamen ex

voto, quod Domino voui, mori malo, quàm fieri Pater Dei contra votum, etiam releuatum.

Neque mihi dicas, quod Hæretici toties debellati obijciunt, obstare IOSEPHO Scripturæ S. verba, quæ Matth. c. i. v. 25. habentur. *Et non cognoscebat eam, donec peperit Filium suum primogenitum.* Vox enim, *donec*, terminum præstituit, ante quem non cognoscebat. Cognouit ergo postea, vbi ille impletus est, & eos quos Scriptura Fratres Domini appellat, suscepit ex MARIA.

Nam contra est 1. Quia vt Elog. 18. & 19. ostensum est Fratres Domini longè alios habent parentes, quàm IOSEPHVM & MARIAM Matrem Dei. Habent nempe Alphæum siue alio nomine Cleopham, & Mariam Cleophæ, quæ aliter Maria Soror Matris Dei, ac Maria Iacobi, cuius Mater fuit, dicitur. 2. Vox *donec* nequaquam est terminus finiens, vltra quem egressa non sit Virginitas IOSEPHI. Vel enim esset vniuersaliter; Vel tantùm in materia subiecta. Atqui neutrum dici potest. Et quidem non potest dici 1. Genes. enim 8. v. 8. *Non reuertebatur, donec siccarentur aquæ.* Atqui nunquam postea coruus, de quo ibi sermo est, reuersus est, 1. ad Cor. 15. v. 25. *Oportet autem illum (Christum nempe) regnare, donec ponat omnes inimicos sub pedibus eius.* Atqui etiam postea & quidem gloriosior regnabit. Et Matth. 5. v. 26. *Non exies inde, donec reddes nouissimum quadrantem.* At hîc, *ly donec*, cum æternitate stat. Sed nec 2. dici potest; quia, deest affirmandi causa, cum causa non vna adsit

ad sit negandi. 3. Quia primogenitus non tantum significat eum qui antecedit omnes alios, sed etiam, quem nemo antecedit, vti vnigenitus est, vt patet Exod. 4. v. 22. & cap. 13. v. 2. Esto igitur Christus nullos post se fratres habuerit, adhuc primogenitus dici potest & debet. 4. Quia, vt docet Damian. Epist. 11. ad Nicol. Pontif. cap. 4. *Ecclesia fides est, vt MARIA mater Christi sit Virgo, & is, qui simulatus est pater.* 5. Quia id temporis polygamia in vsu non erat; & MARIA IOSEPHO superstes in virginitate sub cura Ioannis itidem Virginis, permansit. 6. Quia si postquam peperit Virgo, eam cognouisset, reddidisset eam similem alijs mulieribus auferendo decus virginitatis à matre conseruatae, cum præiudicio voti, ac Spiritus Sancti, de quo prius Dei filium conceperat. Scio autem, verba Matthæi adhuc aliter exponi posse. Sed tu nunc quod dixi, expende.

ELOGIUM XXI.

IOSEPH

Inueniens Virginem in vtero habentem
de Spiritu Sancto.

VT ab eo, cui cæteri originem suam debent ordiar sermonem; Spiritui sancto, non vno in loco Scripturæ sacræ, tribuitur conceptio Christi. Quod vtique factum non est, quasi duæ aliæ Personæ Trinitatis non æquè concurrissent ad

E 3

cum

eum conceptum. Sunt enim, vt axioma Theologicum testatur, opera omnia ad extra communia Trinitati toti. Et in præsentī habeo verba Concilij Toletani 16. *Cum Spiritum Sanctum superuenturum in ea dicit, vt Virtutem altissimi, qui est Dei Patris Filius, obumbraturam eam præmonuit, eiusdem Filij carni totam Trinitatem cooperatricem esse monstratur.* Cum ergo Spiritum Sanctum Sacræ Litteræ prætermisissis alijs, Auctorem incarnationis Dominicæ sæpius, vt dictum est, faciant, meum erit, eius afferre causas aliquot dignas Theologo.

Prima est; Quia generatio maximum est Amoris opus. At in amore consistit formalis processio Spiritus sancti. 2. Quia eadem est donum inter creata maximum, tam ex parte Filij, quam Matris. At hoc immediatè debetur dono essentiali, qui solus est Spiritus sanctus. 3. Quia rursus illa est suprema sanctitatis participatio. At sanctitas in voluntate consistit, & à voluntate diuinâ, per quam solus procedit Spiritus S. ad nos vsque propagatur.

Sed cur, inquires, dicitur hîc Virgo, habere de Spiritu sancto, & non potius ex Spiritu sancto? S. Thomas q. 32. a. 2. ait, per *ly, de*, exprimi vtramque habitudinem, quam habet Spiritus sanctus ad Christum, nempe consubstantialitatis ad diuinitatem eius, & coëfficientiæ ad eius corpus; at verò *ly, ex*, significare apud Philosophos nonnisi causæ materialis concursus, qui hîc à sola Matre præstitus est. Verùm, quod de consubstantialitate dicit, diffi-

difficile est, admitti. Vt enim S. Augustinus in Enchir. cap. 39. obseruat, *nascitur de homine capillus; nec tamen consubstantialis homini est.* Dicit tamen potest ly, *de ibi sumi à S. Doctore in suo famosiore significato; non verò à S. Augustino.* Durius autem est, quòd in a. 4. neget B. Virginem aliasque mulieres effectivè concurrere ad conceptionem. Semper enim contraria opinio mihi ac plerisque alijs visa probabilior est, quam in re à foro Theologico aliena vel in gratiam **MARIÆ** meritò suppono. Sed est tamen hæc efficientia longè debilior alterâ, quàm viri, & quam hîc, tres diuinæ Personæ, exercent; vt adeò minus propriè verum sit, *de MARIA Virgine conceptam Christum esse.*

Hinc autem, vt puto, manifestum est, quid sit habere Virginem de Spiritu sancto. At ignotum remanet, quando, à quo, & quænam inuenta sit sic habens. Et quidem **Matthæus** *antequam conuenirent,* inquit, *inuenta est.* Sed quid est hic conuenire? Patres aliqui ad nuptias, alij ad maritalem congressum referunt. Ex quibus posteriores necessariò præfero, quia nuptias ante Christi incarnationem factas esse, **IOSEPHVM**que Virgini iam tum cohabitasse supra **Elogio 16.** docui cum Theologorum consensu.

Ad alterum quod attinet, docet **Origenes** ab Angelis inuentam esse. Sed refutari meretur, quia hæc inuentio nihil facit ad dubitationem. An enim, quia tu inuenis thesaurum, ego dubito? Certum

ergo est, & esse debet, inuentorem esse IOSEPHVM.

At quid, inquires, inuēnit illamne, quæ habet de Spiritu sancto? Nequaquam; quia non inuenio, quod semper habeo. At semper habuit Virginem IOSEPHVS ab causas alibi explicatas. Inuenit ergo totum hoc, quod est *habens de Spiritu sancto*. Intellexit nempe IOSEPHVS, concepisse Virginem de Spiritu sancto. Id enim affirmant, Basilii, Theophylact. & alij non multo post citandi, imò etiam citati suprà, cum causæ dubitationis IOSEPHO subortæ sunt. In re autem, in qua ne ipsi quidem Patres conueniunt, licet utique opinionem eligere, quæ cum honore personæque IOSEPHI magis consistit.

ELOGIUM XXII.

IOSEPH

Inueniens IESVM natum, priusquam esset natus.

ELogio huic, uti alijs multis, viam, etiam Matthæus, aperuit cap. I. v. 20. *Quod enim natum est, de Spiritu sancto est.* Quæ quidem verba, propterea paradoxa videri possunt, quia si tempus, in quo prolata sunt, inspicias, dicunt, id natum esse in Virgine, quod nondum est natum. Nempe non solum ille dicitur natus, qui, vel totus, vel principaliter aliâ quâ parte euasit extra vterum matris, sed etiam ille, qui

qui adhuc eidem vtero inclusus habet omnia ad essentiam hominis requisita. At habuit hæc omnia & quidem in valde eminenti gradu IESVS Virgini inclusus, vt ex supra dictis colligi potest. Ergo iam tum natus dici potest, priusquam erat natus illo priore modô.

Sed fortè non meministi satis, quomodo habuerit omnia, repetam breuiter ea, quæ dixi, & addam alia, quæ ex Theologorum placitis, iudico, Christum, simul ac Virgo vocem creantis Dei, fiat, pronunciauit, accepisse. Igitur accepit Christus in 1. instanti Physicô temporis à Deo definitô corpus perfectè organizatum, etiam quoad formas partiales propriè tales ex hypothesi quòd dentur, mihi olim probatâ. 2. Corpus animatum vnicâ rationali animâ eiusdem nobiscum essentiæ & individualis perfectionis. 3. Idem assumptum à Verbo. Cum enim verbum præexistat, per se subsistens, & humana natura sic non præexistat, sitque propterea verbum infinitè excedens naturam hanc, verbum ipsum assumpsisse dici debet, natura autem, exinaniuisse. 4. Idem instructum thesaurô sapientiæ, gratiæ, virtutum & gloriæ, iure & actu possessio, prout is conuenit Capiti totius humani generis, etiam quoad visionem beatificam. 5. Idem passibile & mortale, subiectum Legi diuinæ reuelatæ etiam per scientiam infusam, circa substantiam mortis pro nobis peccatoribus redimendis tolerandæ.

Vides ergo, quid sit illud, quod inuenit IO-

E 5

SEPHVS

SEPHVS, omne scilicet bonum est, Deus-homo, in quô, vt loquitur Apost. ad Coloss. 2. v. 3. *Sunt omnes thesauri Sapientia, & scientia absconditi.* Et v. 9. *in quo inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter.* Et v. 10. *qui est caput omnis principatus & potestatis.* At fieri nequit, vt hoc tali tantôque thesauro pretiosior inueniatur. Debet ergo IOSEPHI, qui inuenit, felicitas, esse omnibus felicitatibus felicior.

At duo sunt, quæ litem inuentori isti mouere possint. 1. An fortuitò inuenerit. Est enim, vt S. Thom. in 1. Matth. notat, *inuentio eius rei, de qua non sperabatur*; siue vt Iurisconsulti in lib. 3. §. vlt. ff. de iure fisc. l. 1. C. de thesauro l. 10. habent, *quæ fortuitò, & operâ non datâ obtinetur.* At ideo vir in mulierem consentit, quia fructum de arbore quærit, matrimonij vsu. 2. An inuenerit in fundô suô; vel publicô; aut alienô. Hæc igitur duo meritò decidenda sunt.

Ac 1. quidem affirmo, IOSEPH propriè fortuitò inuenisse. Nam 1. nec sperauit aut sperare potuit thesaurum hunc homo; Deo & hominibus per opificium fabrile intentus. Nec 2. operam vllam adhibuit, qualis adhiberi ad hunc finem ab ijs, qui matrimonio illigantur, solet. Remota autem cura in inuentionibus iuxta est.

Circa 2. fateor dubitari posse, annon fuerit MARIA Virgo publicus potius fundus totius humani generis; vel omnino proprius, Verbi incarnati, totiùsve Trinitatis, in quo sibi bene complacuit. In qua re vnusquisque sanè arbitrato suo sapiat.

piat. Atego, cui claritas in primis adamatur, candidè fateor, etsi negari non possit diuersò respectu **MARIAM** esse fundum publicum, & proprium; proprium tamen fundum esse etiam **IOSEPHI**. Est enim **IESVS** non solum thesaurus in fundò plusquam dotali, **MARIA** inquam, sed etiam fructus Horto concluso per matrimonium comparate naturaliter cohærens.

ELOGIUM XXIII.

IOSEPH

Ab ipso Deo iussus manere cum **MARIA**
Coniuge sua.

Relinqui **IESVS** **MARIAM** Matrem suam à nobis, non sustinet. Ideo enim nondum natus Gabriele internunciò; **IOSEPH**, inquit, *Fili David noli timere accipere **MARIAM** coniugem tuam: & in cruce cum morte luctans, ad Ioannem, ecce, inquit, mater tua.* Sed hæc non pensant Hæretici nostri, qui non secus, ac Sagæ, initiò statim, abiurant **MARIAM** & Sanctos, planè vt videas, eos à Spiritu Christi procul abesse.

Hic tamen vltèrius progredi nolo, qui præsentem laborem vni præcipuè **IOSEPHO** consecraui. Is nunc mihi minus sanctè decenterque tractari videtur ab ijs Catholicis Doctoribus, qui ipsum docent, **MARIAM**, licet grauidam, ritèque desponsatam dimittere voluisse, propterea, quòd Castitati
eius,

eius, à nescio quô, siue homine, siue spiritu, illatam esse vim, metueret. Cum his ergo potius agendum est.

Ac 1. negari non potest, Auctores istos & numerô & virtute magnos esse, quos tibi velut in a-
ciem educunt Castrius, & Cornelius à Lap. in cap.
1. Matth. Sed his opponi possunt saltem æquè mul-
ti & graues Doctores, vt non iam de viris; sed de
armis, Rationibus inquam, earûmque pondere, cu-
ra esse debeat.

Et illi quidem, qui aduersantur nobis, præten-
dunt Scripturam Rationum omnium Dominam,
quæ 1. ait, *traducere noluisse, cum esset iustus.* Atqui
tantum de crimine potuit traducere. 2. ait, Ange-
lum iussisse, ponere timorem, addendo causam;
quod enim in ea natum est, de Spiritu Sancto est. Igno-
rauit ergo hoc antea IOSEPH.

At non tenet 1. quia traduci dupliciter po-
tuit purissima hæc Coniunx. 1. In actu signato,
2. In actu exercitô; narrando scilicet factum, quod
ordinariè cum crimine coniunctum est. At priori
modô iustus traducere non potuit; nec probare in
iudicio causam, ob quam traduceret. Posteriori
quoque modô abstinere à traducendo debuit; quia
iam se vna cum Virgine ludibrio & risui audien-
tium exposuisset.

Sed neque dici potest 2. quia particula, *gar,*
enim, non semper est causam reddentis, sed inter-
dum asserentis, vt hic tradit Salmeron infra citan-
dus. Quare sensus Verborum hic est; noli timere,
propte-

propterea, quia id, quod natum est intra eam, de Spiritu Sancto est. Et rationem addit: *Pariet autem filium, & vocabis nomen eius IESVM.* Nempe; Pater eris in omnibus, sed tamen sine copula coniugali. Ita Salmeron tom. 3. tr. 30. fol. 241. ex Theophyl. in cap. 1. Matth. & Hebr. Cod. eiusdem Matth. Et sanè Salmeron 13. Rationibus rem suam & meam in eo tractatu fortissimè gessit, pronuncians ex mera reuerentia, & humilitate dimittere MARIAM grauidam de Spiritu sancto voluisse, utpote conscium Incarnationis Dominicæ. Id ipsum verò dudum ante sensere Origen. hom. in hoc Evang. Basiliius hom. de hum. Christi gen. Theophyl. in cap. 1. Matth. Bernard. hom. 2. super missus est. Leont. in Matth. Gerson in Iosephina, & alibi. Viguerius in Theol. Instit. cap. 20. §. 9. Eckius in Serm. de S. IOSEPH. Richard. de S. Viet. Catharinus; Brigitta lib. 6. cap. 59. & lib. 7. cap. 25. & Barry cap. 8.

Rationes præcipuæ sunt 1. Quia verba Matthæi *inuenta est habens de Spiritu Sancto* ponuntur ante subortam cogitationem. Atqui non inuenio, quod nescio, an, & vbi sit. 2. Quia prius super omnia montana Iudææ diuulgata sunt miracula, circa Ioannem præcursorem Domini, &c. 3. Quia Virginem, sciebat, sanctissimam esse. 4. Quia Virgo hoc ipsum mysterium alijs, quibus minus obligata fuit, reuelauit. 5. Quia eadem causam tristitiæ immeritò dedisset viro. 6. Quia utique IOSEPH iure suo interrogaturus fuerat Virginem, & hæc illi respondere debebat. 7. Quia
saluâ

saluâ iustitiâ potest vir manere cum coniuge im-
 prægnata; imò tenetur manere, si crimen sit occul-
 tum, & alia causa non subfit. 8. Quia dubitatio
 de adulterio nec CHRISTO, nec MARIE, nec
 IOSEPHO honorifica est; est autem humilitas,
 honorifica omnibus. 9. Quia Angelus non di-
 xit; noli suspicari, sed *noli timere*; item non dixit;
noli timere accipere, quæ tua non est, sed quæ iam est
 tua, & quam tu ex humilitate dimittere vis paulo
 ante acceptam. 10. Quia, vt in Orient. Relat. ha-
 betur, IOSEPHVS Scripturæ Sacræ peritissimus
 fuit. Si ergo alij minùs periti significârunt Herodi,
 aduenisse tempus Salutis, dubitari non debet, IO-
 SEPHVM multò certius id agnouisse. 11. Quia
 contemplationi præ quàm vllus alius fuit addicis-
 simus. Annon ergo Dominus ipsi quoque dixit.
Num celare potero IOSEPH, quæ gesturus sum? Ge-
 nes. 18. v. 18. 12. Quia intima cum Angelis con-
 suetudine fruebatur. 13. Quia vt supra proba-
 tum est, longè est credibilius, habitasse cum Virgi-
 ne iam inde à conceptu ac nominatim illam comi-
 tatum ad Zachariam esse, spectâsêque & audiuisse
 prodigia, quæ Dominicam Incarnationem clarè
 demonstrabant. 14. Quia hæc opinio facilius
 assignat causam, ob quam sine peccato cogitare po-
 tuit de dimittendâ tam charâ, & sanctâ coniuge.
 15. Quia reuelationem mysterij exigit fides vxo-
 ris, nulli magis, quàm viro obligata, propter
 periculum, Zelotypiæ & aliorum
 peccatorum,

ELO

ELOGIUM XXIV.

IOSEPH

Pater Spiritualis IESU.

Nemo magis vsurpare potuit illa Apostoli ad Ephes. 3. v. 15. verba; *Flecto genua mea ad Patrem, ex quo omnis paternitas, in caelis, & in terrâ nominatur*; quàm IOSEPHVS. Nemo enim pluribus nominibus Pater est. At est signum, *omne*, distributivè accipiendum, ita vt Paternitatum genera omnia complectatur. Quibuscunque ergo modis IOSEPHO paternitas tribuitur, debet ea nominari, hoc est, descendere à paternitate supremâ Dei. Iam autem, sicut in rebus creatis omnibus, primò locò, Spiritus ponitur, isque in esse physico, & in esse morali consideratus, sic oportet paternitatem Spiritualem, vbi ea inuenitur, antecedere alias omnes, quæ non sunt Spirituales.

At éstne hæc in IOSEPHO? Nego inprimis esse physicam; nego etiam posse esse. Et Ratio est, quia nec homo Spiritus est, nec si esset, aliter produci, quàm per creationem posset. At implicat assumi IOSEPHVM aliudve creatum agens, etiam per modum instrumenti ad creandum, vt docet S. Thom. in 1. p. q. 45. a. 5. in c. & q. 47. a. 1. & q. 65. a. 3. in c. & q. 90. a. 3. in c. & q. 104. a. 2. ad 1. & 3. Neque enim, dominium nihili, alterâ præterquam Deo conuenit.

Sed tamen Paternitatem illam alteram, Spiritualem

rualem inquam, quæ physicâ præstantior est, etiam in capite ponimus reliquarum paternitatum, quas deinceps IOSEPHO liberaliter, & quidem cum fundamento in re tribuam. Est autem, *paternitas* hæc, *Spiritualis*, denominatio obiectiua, resultans à parte rei, ac nemine nostrum cogitante, ex actione Spirituali, quâ quis, quantum est ex se, alterum instruit, impellit, manuducit in ijs, quæ Dei sunt. At huiusmodi actionē copiosè exercuit IOSEPHVS erga Filium Dei, non quidem ex indigentia eiusdem; quid enim deesse Filio Dei potest? Sed, quia decebat ipsum implere omnem iustitiam. Sicut ergo ob hanc causam ipse Baptismi auctor, ut Baptismum obtineret à Ioanne, dixit; *Sine modò*; ita haud dubiè, ut obtineret illam à IOSEPHO actionem Spiritualem, idem, *Sine modò*, sæpius repetijt, extorsitque. At hoc ego ipse primus commentus nequaquam sum. Docuit verò dudum antè Gerson in Iosephinâ, dist. 2. Cui ut refrager, idem amoris in IOSEPHVM conatus non finit: quin potius, ut subsidio quibuscunque Rationibus veniam, etiam pertrahit.

Igitur 1. nonne IESVS proficiebat sapientiâ, & ætate, & gratiâ apud Deum & homines? Negare hoc nemo sine hæresi potest, propter Luc. cap. 2. v. 52. At non potuit vllibi magis proficere, quàm apud eos, cum quibus maximam partem fuit; fuit autem cum MARIA & IOSEPH. Sed neque magis in manuum labore, quàm in animæ causis ipsum proficere decebat. Ad vtrumque ergo præcipuam operam

operam proprij contulere parentes; eo modo, quò proficiebat. 2. Illimitatè dicitur ab eodem Luc. v. 51. *Et erat subditus illi.* At nihil est indecens, Christum esse subditum IOSEPHO, etiam vt filium Spiritualem. Si enim esset indecens, ideo esset, quia ipse potius IOSEPHVS fuit filius Spiritualis IESV. At nihil obstat vnum eundemque diuerso respectu esse Patrem & Filium Spiritualem. 3. Hæc paternitas Spiritualis tantùm requirit, vt quis ad Spiritualia iuuet alterum ex intentione iuuandi. Et si ergo demus, quòd IESVM in Spiritualibus nunquam instruxerit, saltem mille modis alijs eundem & alios adiuuit. 4. Eadem maximi est meriti. Ergo à IOSEPHO auferri non debet. 5. Varijs exemplis ostendi potest, CHRISTVM vsum esse verbis instructionem petentibus in rebus minoris momenti. Ergo verisimile est, simile officium à IOSEPHO petijisse saltem propter ipsum IOSEPHVM.

ELOGIUM XXV.

IOSEPH

Pater Legalis IESV.

Altera paternitatis species, eaque à Spirituali Paternitate totò genere diuersa est *Paternitas Legalis*, quæ ferè ex adoptione, & arrogatione, Legum constitutione nascitur. Sed adoptio utique potior est. Arrogatur enim ille, qui sui est iuris;

F

at ve-

at verò adoptatur, qui non est sui iuris. Ego tamen hîc apices Legum non sector, & ideo, fas esse vnicuique volo, vt me de adoptione loquentem, laxius accipere possit.

Quare hoc vnum modo dico IOSEPHVM Patrem esse Legalem IESV, adoptando ipsum in Filium, eîque paterna officia omnia, prout huiusmodi Patres solent, largiter præstando. Ita quidem apertè sentit Augustinus lib. 2. de consensu Evang. cap. 1. hisce verbis vtens. *Nec enim propterea non erat appellandus IOSEPH pater Christi, quia illum non genuerat, quandoquidem rectè pater illius esse potuit, quem non ex sua coniuge procreatum aliunde adoptasset.* Hæc ille; quæ forte sciolus aliquis primo oris flatu subruere se posse credet, dicendo; pessimè inferri: potuit adoptare IESVM. Ergo adoptauit. Adoptare enim possunt Infideles; qui tamen illum non adoptant.

Verùm fallitur quisquis sic obijcit; & ostendo falli. 1. Quia IOSEPHI potentia est determinata ad actum. Ergo agit, nisi quid obstet. At nihil obstat. Si enim obstaret aliquid, vel id teneret se ex parte potentiae, vel ex parte obiecti ad quod se illa per adoptionem extendit. At nihil obstat primò modò; potentia enim adoptans est voluntas IOSEPHI, parata ad omne possibile bonum sibi conueniens. Nec secundò; quia dubitari non potest, paternitatem istam legalem esse tale bonum. Nihil ergo obstat. 2. Ad hoc, vt IOSEPH, & quicumque alius fiat Legalis Pater, sufficit eligi ab eo, qui

eo, qui ius eligendi habet, & electionem haberi ratam ab illo, qui eligitur. At habet utique IESVS ius ratam habendi electionem sui. *Data est enim ipsi (etiam ut homini) omnis potestas in caelo & in terra,* Matth. 28. v. 18. potestas, inquam, excellentiæ, fundata in vnione Hypostatica. Eundem etiam re ipsa elegit IOSEPH in Filium, nullum excipiens Paternitatis munus, nisi quod à carne & sanguine nascitur; uti neque Filius vllum excepit officium filiationi conueniens. Ideoque IOSEPH non solum ab ijs, qui mysterium Incarnationis ignorabant, Pater est creditus atque appellatus. *Nonne hinc est fabri filius?* Matth. 13. v. 55. Sed etiam à Luc. 2. v. 27. *Et cum inducerent puerum IESVM parentes eius.* Et v. 33. *Et erat pater eius, & mater, mirantes super his.* Imò & à propria matre, Luc. cit. v. 48. *Ecce pater tuus, & ego dolentes quærebamus te.* Vbi etiam patet IOSEPH re ipsa functum esse imposito Patris qualiscunque munere; ut proinde Legalis Paternitas non nisi temerè excipi possit. 3. Per hoc quod adoptari se IESVS sinat ius sibi comparat Filiationi carnali simillimum, cui in Patre IOSEPHO correspondet, obligatio prouidendi ipsi in omnibus, utpote Filio, ac legitimo hæredi omnium bonorum paternorum. IOSEPH quoque dum fit ipsius Filij Pater, consequitur dignitatem maximam, ius intimum in bona talis filij, ipsumque filium, itèmq; ius in eos omnes & singulos, quos hic suus filius vltèrius adoptat. At hi prope innumerabiles sunt. *Vidi turbam magnam, quam dinume-*

rare nemopotuit, Apoc. 7. v. 9. Huic ergo IOSEPH
 ceu alteri Abrahamo, siue *Patri multitudinis*, iure di-
 xerit Filius suus *Patrem multarum gentium posuite*.
 Ad Rom. cap. 4. v. 17.

ELOGIVM XXVI.

IOSEPH

Pater ciuilis IESV.

REcensissimè Apostolus ad Galat. 4. v. 1. *Quantum*
tempore, inquit, hæres paruulus est, nihil differt
Seruò, cum sit Dominus omnium: sed sub tutoribus
& actoribus est. At fuit IESVS quoque hæres paru-
 uulus, formam serui accipiens, cum sit Dominus
 omnium. An ergo etiam ipse sub tutoribus & actoribus
 fuit? Fuit utique, vel hoc ipso nomine, qui
 fuit propriissimè pupillus. Est enim hic Hierony-
 mo teste apud Tholosan. lib. 12. Syntag. cap. 1.
 qui sine Patre est. At est haud dubiè IESVS sine
 Patre, carnali nempe. Est ergo propriissimè pupil-
 lus; non verò orphanus; qualis ille tantùm est, qui
 & Patre & Matre caret. Habet autem Matrem
 IESVS, solo Patre destitutus. Interest ergo Rei-
 publicæ humanæ, cuius pars præcipua, caput in-
 quam, IESVS est, ei prouidere de *Patre ciuili*, hoc
 est *Tutore* aliquo, cui securè inniti possit, approban-
 te Matre idem pupillus IESVS.

At, quis, inquires, qualisve & quantus Vir de-
 bebuit esse is, qui tutelam, cui innitatur IESVS
 fusc

fufcipere poffit? Si enim filio Ptolomæi vnus Ægypti Regis, Romani, nonnifi Marcum Lepidum, Pontificem Maximum, bis confulem, virum rebus domi forisque geftis clariffimum, Tutorem conftituerunt, mille Lepidis, aut etiam infinitis maiorem oportet effe Tutorem IESV omnium Domini.

Verùm an alius hic effe poteft, quàm IOSEPH Vir Matris IESV? Negat id Rupert. de diu. officijs c. 18. & lib. 1. de glor. & hon. filij hom. in Matth. cuius verba apud Suar. Disp. 8. S. 1. legere potes. Et merito negat. Si enim circumfpeciam, cuiusmodi Vir fit IOSEPH, eft is 1. in arbore confanguinitatis à Luc. cap. 3. descriptæ fupremus vertex, cui deinde fubfunt rami omnes eorum, à quibus originem IESVS ducit. At cur ipfum ex eo loco tam diu pacificè poffeffo deturbemus? Est 2. IOSEPH Vir MARIÆ, fanguine, matrimoniò; fanctitate, charitate coniunctiffimus. Tutari ergo MARIAM, & quidquid MARIÆ eft, nemo teneretur magis. At inter ea, quæ MARIÆ funt, nihil melius, nihilque gratius IESV reperitur. 3. Est primus, qui adiit poffeffionem ac tutelam IESV, inter omnes viros alios. At melior eft conditio poffidentis; funt etiam bona derelicta primò occupantis. Ipfe ergo etiam de iniuriâ expoftulare aduersùm nos poffet, fi ei IESVM præripere vellemus. 4. Est iam antè à Sacerdotibus deputatus æquè Tutor, ac Coniunx: Neque enim à coniuge tutela separari poteft. Idèmq; eft con-

firmatus à Deo miraculô virgæ florentis, & cõlum-
 bæ eidem insidentis. 5. Est placitus B. MARIE
 Virgini, quæ ius habet supremum & vnicum istius
 pupilli, fundatum in communicatione purissi-
 mi sui sanguinis ac lactis materni, nullo alio homi-
 ne, siue passiuè, siue actiuè concurrente. At deferre
 tutelam filij nulli alteri potest Mater, præterquam
 Viro, & quidem tali Viro, quô Mundus inter Adæ
 filios præstantiorem nec habuit, nec habebit.
 6. Est reipsa, quoad vixit egregiè tutatus IESVM,
 non solùm contra Herodem Ascalonitam, & Ar-
 chelaum Reges, sed etiam contra Idololatrias Ægy-
 ptios, magnâque Iudæorum, qui tum vitæ, tum
 virtuti eius aduersabantur, partem. At in omni sen-
 tentiâ modus denominandi sequitur modum es-
 sendi. Cùm ergo IOSEPH tam operosè tutatus
 IESVM sit, cur non & tutor ac Pater ciuilis IESV
 salutetur?

Ne autem mirere tutorem me vocare Patrem
 ciuilem. Vt enim Seruius ex Theophilo apud Tho-
 los. c. 2. docet, *tutela non nisi paternò animò & ciuili
 imperiò suscipi ac sustineri potest.* Agnoscunt etiam
 Iurisconsulti quodam modò *tutorem, tutando pupil-
 lum, plus esse Patrem, quàm qui eundem genuit.* Et si
 ergo IOSEPHVS non genuerit IESVM so-
 lùmque tutatus sit, adhuc eminenter
 Pater dici debet.

ELO-

ELOGIUM XXVII.

IOSEPH

Paterfamilias IESV.

Collegium, inquit Tholosan. Syntag. lib. 15. cap. 32. in vnô retinetur, non nisi in tribus constituitur. At secus se familia habet; hæc enim, si propriè loqui velimus, Cicerone teste in Orat. pro Cæcin. ne quidem retineri in vnô potest. Nempe familia, vt eam Varro lib. 1. cap. 16. definit, est congregatio plurium in eâdem domô sub vnus, qui paterfamilias dicitur, curâ & imperiô.

At si nunc Nazarethum ad IESVM, MARIAM, & IOSEPHVM abeam, video ibi huiusmodi Congregationem aliquam, & talem quidem, quæ iure reliquarum omnium exemplar sit: Ea ipsa igitur familia quædam necessariò est. At, vt dixi, abesse à familia Paterfamilias non potest. Hic ergo ante omnia constitui debet. At is 1. non est IESVS quia officium Patrisfamilias est, regere; ipsius verò, subesse. Nec 2. potest esse MARIA, quia licet regeret, adhuc tamen non esset nisi Materfamilias. Sed tamen ipsa quoque imperia accipere quàm dare manult. Sors ergo & munus Patrisfamilias soli IOSEPHO remanet. Sic enim ex Chrysoft. hom. 4. in Matth. argumentor. *Quodcunque proprium est Patris, si nihil lædat Virginis dignitatem, facile concedendum est IOSEPHO.* At esse Patremfamilias est proprium Patris, idemque dignitatem Virginis ni-

hil lædit. Igitur esse Patremfamilias, IOSEPHO
facilè concedendum est.

Neque dices, hoc ideo fieri non posse, quia
IESVS non est filius IOSEPHI. Iterum enim se
tibi citat. loc. Chrysostronus opponit, IOSE-
PHVM, inquit, *Patrem IESV non generatio, sed
cura paterna facit. Ut ergo ipse Pater est, sic IESVS
eius est filius.*

Verùm vrget me hîc alius; & si, inquit, vt tu
vis, IOSEPH est Paterfamilias IESV, erit vtique
Paterfamilias Evangelicus. At non esse, propè de-
monstrari posse videtur. Nec enim 1. similis est
Patrifamilias qui seminavit bonum semen in agro
suo Matth. 13. v. 27. quia sibi tantùm ac domui suæ
prouidit. Neque 2. operarios in vineam suam con-
ducenti. Matth. 20. v. 1, quia neque Iosephum co-
gnomine, quantumuis etiam iustum, & ab Apo-
stolis pro vinea Domini destinatum, eiusdem vineæ
operarium esse contigit. Neque 3. Vineam ipsam
plantanti Matth. 21. v. 33. quia hæc gloria non nisi
Sanguine IESV comparanda fuit. Neque 4. sinenti
per inertiam somni, perfodi domum suam. Matth.
24. v. 43. talis enim inertia in dedecus IOSEPHI
non mediocre cederet.

Verùm contra est, quia ne quidem demon-
strationis vmbra, habet discursus iste. Ad hoc
enim, vt IOSEPHVS dicatur Evangelicus pater-
familias IESV, summum duo hæc etiam disjunc-
tim accepta sufficiunt. 1. vt, saltem patrifamilias,
cui laudem tribuit in Euangelio IESVS, similis sit.

Alte

Alterum, vt ipsis suis operibus ostendat, verum se esse patrem familias IESV. At hoc vtrumque etiam coniunctim habet IOSEPH. 1. enim *similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo noua & vetera.* Matth. 13. v. 52. Vbi ego quidem hæc in moralem sensum traducere percommode possem. Sed eum ipse sibi Lector aperire potest. At proprie ibi sermo est de patrefamilias, verè tali, qui quidquid est necessarium aut vtile familiæ alendæ, siue vetus, siue nouum sit, comparat precario, aut manuum labore. At hoc IOSEPHVS optimè præstitit, à Pastoribus vilia, à Regibus pretiosa accipiens munera, indeque tolerans septennale Egypti exilium; opificio quoque per annos bene multos victum conquirens; rem adeò nullam deesse passus, quæ idonea familiæ suæ esset.

Idem verò IOSEPHVS etiam auctoritatem Patrisfamilias, & prouidentiam, amorèmq; verè paternum habuit. De quorum postremo, quia præcipuum est in tali Patre, audi Rupert. in Matth. qui; *Paternum*, inquit, *Deus Pater Viro MARIÆ pro Filio infudit amorem.* Ergo reliqua etiam, quibus eminere Patrefamilias hic debuit, ab eodem Deo Patre infusa esse, affirmo.

ELOGIUM XXVIII.

IOSEPH

Pater matrimonialis IESV.

Patrem *matrimonialem* illum esse dico, quem alij voce magis vsitata *Vitricum* nominant. Verùm prævaluit apud me meritò prior compellatio; tum quia causam paternitatis huius, quam itidem IOSEPHO tribuo, aptius exprimit, tum quia, hæc posterior Vitrici, communiter fastidium parit, propter eos, qui paternitatem inde excludunt. Est autem siue Vitricus, siue quod idem est, Pater matrimonialis ille, qui iure matrimonij sibi coniugem obligat, liberorum ex alio viro susceptorum matrem. Hi liberi tunc succedaneum Matris coniugem agnoscere patrem suum, salutarèque patrem, & patrem audire, ac sequi tenentur. Neque est, qui hoc negare aufit. Imò si rem potius contueamur, ob eam maximè causam transit mulier ad secunda vota, vt habeant liberi, Patrem, cui sese denuo committant, cuius ductum, consilia, imperiùmque sequantur, nullo magis fræno coërcendi, quàm hoc sericeo filo gratissimæ paternitatis.

Verùm, ne, quæso, insiste nimium cortici, quem tibi Vitrici nomen obtendit. Neque enim, dum IOSEPHO idem adscribo, compellans eum Matrimonialem Patrem, adiungo MARIÆ, virum alium, aut IESV alium, eùmque carnalem, Patrem præstituo. Hæc enim esset impietas; imò blasphemæ

blasphemia grauiſſima in vtrumque hoc nomen. Quod equidem vel ex ſolis Evangeliftis, clarè intelligi poſſe puto. Cur enim dicerent mitti Angelum ad Virginem deſponſatam, prætermiſſo viro? Spiritum ſanctum in eam ſolam ſuperuenturum? inuentam eſſe, habentem de Spiritu ſancto? à IOSEPHO accipiendam tractandamque vt coniugem, eſſe? Ipſum IOSEPHVM putatum fuiſſe patrem IESV?

Sed hæc ſupponere malo, quàm vltèrius probare, vt ad id, quod in præſens agitur, rectè pertingam. Agitur autem de IOSEPHO Patre matrimoniali IESV; quem hoc nomine inſigniri debere iam olim agnouit Epiph. hæref. 79. & Gerson conſid. 4. Serm. de Natiuit. Quò etiam faciunt complures Rationes allatæ ſupra; quibus nunc ſubiungo iſtas.

1. Si mater ſuſcipiat prolem ex damnato quolibet thoro, adhuc vir ille, qui huiusmodi matris coniunx fieri ſuſtinet, ſimul fit pater eiufdem prolis iure matrimonij. Ergo multò magis iure matrimonij fit coniunx matris, vnàque pater prolis, ab ea, nullâ ſuâ culpâ ſuſceptæ. Quid ſi autem talis mater non ſolùm ſine culpâ, ſed etiam cum publicæ vtilitatis incremento, Deique ſingulari imperio adaçta, eam prolem ſuſcepiffet, annon adhuc promptiùs paternitatem talem ſuperueniens coniunx admittat? At eſt poſtremo hoc modo à MARIA Virgine IESVS Deus-homo ſuſceptus; vt ipſe IOSEPH ex Angelo diuinitus didicit. Eſt ergo eiufdem IESV matrimonialis Pater.

2. Si

2. Si IOSEPH nollet esse matrimonialis Pater, IESVS non esset filius matrimonialis. At hoc sine scelere quis dicere potest? Si enim recte assequor Ecclesiasticos Canones, non solum ille irregularis est, qui re ipsa laborat natalium defectu, sed etiam qui laborare hinc & nunc propter urgentes causas, ex vulgata opinione hominum, eo defectu præsumitur. Ergo IOSEPH non potest non velle esse Pater matrimonialis IESV.

3. Paternitas hæc est dignitas non solum in se maxima, sed etiam æterna & indefectibilis. Correspondet enim maternitati Dei, quæ ipsa teste Suar. Disp. 12. in q. 35. art. 5. talis est. Sicut enim ad hanc sufficit ut sit fundamentum & terminus, præcedatque ratio fundandi, ut cuius verum sit dicere, quod genuerit mulier, ita præter fundamentum & terminum ad paternitatem illam plus non requiritur, quam ratio fundandi, quod IOSEPHVS fuerit maritus siue vir MARIE, de qua natus est IESVS. At nihil horum perire unquam potest. Est ergo etiam paternitas hæc ijs positis æmanentibus iugiter resultans in IOSEPHO, intrinseca etiam, & indefectibilis, saltem ex hypothesi; eamque inter prima eius decora meritò colloco.

ELOGIUM XXIX.

IOSEPH

Pater nutritius IESV.

NUlladum Paternitas IOSEPHO sæpius ab Authoribus tributa est, quàm hæc Nutritij Patris. Fas ergo mihi non est, eam silentio præterire. Quin aperitur hîc campus, quî fortè ante me patuit nulli. Quem referare etiam tibi Lector, paratus sum, si tamen profanos imperitumque vulgus remoueas procul, quibus scandalum persæpe parit doctrina, quantumuis sana, sed intellecta minus.

Animus inquam meus est ex hoc Patris Nutritij titulo deducere; IOSEPHVM posse verò aliquò sensu dici Genitorem IESV, tametsi ab alijs Genitoribus totò, quod aiunt, cœlò, differat. Ut ergo antè, omnem *carnalem generationem*, à IOSEPHO, calamòque meo, penitus amando, ita tamen bona multorum Philosophorum venia Nutritionem hominis dico esse *adgenerationem*; & quia IOSEPHVS IESVM tantà constantiâ per annos non pauciores 30. nutriuit, pronuncio eum alterum eiusdem IESV Genitorem, licet non carnalem, attamen nutritium vocari debere. Vbi simul in conspectum do non solùm ipsam assertionem nostram, sed etiam postulatum, hoc est, fundamentum Philosophis placitum. De quò me utique nemo iure conuenerit, Sed tamen breuiter, quid obstat

obstat beneficium nutritionis comparare cum Generationis beneficio? Certè nutritio habet imprimis omnia, quæ de Generatione præscindere eloqui possumus; illa autem alia, quæ honestè commemorari nequeunt, penitissimè præscindit.

Habet, inquam, 1. Nutritio eundem terminum *qui*, hoc est, hominem, qui non minus nutriri & conseruari dicitur, quàm generari; imò tardius longe nutritur, quàm generetur. 2. Eundem terminum *quo* siue formalem, nempe formam vt nouiter vnitam accessorijis materiæ primæ partibus; non verò vnionem, etsi modus sit; quia tum generatio, tum nutritio est via ad naturam. At vnio natura non est. 3. Idem subiectum, cum hõc solò discrimine, quòd hîc sit materia 1. alimenti & aliti, in generatione autem materia organizata ab vtroque parente decisa. 4. Eundem terminum *ad quem*, hoc est substantiam, quæ de nouo vtroque acquiritur. 5. Eundem terminum *à quò*, siue priuationem formæ introducendæ. 6. Eandem actionem, ita vt qualis vna est, sit etiam altera, nempe substantialis, vel accidentalis; modus, vel formalitas. 7. Idem, saltem in propositâ causâ, principium suò modo effectiuum. Nempe 1. sicut vir generat, ita IOSEPHVS vir MARIE nutrit. 2. Non generat vir hominem immediatè. Si enim fides Medicis apud Henric. Wagnereck in Disp. de Anim. habenda sit; generatio hominis non nisi triduo post copulam in disposita materia fit. Ergo nec nutritius Pater immediatè nutrire debet, sed satis est, vt materiam nutri-

nutritionis procuret. Vides ergo, quàm sit nutritio similis generationi, ac proinde meritò ad generatio dicatur.

Cui similitudini nihil sanè derogat quòd generans sit principium vitæ coniunctum circa materiam sui corporis, quam impendit supposito nouo; nutriens verò tantùm materiam alienam largiatur. Nam præterquam, quòd materia à generante decisa non sit viuens, neque pars generantis, sed vt ita dicam, superfluum alimentum eius; habet hoc nutritio à IOSEPHO procurata planè singulare, quia non ad breue aliquod temporis momentum, prout tamen in generatione accidit extendit se, sed ad annos plurimos est protracta. Ad hæc verò generatio generanti voluptatem affert, à genito verò nihil percipitur. At nutritio, nutritio patri, parit molestiam longissimam; nutritio autem iucunditatem perpetuam conciliat. Demum, etsi IOSEPHVS nihil de suo corpore impendat, paratus est tamen non solùm corpus, sed etiam sanguinem impendere IESV omnia nutrienti; Vt adeò neque hac ipsa ratione Nutritius iste Pater sit inferior Genitore.

Lubet autem hîc cum Methodio apud Barry cap. I, exclamare. *O nutritie cuncta nutrientis! Aue IOSEPH! cuius Deus factus est indigus. Euge! qui debitorem illum habes, qui omnibus mutuatur: omnis enim creatura Deo debet; ille autem tibi debitor est.*

ELO-

ELOGIVM XXX.

IOSEPH

Pater, aliquò modò, naturalis IESV.

PRiusquam, quod assero, probem, rem ipsam tibi, remoto obscuritatis velo, libens commonstro. Non ergo 1. IOSEPH *naturalem* IESV *patrem* illimitatè dico. Talis enim est, à quo IESVS quoad humanam naturam, aut quisunque alius homo mediante generatione accipit esse. At accepit IESVS hoc suum esse tantum à MARIA. Sed neque 2, in paulò laxiore sensu audeo hoc patris naturalis nomen eidem IOSEPHO imponere; quatenus nempe soli illi confertur, qui homini suum esse naturale immediatè, & paterna protutentià vnicè dat atque conseruat. Hic enim non nisi Deus est, cui paternitatem istam nemo potest aut debet eripere. Si ergo IOSEPHVS à me laudatur aliquo modo naturalis IESV pater, non est ille 1. modò; quia non est carnalis. Nec 2, quia non est vniuersalis.

At superest adhuc modus alius, quò commodè, & ex Doctorum placitis, eius nominis fiat compos. Quem tibi modum planissimo dicendi genere vtens, ne vnà mecum impingere possis, sic explico.

1. Is est Pater naturalis aliquo modo, qui simul est Pater aliquo modo supernaturalis. At est IOSEPHVS simul aliquo modo supernaturalis Pater IESV. Nam 1. est naturalis; quia IESVM quoad

quoad naturam humanam omni paternâ prouidentia per totam suam vitam procurauit. Est deinde etiam supernaturalis; quia siue precibus suis de congruo, siue vnico Beneficio Dei nulli alteri concessio, per grandia miracula obtinuit supremam paternitatem, summum inquam affectum, sollicitudinem, ac Patris auctoritatem, vt Suarez Disp. 8. in q. 27. S. I. v. 3. docet, in IESVM, immediatè quidem Filium MARIE; mediatè autem suum. Est ergo IOSEPH, aliquo modo, naturalis Pater IESV, & aliquo supernaturalis. Idque tam constanter propugno, vt nesciam, an quis hoc saluo Christiani hominis nomine negare possit.

Vtius autem non tenso te, Lector beneuole; sed promoueo gradum ad secundum modum, qui sic se habet. Is est aliquo modo naturalis pater, qui aliquo modo est, & aliquo non est naturalis Pater. Atqui IOSEPH sic habet se respectu IESV. Nam 1. est naturalis Pater IESV, qui est Pater IESV iure naturæ. At est IOSEPH Pater IESV iure naturæ. Qui enim est iure matrimonij Pater, ille est iure naturæ. At est IOSEPH Pater iure matrimonij. Ergo.

Hic verò Maiorem sic probo, Quia matrimonium non est contractus ciuilis, sed naturalis; vt suppono ex communi Theologorum. In eo autem naturali contractu 1. ad Cor 7. v. 4. *Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir. Similiter autem & vir sui corporis potestatem non habet, sed mulier.* Est ergo mulier quasi fundus viri, & vir quasi fundus mulieris.

G

lieris,

lieris. At si quis fundum etiam iure civili compara-
ret sibi, simul comparat sibi omnes eius naturales
fructus. Imò, in instit. de rerum diuisione §. cum in
suo solo. Vers. Ex diuerso. Et in L. etiam si fru-
mentum §. penult. ff. de rei vendit. Et in L. 2. C.
eodem tit. quod in alieno solo nascitur, vel ædifi-
catur, vel feminatur, aut plantatur, statim vt in ter-
ram radices egit, eius est, cuius est solum, & fun-
dus. At quantò verius est hoc, cum solum ac fun-
dus est iure naturæ alicuius, sicuti mulier est vi-
ri, & vir mulieris. At est IOSEPH, vt ad probatio-
nem etiam minoris veniam, vir MARIÆ, Matth. 1.
v. 16. Est ergo iure naturæ Dominus non solum
MARIÆ, sed etiam fructus, qui post aditam posses-
sionem ex eius utero & consentiente Domino legi-
timè natus est. Hic autem est IESVS, verè benedi-
ctus fructus ventris eius. Est ergo IOSEPHVS
iure naturæ huius fructus Dominus. At non est
Dominus, nisi paternus. Ergo.

2. Non est Pater naturalis; quia vt dixi, nec
est carnalis, nec vniuersalis. Est ergo IOSEPH
tantum aliquo modo, & non omni, naturalis Pater
IESV. Circa quod vltèrius si dubites, consule Sua-
rit. Gratian. lib. 2. cap. 2. de 10. paternit.

IOSEPHI & Carthag. lib. 4.

Hom. 11.

ELO.

ELOGIVM XXXI.

IOSEPH

Pater Superior IESV.

Miraris Lector, IOSEPHVM me *Patrem Superioriorem* potius IESV inscripsisse, quàm *Præpositum*. At mirari defines, si memineris, IESVM Dei filium, quoad vtramque naturam, etiam humanam, subsistere subsistentia verbi, ideòque ab ipso suo conceptu exemptum esse ab omni iurisdictione ac superioritate publica tum sacra Pontificum, tum profana Augusti & Herodis, itémque priuata IOSEPHI ac MARIE strictè tali. Non ergo poteram, siue Rectorem, siue Præpositum familiæ suæ, IOSEPHVM nominare. Neque enim regere sufficit, aut præfici ad hæc Prælatorum nomina imponenda; sed præterea iurisdictione requiritur, cuius IOSEPHVS in IESVM capax esse non potest. Quæ ipsa etiam causa fuit, cur ne ipsis quidem, *Abbatis*, aut *Ministri*, nominibus, quorum illud IESVS Marc. 14. v. 36. hoc Marc. 10. v. 43. usurpauit, vtendum existimarem. Sunt enim, quoad fieri potest, in sua famosa significatione accipiendæ voces. Cùm ergo hæc, quæ modò allatæ sunt, afferrique possent, iurisdictionem qua IOSEPHVS caruit, propriè talem, supponant, meritò confugere ad amabilem Patris nomen debebam.

Quod si tamen meo in Religionem, quam profiteor, affectui vndique obligatissimo, quid licet:

Nazarethana Domus videtur mihi prima Domus Professa Societatis IESV. Nam, Societatem IESV primò omnium Nazarethi coaluisse, res ipsa loquitur. At non est ibi propriè Collegium erectum, ut itidem palàm est. Est tamen Domus illa, Professæ Domui simillima; in qua de annuis prouentibus nihil; nihil de vineis, pascuis, syluis, nihil de gregibus & armentis; nihil de mercibus ac quæstibus propolarum inuenitur. Habitat ibi pauperrima Mater, texendo victitans; habitat IESVS, *non habens, vbi caput suum, commodè scilicet, reclinet.* Matth. 8. v. 20. statere etiam vnico, quam in censum penderet, carens; habitat demum etiam IOSEPHVS fabrili opere, suam & familiæ suæ necessitatem perægrè sustentans. Quos etiam hanc suam paupertatem aliâque Professorum vota palàm videas cum IESV Pontificis Summi approbatione profiteri, ne illo quidem quarto voto prætermisso, quo nunc se Societas ad Apostolicas Missiones eiusdem in terra Vicario supremo obstringit. Auspicatus est istas primus omnium ipse IESVS. Hunc etiam suo modo secuta est Mater, ne quidem à cruce abesse sustinens. Verùm IOSEPHO eò vsque, vt infra Elog. 67. dicitur, viuere non licuit. Et si licuisset, abesse à Professa sua Domo Patet Superior non debebat. Hoc enim officium Præpositus Generalis IESVS, cui vni Iurisdictio suprema & ordinaria eius Domus competit, delegauit illi, ceu nunc solet Adm. R. P. N. committere Ministro tanquam Vicepræposito curam Romanæ Domus;

Domus; qui etsi etiam ipse regat limitata tantum potestate, verè tamen est Pater Superior Domus. Hac ergo eadem ratione IOSEPHVM quoque Patrem Superiorem IESV Domusque Nazarethanæ appellare iuvat. Ut ut autem recuset hoc alterum Superioris nomen, est tamen debitum ipsi, & impositum ab inquilinis suis, qui potestatem constituendi habuerunt. Illi nunc Patris prædulce nomen meritò præfigitur, argumento futurum omnibus Superioribus ut Patres præcipuè studeant esse, dicique. Ideo Christus, velut inculcans, iucundam Paternitatis memoriam, *Abba Pater*, exclamat apud Marc. loc. cit. repetitque Apost. ad Rom. 8. v. 15. & ad Galat. 4. v. 6.

Cæterum duo hinc obijciuntur. 1. est, quod inter Regulares Patris nomen non nisi Sacerdotibus conveniat. At IOSEPHVS Sacerdos non fuit. Deinde, quod Matth. 23. v. 9. dicatur; *Et Patrem nolite vocare vobis super terram.* Verùm nec obstat prius; quia excipi haud dubiè Superior debet. Nec posterius; tum quia adhuc genitores nostros licitè appellamus Patres, tum quia sermo ibi est, ad eos, qui affectu pharisaico ambiunt, extra meritum & officium, Patres, & Rabbi, appellari, quos primò agnoscere oportebat Patrem cœlestem, & Christum vnicum Magistrum totius mundi. Fuit ergo IOSEPHVS non minùs Pater Superior IESV, quàm IESVS ei ac MARIE fuit subditus & obsequens filius.

ELOGIVM XXXII.

IOSEPH

Pater Sacramentalis IESV.

NE, quæso, detorqueas in me illa Domini ad Iob de Eliu verba Iob 38. v. 2. *Quis est iste inuolvens sententias sermonibus imperitus?* Quam parum enim diei noctem, tam parum claritati sermonis præfero obscuritatem eius. Is certè conatus meus est; & loqui malo tacendo, quàm loquendo tacere, dum ea loquor, quæ intelligere nemo potest.

Igitur hic per *Patrem Sacramentalem* accipio *Patrinum* cuius munus est supplere defectum Patris, suscipere de Sacramento recens initiatum, imponere illi nomen, ubi id in usu est. Si ergo ostendam tibi, hæc tria integrè à IOSEPHO per id tempus, quò IESVS Sacramento circumcisionis initiatus est, obita esse, næ tu negare non potes, eundem IOSEPHVM Patrinum esse IESV, hoc est, esse Sacramentalem Patrem. At id ipsum docet Cathag. lib. 4. Hom. 11. & Gratian. lib. 2. cap. 2. & verisimile cuius videri potest, propter urgentes Rationes.

Nam 1. certum est, primum quæstionis huius cardinem esse, quòd circumcisio sit verum Sacramentum, & quidem antiquius Sacramentis veteris Legis, quæ per Mosen promulgata est. At hæc in re Coninck q. 61. a. 3. *conuenit, inquit inter omnes,*

circum.

circumcisionem fuisse verum Sacramentum. Stat ergo cardo quæstionis pro nostra parte.

Sub hæc autem cardo alter est, quòd IESVS idipsum circumcisionis Sacramentum acceperit. Sed eum loco nostro tam validè defigit Luc. 2. v. 21. vt auelli contra nos à nemine possit. Ait enim: *Et postquam consummati sunt dies octo, vt circumcideretur puer, &c.* Verè igitur IESVS Sacramentum circumcisionis accepit. Equidem haud operosè eius causas complures dare possum. Sed absoluit me labore isto Cornel. à Lap. in Luc. cap. 2. quem si adeas non pœnitebit. Mihi autem id vnum abunde sufficit, circumcisum esse IESVM.

Reliquum est, vt cardinibus his, ipsam Resolutionis meæ ianuam affigam, hoc est, vt declararem, tres Patrini partes, omnes, ac singulas, IOSEPHVM suscepisse. Vbi vtique de prima, videor mihi, filere posse. Nam si quis fortè pupillus est, nonne curam ac paternitatem eius is suscipit in se, qui proximus est, siue matri pupilli, siue ipsi pupillo? At nemo IESV, Matrîque IESV propior est IOSEPHO. Dic deinde, si quis præuentus necessitate graui Sacramentum Patrinum requirens accipere debeat, annon is simul & Ministri & Patrini munus obire tenetur, qui necessitati tali vltro occurrit? At præter IOSEPHVM, intra primum nati IESV octiduum, ne quidem cogitari potest, occurrisse alios, cum eundem etiam vrbe ac hospitio cum MARIA, ipsòque IOSEPHO excluderint.

Hæc autem qui concedit mihi, profectò negare non potest istud alterum, videlicet suscepisse IOSEPH IESVM vulnere, ac sanguine, cruentatum. Si enim suscepit illum de Virgineò exilientem vterò, vbi nullum vulneris sanguinisve vestigium erat, quomodo in dolore tanto, tantòque periculo, sine graui crimine, destituere potuit, quem alius nemo, ne quidem communi lecto voluit suscipere?

Sed ad tertiam partem transeamus. Eam Matth. 1. v. 21. recenset, dum Angelum inducit IOSEPHO apparentem, cum dictò: *Pariet autem Filium*, sibi nempe & tibi, & *vocabis nomen eius IESVM*. Debet ergo IOSEPH primò Pater esse; tum verò talis Pater, qui ius habet imponendi natiuum nomen. Quid autem hìc, obsecro, clarius dici potest? Annon autem re ipsa imposuit nomen IESV, quod *vocatum est ab Angelo priusquam in vtero contiperetur*? Nefas est, opinari aliud de Viro MARIAE, Patre & Patrino IESV. Sed si nobis diuinare licet, credimus IOSEPHVM, dum dixit; IESVS est nomen eius, simul huius vocis anagramma apprehendisse; *Tu es Ovis*; hoc est $\sigma\upsilon\delta\ \eta\ \omicron\iota\gamma$. Neque enim in hoc minor fuit præcurfore Ioanne hic diuturnus præcursor IESV; ex quibus illeritidem dixit Ioannis 1. v. 26. & 29.

Ecce Agnus Dei.

E L O.

ELOGIUM XXXIII.

IOSEPH

Compater Spiritus Sancti.

DVobus modis ostendi potest, IOSEPHVM esse Spiritus sancti Compatrem, respectu IESV. Quod quidem fidem tuam, ac fortè rationem superat; Verùm, si sis, ea tum fidei, tum rationi tuæ, momenta appendam, vt in sententiam meam vltro concessurus sis, dummodo vocem Compatriis non nimis rigidè accipias.

Igitur 1. sic ratiocinor pro IOSEPHO nostro. Pater Legalis est compater Patris naturalis. At est IOSEPH pater Legalis, Spiritus sanctus verò est pater naturalis, ea nempe ratione, quâ Deus dici potest esse pater noster naturalis. Ergo IOSEPH est compater Spiritus sancti. Hæc consequentia certa est, vtpote illata ex ratiocinandi forma omnium præstantissima. At materia, inquires, præmissarum peccat? Itane verò? & an Maioris, minorisve? At est Maioris materia ex terminis nota. Compater enim est pater filij, cuius alius itidem est pater. Debet ergo pater Legalis esse compater patris naturalis. Est autem pater Legalis, prout hîc accipitur, qui etsi illiberis moriatur, fauore tamen Legis Mosai- cæ Deuter. 25. v. 5. accipit filium à fratre suo excitante semen mortui in superstite vxore, siue fratris qui proinde pater talis filij solùm naturalis est, hoc ipso, quòd ille ad familiam defuncti computari

G 5

debe-

debeat. Ex hoc verò, & minoris materia, pendet. Si enim has patris Legalis condiciones IOSEPHVS, & naturalis Spiritus sanctus habeat, quis porrò de illius bonitate dubitet? At probari potest habere. Nam 1. IOSEPH illiberis est. 2. Per Virginitatis votum mortuus est carni suæ. 3. Indidem proximè accessit ad Deum. *Virginitas enim, inquit Basil. lib. de ver. Virg. incorruptibili Deo hominem similem facit.* Et Nazianzenus in *car. de Virg. Prima Trias Virgo est, &c.* Et Christus consubstantialis Spiritui sancto apud Matth. 22. v. 48. *Quicumque, inquit, fecerit voluntatem Patris mei, qui in caelis est, ipse meus frater, & soror, & mater est.* At IOSEPH vir iustus hanc haud dubiè fecit. 4. Conceptus est IESVS de Spiritu sancto ex MARIA Virgine. Concursum ergo patris Legalis suppleuit idem Spiritus sanctus, vt verè dicatur IESVS incarnatus, & conceptus de illo, iuxta vtrumque Symbolum. 5. Est IESVS non solùm filius MARIE, sed IOSEPHI. Nam Matth. 1. v. 21. dixit ad IOSEPH. *Pariet autem filium;* subintellige, tibi. Voluit enim inducere IOSEPHVM, vt maneret cum MARIA. Est ergo etiam minor plenè probata.

Rursum verò 2. simili argumentandi genere alterum quoque modum exhibeo. Nimirum Patrinus est compater patris, cuius voluntate in Sacramento leuat Filium, noménque imponit. At, vt ostensum proximè est, IOSEPH est patrinus, siue vt dicebam, pater Sacramentalis IESV. Ergo etiam ex hoc capite est compater Spiritus sancti

Maiores

Maior ex Trident. Sess. 24. cap. 2. constat, vbi inter compaternitates, siue cognationes spirituales, ponit hanc ipsam, quæ inter patrinum & eos, ad quos patrini designatio spectat, consurgit. Minor quoque omni ex parte ex dictis deducitur.

Solum exigere à me posse videris, vt probem, quod patrini munus, eorum voluntate, quorum maximè interest, suscepit. Id quoque perfacile est. Nam 1. Mater ne quidem aspectum ferre posse videtur sanguine manantis vulneris IESV innocentissimo inflicti. 2. Vrbe, domo, focòque, & thoro exclusa, habere nequit, quem patrinum roget. Eadem autem fortuna conflictatur IOSEPHVS. Præter ipsum ergo, qui patrinus sit, nemo est 3. Spiritus sanctus qui cætera, quæ Patris sunt, egit, IOSEPHVM apertè in patrinum assumpsit, v. 21. *Et vocabis nomen eius IESVM*; quasi diceret. Etsi tibi pro Patre naturali in generatione Filij fuerim, te tamen, cuius vices egi, Patrem eius constituo, simulque in hac tam graui necessitate patrium designo. Tuum adeò sit, ex me & MARIA coniuge, imponere nomen IESV. Vides ergo IOSEPHVM esse compatrem IESV, hoc ipso, quia nomen hoc primus inter homines pronunciauit; quod præcipuum compatrum, siue patrinorum officium est,

ELO.

IOSEPH

Minister IESV in Circumcisione.

IGnosce, Lector, si paternitatum genera omnia executus non sim. In tanta enim amplitudine Laudum, quæ IOSEPHO conueniunt, quæ fieri potest, ut tuo in eundem ardentissimo amori faciam satis? Igitur scito relinquere me *Patres electos, Patres conscriptos, Patres patratos, Patres ciuitatis, ac Patrie Patres*; quos tu quidem, ut voles, in IOSEPHVM transferre poteris. Verum me expectat noua dignitas eiusdem IOSEPHI, vel par prioribus, vel etiam maior. Ea dignitas est, ipsum esse Ministrum IESV in circumcissione.

Igitur scopus modo meus esse debet, ut omis-
sis alijs omnibus, hoc vnum iam probemus, IESV-
SVM à IOSEPHO circumcissum esse. Ad hoc
autem duo requiruntur. 1. quod potuerit circum-
cidere; deinde quod ipse, & non alius circumcide-
rit. Atqui perlibenter probabo vtrumque, dum-
modo liceat supponere pauca quædam. Scilicet 1.
circumcissum esse IESVM octauo, postquam natus
est, die. 2. circumcissum esse in loco natiuitatis. Ut
enim Suar. Disp. 15, S. 1. certum est, inquit, ab eo
loco MARIAM Dei Matrem, vsque ad diem Puri-
ficationis nunquam discessisse. Idque Suar. ex Epi-
phan. lib. 1. contra hæres. tom. 1, cap. vlt. post hæ-
res. 20. se didicisse fatetur. 3. non apparere, quis
alius

alius id loci præter IOSEPH circumciderit IESVM.

His autem suppositis; probo inprimis prius, & quidem in forma, quod potuerit circumcidere; hoc modo. Si IOSEPH non potuisset circumcidere, ideo non potuisset, quia vel Lex obstat, vel consuetudo. At neutrum obstat; potestque potius ostendi, & Patrem, & Matrem, & quemuis alium potuisse circumcidere. Potuit ergo circumcidere IOSEPH. Hic tu quidem obfirmes te, quantumcunque velis. Sed tamen palmam ut cedas, etiam spes est, cogi te posse; si quidem minor probetur. At eam sic probo 1. de Patre Genes. 17. v. 23. *Tulit Abraham Ismael filium suum, & omnes vernaculos domus suæ, vniuersosque, quos emerat, cunctos mares ex omnibus viris domus suæ, & circumcidit carnem præputij eorum statim in ipsa die.* Et cap. 21. v. 4. *Vocauitque Abraham nomen filij sui Isaac, & circumcidit eum octauo die, sicut præceperat ei Deus.* Actor. 7. v. 8. *Et sic genuit (Abraham) Isaac, & circumcidit eum die octauo, & Isaac Iacob, & Iacob duodecim Patriarchas.* 2. autem de Matre. Exod. 4. v. 25. *Tulit illico Sephora acutissimam petram, & circumcidit præputium filij sui.* 1. Machab. 1. v. 63. *Et mulieres, quæ circumcidebant filios suos, trucidabantur.* 2. Machab. 2. v. 20. *Duæ mulieres delatæ sunt, natos suos circumcidisse, quas infantibus ad vbera suspensis per muros præcipitauerunt.* 3. de alijs ex cit. Genes. 17. *Et Iosue 5. v. 7. Horum Filij in locum successerunt patrum, & circumcisi sunt à Iosue, quia sicut nati fuerant, in præputio erant, nec eos in via ali-*
quis

quis circumciderat. 2. Machab. 2. v. 46. Et circumcivit
Matthias, & amici &c. & circumciderunt pueros in-
circumcisos. Actor. 16. v. 3. Hunc voluit Paulus secum
proficisci, & assumens circumcidit eum propter Iudaeos.
Ergo IOSEPH quoque potuit circumcidere
IESVM.

Posterius verò, quod nempe IOSEPH cir-
cumciderit, pro me testatur Ephrem. in Orat. de
Transf. Domini. *Si non erat Deus, pastores, quem ado-
rabant? si non erat caro, IOSEPH quem circumcide-
bat?* Et Bern. Serm. 1. de circumc. *Sed nec ipsius
Ministri contemnendum est testimonium, ei, qui imitari
querit Salvatoris exemplum, hic est IOSEPH.* Verè
ergò ab eo circumcisos est puer, à quo vocatum est
nomen eius IESVS. At sic vocatum est à IOSE-
PHO. Ergo.

Hic tu mihi quidem fortè alios Patres, qui
non circumciderunt, oppones. At ego tibi vicissim
oppono meos; ac præterea obtendo hinc pauper-
tatem Bethlehemitici stabuli; inde holocaustum
Filij Dei à nullo magis, quàm à Patre offerendum.
Fuit ergo IOSEPH etiam Minister circumcisio-
nis IESV.

ELOGIVM XXXV.

IOSEPH

Angelus custos IESV.

ET si suus unicuique homini Viatori Angelus
custos sit, etiam Apostolis, Ioanni Baptista,
IOSEPHO, ac MARIE Matri Dei, excipi-
unt ta

unt tamen cum S. Thom. in 1. p. q. 113. a. 4. & 3. p. q. 29. a. 1. Theologi IESVM. Et rectè; quia vel consideratur, quâ Deus, vel quâ homo. At non est ipsi Angelus custos, primò modò; quia tunc periculum adire damnùmve pati non potest. Nec secundò; quia, quâ homo, adhuc dupliciter consideratur; scilicet secundùm animam, & secundùm corpus. Atqui IESVS secundùm animam est comprehensor; secundum corpus, Viator quidem ratione passibilitatis est, simul tamen cum anima immediatè regulatur à Verbo, carètque fomite & rebellionem hominis inferioris contra superiorem, siue rationem, vtpote scientiâ & gratiâ ita plenus, vt in ijs nihil ipsi additum fuerit; prout docuisse S. Thom. in 3. p. q. 7. a. 12. supra dixi. Ergo IESVS Angelo custode opus non habuit.

At, inquires, varia Angeli obsequia præstitere IESV? Ita est, vt patet Luc. 1. in Annunciatione B. Virgini MARIÆ factâ, Luc. 2. in aliâ factâ Pastoribus. Item Matthæi 1. & 2. in quatuor factis IOSEPHO. Et Matthæi 4. in deserto, vbi IESV ministrabant. Luc. 22. in monte oliuarum, vbi eidem apparuit Angelus de cælo confortans. Matth. 28. Marc. 16. Luc. 24. Ioan. 20. in Resurrectione. Actor. 1. in Ascensione. Matth. 24. in extremo iudicij die. Hinc tamen plus inferri non potest, quàm Angelos fuisse ministros IESV; non verò fuisse custodes. Inter hæc duo enim hoc graue discrimen est, quod si propriè loqui velimus, minister sit inferior, custos superior eò ad cuius custodiam deputatur.

tatur. At repugnat Angelum dari superiorem IESV; aut non esse Ministrum & inferiorem ipso. Imò si Cornelio à Lap. in Luc. cap. 2. creditur, omnes Angeli, nullo excepto, IESVM recens natum adorârunt, ac Musica sua cœlesti salutarunt, simul homagium præstantes, ministrandi illi, & propter illum alijs.

Sed tamen hæc ipsa nihil officere possunt destinatæ IOSEPHI gloriæ; quam ei Paulus de Barry cap. 5. mecum tribuit. Nam 1. vt in Elogio 71. significabo, etiam omnibus Angelis collectivè sumptis, maior est. Nihil ergo mirum, maiorem ipsi honorem habuisse IESVM. 2. Custodia cum paternitate, iure naturali, individua est. At hanc non Angeli, sed IOSEPHVS habuit, agnovitque in eo IESVS, & coram discipulis, vt testantur Morales in Matth. & Isidorus Dominica, laudavit, hisce vtens verbis. *In rebus omnibus ita cum IOSEPHO agebam, velut filius eius essem: eum ego Patrem vocitabam; vicissim ille me filium appellavit: eius omnes nutus & imperia sequebar, & IOSEPHVM Patrem meum, non secus, imò plus, quàm pupillam oculorum meorum diligebam.* 3. IESVS fuit saltem suiipsum custos. Atqui IOSEPH, vtpote Pater, est pars IESV. Ergo etiam est pars custodis. Vbi minor, quod Pater pars sit filij, Aristot. est lib. 5. Ethic. cap. 6. Et Iurisconsultorum reputantium Patrem & Filium pro vna persona. 4. Custodire, præcipuum est Tutorum munus. At IOSEPH est IESV tutor. Ergo custos eius necessariò est. 5. Ex SS,

Litte

Litteris constat, IOSEPHVM custodiæ causæ subtraxisse Herodi & Archelao IESVM, perditumque sollicitè requisivisse. Atqui denominari, sequitur esse. 6. Nulla est Ecclesia sine *custode*. Atqui Domus Nazarethana, in quâ IESVS, MARIA, & IOSEPH habitârunt, Ecclesia est omnium Ecclesiarum sanctissima. Ergo debuit aliquis esse *custos* eius. At nemo potuit esse præter IOSEPHVM. Ergo IOSEPH fuit *custos* eius, itémque IESV, qui pars præcipua est eiusdem Ecclesiæ, siue Sacræ Congregationis. 7. IOSEPH est Angelus, & quidem ut Gratianus tradit probâtque lib. 4. & 5. tit. 4. vitâ, meritis, gratiâ, ministeriô cum omnibus Angelorum Choris communi. Est ergo verè Angelus, Custos.

ELOGIVM XXXVI.

IOSEPH

Coadiutor IESV Redemptoris nostri.

INter ea, quæ inimici nostri reprehendunt in Societate IESV, tum à pontificibus summis scorsim, tum à Concilio Trident. Sess. 25. cap. 16. approbatâ, est etiam gradus Coadiutorum, diversus à Professorum gradu, ac minor illô, utpote solubilis à Præpositô Generali eiusdem Societatis.

Verùm hac in re, siue imperitia instituti, siue malevolentia animi nova omnia fastidientis transuersos eos agit. Nam 1. quæ potest esse seruitus

H

manci

mancipatione maior ? At hæc licet maxima manumissione soluitur. Quid igitur mirum, hunc ipsum Coadiutorum gradum simul esse gradum perfectissimæ seruitutis, quò se homo obligat Deo? Atqui tamen quæcunque seruitus à legitimo Magistratu destrui potest. 2. Annon matrimonium in Veteri Lege soluebatur repudij libello ? At est hic ipse Status Coadiutorum quædam matrimonij spiritualis species. 3. Nonne & Professorum gradus quantumlibet firmus, quâ coiuit Pontificum potestate, denuo confringi, & potest, & aliquando solet? At huic eidem potestati innituntur Superiores Societatis, dum aliquando ex grauibus causis dimittunt eosdem Coadiutores. 4. Annon iisdem indulgentijs & gratijs Pontificijs, atque in genere eodem victu, vestitûque, Professorum instar, prouidentur Coadiutores ? 5. Annon ij maxime ad Rectorum obeunda officia admouentur, & admouendi conquiruntur ? Etsi autem aliqui ex ijs, propterea, quòd Sacerdotio initiati non sint, & ad officia Marthæ applicentur, illuc vsque non pertingant, occasiones tamen complures habent, quibus, non tam Patrum Fratres, quàm *Patres charitate*, fieri possint.

Sed vilescit his Societatis obtrectatoribus ipsa hæc Coadiutoris vox. Quasi verò non esset eadem cum Adiutoris voce; quæ, quia toties Deo tribuitur in Sacris Litteris, diuinitatem quandam accepisse videtur. Et malim ego tamen Coadiutoris nomen præcipuè retineri; tum quia placitum fuit

S. P. N.

S. P. N. Viro sapientissimo; tum deinde, quia origo etiam huius vocis perantiqua est, valdeque honorata; adeo ut ijs quoque, qui Episcopis senio morboque fractis in subsidium cum successionis spe adiunguntur, honoris causa imponatur.

Verum longior sum, quam patiatur praesens forum. Igitur ad IOSEPHVM recipio me, proboque Coadiutoris nomen, supremum dignitatis & gloriae apicem ab eodem IOSEPHO accepisse, hoc ipso, quod vere ac proprie fuerit Coadiutor IESV in redimendo genere humano. Inprimis autem id docuit Carthag. lib. 4. Hom. 5. a fol. 314. vbi, *Trinitas*, inquit, *Personarum nostram Redemptionem operata est; IESVS, ut auctor salutis; MARIA, ut mediatrix; IOSEPH, ut coadiutor.* Vnde sicut cum bellum initur, victoria non solum tribuitur militibus, qui cum hostibus congressi sunt, sed etiam excubijs, & exploratoribus, qui per abscondita itinera, clam, milites, & arma introducere, ita licet Redemptio generis humani soli Christo, tanquam principali causa, debeat adscribi, &c. *MARIAE* tamen eatenus etiam attribui debet, quatenus contulit Christo carnem & sanguinem, pretium nostrae Redemptionis ei subministrans. IOSEPHO etiam eius sponso, suo modo partim debet dari, quia ipsum fortissimum Ducem Diaboli debellatorem, dum infans erat, & puer, abscondit, & clam educavit, ac enutrit, &c. Hæc ille.

Quibus accedunt etiam Rationes hæ. 1. quia IOSEPH vnus omnia Coadiutorum, quos temporales vocamus, munia complexus est. 2. quia non

paucas etiam Spiritualium Coadiutorum functiones obiuit, regendo ferè occupatus, & MARIE Virginitatem custodiendo. Christum quoque diu-
tissimè & operosissimè adiuuit, ac demum se quo-
que eius honori & amori superimpendit. Iniurius ergo in IOSEPHVM est, quisquis negare audeat
Coadiutorem esse IESV Redemptoris nostri.

ELOGIUM XXXVII.

IOSEPH

Propheta magnus in Israel.

BEne sit Abulensi, qui me clarissimis verbis
quæst. 57. in cap. 1. Matth. primus docuit,
IOSEPHVM Prophetam fuisse. At Rationes
insuper reperio, quibus ex S. Thoma demonstra-
tur, omnium Prophetarum fuisse præcipuum. Cre-
disne autem mihi, hæc, Amice Veritatis? Dubitas
nimirum de rebus, quæ communem vulgi exce-
dunt fidem; cuiusmodi ista quoque sunt. Verùm
accomoda pauxillum vacuam affectibus mentem;
dum pro IOSEPHO depugnem.

Primùm tria requiruntur à Doct. Ang. in 2. 2.
q. 171. a. 1. ad hoc, vt quis Propheta sit; nempe
cognitio inspirata à Deo rerum procul remotarum
à cognitione hominum; earundem rerum reuelati-
o in bonum Ecclesiæ; & operatio miraculorum.
At ex his tribus 1. requiritur principaliter; 2. se-
cundariò; 3. verò nonnisi per accidens prophetiæ
coniun-

coniungitur. Ita S. Thom. cit. Est enim operatio miraculorum solùm propter alios, qui credere nolunt; & ab Apost. 1. ad Corinth. 12. expressè distinguitur à prophetia; & à plerisque prophetis re ipsa abfuit; puta, Ieremia, Ezechiele, Daniele, & vniuersim à duodecim prophetis minoribus, ipso etiam S. Ioanne Baptista. Atqui tamen maior internatos mulierum propheta Ioanne Baptista nemo est, Luc. 7. v. 28. de quo apud Ioann. 10. v. 41. multi dicebant. *Quia Ioannes quidem signum fecit nullum.* Quamuis ergo IOSEPH miraculum viuens operatus non sit, propheta tamen propterea non desinit esse. Atqui, vt patet, auctoritate S. Thomæ, & Abulensis, neque alterum tam strictè ad prophetiam requiritur, vt abesse non possit. Id enim Scriptura claris verbis affirmat, Genes. 20. v. 7. *nunc ergo redde viro suo vxorem, quia propheta est.* Atqui Abraham (de illo enim ibi sermo est) nulli tum annuntiauit prophetias suas. Suadetque Ratio, quia prophetia est donum intellectui communicatum, sæpe tempore longissimo distans ab enunciatione, quæ per os fit.

Sed hac limitatione neque ego, neque IOSEPH opus habemus. Est ille, fuitque propheta etiam his duabus conditionibus ad prophetiæ propriè talis donum requisitis. Nam 1. Angeli diuinæ voluntatis certissimi internuncij erudierunt IOSEPHVM minimùm quaternis vicibus de rebus procul ab eius intellectu positis. Matth. 1. v. 20. cap. 2. v. 13. & 19. & 22. Est ergo in IOSEPH prima

H 3

condi

conditio prophetiæ ; quam tamen quiuis prudens sæpius impletam esse dubitare non potest.

2. Idem IOSEPH ea, quæ Angelis docentibus didicit, in bonum Ecclesiæ, tum immediatè, tum mediatè euulgauit. Et immediatè quidem, quia IESVS & MARIA cum ipso, aut tota fuerunt Ecclesia, aut certè pars præcipua. At mediatè nobis quoque vel maximè consuluit, quia conseruari membra corporis Mystici, quod Ecclesia est, aliter non possunt, nisi prius caput conseruetur & collum. At caput eius IESVS est, collum verò MARIA, quibus prophetia sua consuluit IOSEPH. Habet ergo IOSEPH totum illud, quod ad prophetam iure requiritur.

Sed iam ad alteram partem aggrediar ; pro qua sumo gladium, quod est verbum Dei, porrectum ab Apostolo Paulo in 1. ad Corinth. 14. vbi, dum comparat dona Spiritus sancti inter se, vult illa esse maiora alijs, quæ Ecclesiæ magis proficiunt ; & nominatim prophetam idcirco maiorem esse eo, qui linguis loquitur. Atqui nullius vnquam prophetia, (MARIAM semper excipio) profecit magis, quàm IOSEPHI, vtpote redundans in IESVM & MARIAM. Sed neque me hîc Angelicis suis armis destituit S. Thomas, qui in 1. p. q. 57. a. 5. ad 3. & 2. 2. q. 174. a. 6. in c. ait : *Quantò Prophetæ sunt viciniore Christo, tantò sunt maiores, & magis post, quàm antè, plenius enim post instructi sunt.* At IOSEPH inter omnes Prophetas vicinissimus fuit Christo, antè, vt post. Ergo. Tandem verò
nil ob-

nil obstant verba eiusdem Christi supra ex Luca de maiori-
tate Ioannis Baptistæ allata. Iis enim sta-
tim subiecit; *qui autem minor est in regno Dei, maior
est illo.* At IOSEPH est minor vita priuata, paucis,
dum vixit, cognitus, &c.

ELOGIUM XXXVIII.

IOSEPH

Exul primus propter Fidem in IESVM.

HOc Elogium Matthæus cap. 2. in tanta veri-
tatis luce tribuit IOSEPHO, vt face alia in-
genij humani magis illustrari non possit.
Adijt enim eodem teste idem IOSEPH exilium
suam per id tempus, quô IESVS tres Orientis Re-
gios Magos per aliam viam dimisit in regionem
suam. At nemo ipsam simili exilio præuertit, aut
præuerrere potuit. Illud igitur vnum mihi curæ
esse debet, vt ex ijs, quæ hoc exilium circumstant,
repræsentem posteritati virtutem Viri. Sic enim
omnia in fastigio per se posita esse videntur, vt supra
modium necessariò sint collocanda, siquidem E-
uangelio parère velim.

Ac 1. Exul iste noster, noctis, & somni tem-
pore ad quietem destinato, percellitur tristissimo
nuncio, circa rem & personas omnium gratissimas.
2. Iubetur abrumpere somnum, nunquam magis
necessarium, ad laborem, quô nullus esse acerbior
& periculosior potuit. 3. Nulla permittitur

H 4

mora;

mora ; ne quidem dum noctem dies discutiat.
 4. Nulla excusatio auditur , quæ tamen posset esse plurima, propter innumeras difficultates. 5. Fuge, inquit Angelus. Sed quid fugâ viro forti molestius ? 6. Per iter longissimum , trecentorum scilicet milliariorum , aut ducentarum Leucarum. 7. Via prorsus ignota ac periculosa. 8. Absque omni Viatorio apparatu , quô tueri se contra cæli inclementiam , terræque incommoda potuissent. 9. Sine omnibus comitibus, ac ducibus. 10. Cum IESV Dei Filio ; qui licet Mundi totius Dominus supremus sit , adhuc tamen vagit in cunis, & lacte Virgineo pascitur.

11. Cum Matre vixdum purificationis Legem implente ; imò vixdum ab itinere Ierosolymam instituto respirante. 12. Relicta paterna domo , urbèque sancta Ierosolyma Davidis , Regumque inde descendendum, ac plerorumque Prophetarum Sede; in qua etiam Deus templum sibi per Salomonem condidit. 13. Relicta quoque terra Israel toties promissa à Deo, & per tot ærumnas, prodigia, & victorias obtenta. 14. Ex gremio Ecclesiæ veræ. 15. Ne quidem amicis salutaris. 16. Omnibus omnino inscijs & inconsultis. 17. Propter Herodem Idumæum , impium, ac tyrannum , IESV puero, iam iam imminenti. 18. Cum manifesto periculo tot innocentum parvulorum, per quorum cædem Christum perditum ibat Herodes. 19. Sine omni æquitatis respectu,
 ac iu-

ac iudicij forma. 20. Propter solam dominandi libidinem.

21. Non ad prouinciam magis vicinam.

22. Nec ad trium Magorum regna, quibus utique cum familia ista sua futurus erat acceptissimus.

23. Sed ad Gentem conuulsam Ægypti, & dilaceratam vitijs ac Daemonum cultu; ad populum terribilem, post quem, siue præ quo, non est alius; cuius diripuerunt flumina terram eius, Nilus scilicet, vt Cornelius exprimit Esaiæ cap. 18. v. 2.

24. Gentem adeò idolatricam, vt boues, mures, cæpas, & allia adoret.

25. Non procul Heliopoli in qua vna ciuitate colebantur simulachra 365.

26. Cum periculo extremæ necessitatis.

27. Absque omni exercitio, cæremonijs, Sacerdotibus, & templo.

28. Inter quoscunque aduersos casus, etiam famæ & virtutis.

29. Incerto tempore; dum nempe Angelus illud Dei iussu determinauerit.

30. Nullo certo loco ad habitandum designato, &c.

At horum nihil terruit IOSEPHVM; qui proinde eo momento, quo imperium acceperat,

consurgens accepit puerum, & matrem eius nocte, & secessit in Ægyptum, primus propter Fidem in IESVM exul, ideòque dignus, qui Dux & Caput reliquorum constituatur.

Verùm infra expendam ipsum exilium, prout est in se. At nunc solum

exilij aditum aliqua ex parte descripsi. Vi-

de ergo Elogia 86. & 97.

Triginta annorum Auditor IESV.

Quis neget, beatissimam fuisse Reginam Austri, siue Sabæ Arabiæ, quæ venit ab vltimis finibus terræ, quam mare Indicum alluit, audire sapientiam Salomonis. At, ecce! quanto Salomone maior est IESVS? Si ergo beatitudo audientis mensuram accipit ab excellentia loquentis, infinita quodammodo debet esse IOSEPHI, qui IESVM increatam sapientiam rerum omnium plenissimè consciam audiuit. Et ego quidem non solùm calamum scribendo, sed animum quoque cogitando succumbere video ac profiteor. Votum proinde est, vt vnusquisque hanc ipsam IOSEPHI beatitudinem appendat in iudicij sui lance, & quia assequi nemo potest, tacitus apud se æstimet & miretur. Ego hîc ijs solùm capita quædam, vnde ad fastigium eius beatitudinis propiùs contuendum enitantur, proponam.

1. Audiuit IESVM IOSEPH per annos non pauciores triginta; transgressus ea in re omnium Auditorum diligentiam, etiam Aristotelis, qui per annos 20. Platonem auscultasse scribitur.

2. Idem IESVM aspectabili formâ loquentem constanter illo omni tempore audiuit, beneficiô supra omnes Sanctorum fauores maximô, nul-
lique

lique alteri, præterquam **MARIÆ** in hac vitâ, ac Beatis in patria concesso, & concedendo.

3. Etiam nocturno tempore, vnâ cum coniuge sua eundem audire solitus est. Vt enim Petrus Chrysologus Serm. 15. testatur; **IOSEPH** pariter cum **MARIA**, quasi Monasticam vitam agerent, consurgere de nocte consueuerunt ad preces Christo Domino effundendas, quem medium inter se constituebant, aspicientes in hunc iustitiæ solem, indéque lucem ceu Sydera accipientes.

4. Multò autem frequentius loquentem interdum satagebat audire, nunc assidens ad pedes Domini, nunc manu utrâque pectori apprimens, aut etiam oculis labrisque dulcissimè dissuauians, supra Magdalenam, Petrum, ac Ioannem audiendi cupidus.

5. Nominatim Brigittæ lib. 6. cap. 58. reuelatum accepimus, **IESVM** parentibus suis in priuatis ac domesticis colloquijs multa arcana detexisse, multaque mysteria abstrusa ac penitus abdita explicâsse, ea verborum gratia ac dulcedine vtendo, vt sese vterque audiens præ voluptate vix capere possent.

6. Ipse etiam audiuit primam Theologicam Disputationem, quam **IESVS** duodennis cum Iesu Siæ filio per id tempus Pontifice Summò, in Templo Ierosolymitano, coram Doctorum præcipuorum cœtu, instituit. Vbi forte miraberis nostram de Iesu Siæ assertionem. Verùm eam **Castrius** cap. 13. ex **IOSEPHO** lib. 17. Antiq. cap. 19. erudi-

eruditè probat contra Salianum ad ann. 464. Illum vide; & mihi præ altero placuisse propterea scito, quia Archelaus ad decem annos extendit regnum ac vitam. Atqui IOSEPH tum primum, cum ex Ægypto rediret, audiuit, quòd Archelaus regnaret. Non potest ergo IESVS disputasse diu post Archelai mortem. Certè Cornel. quoque in cap. 2. Luc. nobis consentire videtur, dum ait ad v. 41. IESVM disputasse eo anno, quò Archelaus ab Augusto in exilium actus est. At tum adhuc gessit Pontificatum Iesus Siæ filius; quem ego piæ considerationi aptiorem existimo.

7. Ei disputationi finem imposuit IOSEPH; quem idcirco si quis primum Cancellarium, aut Præfectum, Studiorum superiorum dicere velit, ego quoque suffragio nostro iuuare paratus sum. Est enim hoc eius præcipuum munus, moderari Disputationem, & quasi cancellis quibusdam restringere. At hoc IOSEPH cum MARIA Matre IESV reipsa præstiterunt, IESVMque secum abduxerunt, dimissis Doctoribus,

ELOGIVM XL.

IOSEPH

Triginta annorum Præceptor IESV.

EX ijs, quæ proximè dicta sunt, possunt huc non pauca transferri. Verùm ego prosequi viam, quàm relegere malo. Illis ergo præteritis,
Præce-

Præceptoris nomen dico ab Apostolis maximi habitum, & propterea ab ijs solito frequentius tributum IESV fuisse. Nam ad nomen, Rabbi, quod attinet, est illud spurcò ludæ Iscariotis ore contaminatum, & corruptum ambitu Phariseorum primas in Synagogis cathedras prensantium. At secus se res habet circa nomen Præceptoris semper integrum & incorruptum. Quod propterea etiam IOSEPHO gloriosum fore censuimus, nisi aliud quid obstat. At obstat nihil potest. Si enim est qui *subsit*, est & qui præsit, siue *præcipiet* illi. At IESVS subfuit, siue, vt phrasi Evangelica loquar, Luc. 2. v. 51. *erat subditis illis*, hoc est MARIAE & IOSEPHO. Ergo MARIA & IOSEPH præfuerunt, siue præcepere IESV. At qui præfuit ac præcepit, Præceptor est. Est ergo etiam IOSEPH Præceptor IESV. At IESVS est Præceptor omnium supremus. Nihil igitur deest IOSEPHO, quin instar reguli supra aquilam, quemadmodum in paræmijs est, sursum euolantis exclamet: *plus ultra*.

Sed hîc diem quispiam mihi dicit, tanquam memoriâ lapsò, qui ante hac dixi, IESVM ab omnipotestate humanâ exemptum esse. An igitur comperendinem causam, donec temporis progressu refrigerescat feruor accusatoris? Id quidem hâc nostrâ ætate in omnibus fere iudicijs solenne est. Sed non sinit me exspectare tum IOSEPHI, tum veritatis amor. Igitur iam nunc pareo; & quia lis tota ex eo dependet, an IESVS potuerit obligari præceptis

ceptis IOSEPHI, hoc ipsum ante omnia decido ex Theologorum placitis, hoc modo.

1. IESVS triplices actiones habuit; diuinas, vt creare, conseruare, gubernare omnia; Theandricas, siue Dei-viriles, vt docere, facere miracula, discipulos conuocare, &c. & humanas, vt comedere, ambulare, laborare, fabricari, &c. Ratio est, quia idem IESVS simul Deus est, & Deus-homo, ac Homo. Ergo necessariò triplices actiones habet, primas Deo, alteras Deo-homini, & tertias homini correspondentes.

2. Quoad primas actiones, siue diuinas, nulli, ne quidem Deo Patri obligari potest. Ratio est, quia ex vna parte coequalis est Patri; ex alià actiones istæ vel sunt notionales, vel liberæ, vel essentialles. Atqui notionales sunt simpliciter necessariæ; liberæ, communes sunt toti Trinitati; itemque essentialles.

3. Circa secundi generis actiones obligari potest soli Patri Cœlesti, à quo missus est propter nos homines & propter nostram Salutem; ideòque ad parentes suos; *nesciebatis*, inquit, *quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse?* Luc. cap. 2. v 49. Ratio est 1. quia etsi mitti etiam Spiritui sancti conueniat, vt donum est, mitti tamen, vt Sanctificationis auctor est, soli conuenit filio, quatenus refertur ad Patrem. Atqui sanctificare est Theandrica actio, S. Thom. in 1. q. 43. a. 7.

2. Quia Deus-homo habet modum significandi personalitatem verbi, prout

prout est vnum principium actionum Theandricarum.

4. At in actionibus merè humanis potest obligari etiam homini; & re ipsa IOSEPHO & MARIÆ obligatus fuit. Ratio est, quia dupliciter potest quis obligari 1. simpliciter & indefinitè. 2. secundum quid, & ad certum tempus, siue limitatè. Itémque 1. absolutè & per vim alterius mihi prædominantis. 2. ex hypothese pacti aut propositi, quò quis se vltro obligat alicui alteri. At IESVS dum se obligavit parentibus, solùm obligavit se his posterioribus modis, eâ fere ratione, quâ se obligavit ad reddendam mercedem æternam meritis. Sicut autem obligatio hæc sufficit ad iustitiam propriè talem constituendam in Deo, ita sufficiet prior ad propriè dictam obedientiam IESV, quia sic ipsemet voluit, tribuendam, similem nostræ, quâ vivoti tenemur obedire Prælati.

ELOGIVM XLI.

IOSEPH

Libri Generationis IESV Christi pars ordine postrema, dignitate suprema.

TRes præcipuè Libros Deus conscripsit, quos præter ipsum explicare integrè nemo potest.

Primus est Liber vitæ; ad Philip. 4. v. 3. Apoc. 3. v. 5. & alibi sæpius; scriptus in memoria Dei

Dei secundum duplicem præscientiam absolutam, & conditionatam; absolutam, quâ absolute & determinatè Deus præscit omnes prædestinatos, qui ad gloriam reipsa peruenturi sunt; & conditionatam, quâ solùm omnes iustos præscit sub conditione, si vsque ad mortem vitæ perseuerent in iustitiâ, ad gloriam peruenturos. Vbi priori præscientia scriptus liber est simpliciter immutabilis; at mutabilis posterior; ideòque meritò rogamus, *vt omnium fidelium nomina beatæ prædestinationis liber adscripta retineat.* S. Thom. in 1. p. q. 24. a. 2. & 3.

Secundus est Liber Conscientiarum; isque itidem duplex, agendorum, & actorum. Et ille quidem est in primis vtrùmque Testamentum; deinde dictamina vnicuique impressa, ac Leges multiples. Sed actorum Liber est ipsa Dei notitia nostrorum operum, cuiusmodi sint; qui tum demum coram toto mundo aperietur diuina vi, quando IESVS venerit iudicare viuos & mortuos, hoc est, iustos & peccatores.

Tertius Liber, est Liber Generationis IESV Christi in carne (nam *Generationem eius* diuinam *quis enarrabit!* Isaiæ 53. v. 3.) In eo libro noster quoque IOSEPHVS est, Vir MARIÆ, quem genuit Iacob, proximus IESV natalitius ramus. Quem proinde Notis aliquibus, in Discentium gratiam, par est, vt illustrare coner. Igitur paucis ausculta multarum cogitationum segetem daturum.

I. Vnus idemque Liber Generationis est IESV,

IESV, MARIÆ & IOSEPH. Si ergo nil præstantius est Libro Generationis IESV, nil etiam Libro Generationis IOSEPH præstantius esse potest. 2. Tum demum Librum hunc perdiscet aliquis, cum ad finem peruenerit. At finis eius IOSEPH est, finis inquam virorum, per quos IESVS descendit. Disce igitur IOSEPHVM prius, vt perdiscas librum. 3. In hoc libro ipse IESVS permittit sibi præponi IOSEPHVM. Quô ergo iure tam multi, adhuc nostrâ ætate, à publico cultu reijciunt IOSEPH? 4. Ita IESVS, MARIA, & IOSEPH hîc arctè coniunguntur, vt nullo vnquam tempore separandi sint. Proximè igitur ad Diuinitatem accedunt. 5. Etsi horum trium nominum initiales tantum litteras quis scribat, I. M. I. definitionem tamen IESV, Græcè legentibus, certissimam exhibet, *εἰμὴν*, Sum. 6. In generatione hominis principalia membra, Caput, cor, & hepar sunt. Similiter in generatione hâc, caput est IESVS, *scriptus in capite libri*, ad Hebr. 10. v. 7. MARIA verò est cor eius, vigilans, dum dormit IESVS. Quid ergo aliud esse potest IOSEPH, nisi hepar nutriens nos sanguine IESV? 7. Hic Liber vnicô verbô absoluitur, quod IESVS est, olim à patre, nunc à matre procedens. At Libro isti præest IOSEPH. *Bibliothecarius* ergo supremi Regis meritò videtur dicendus. 8. Quotquot in Libro generationis ponuntur, aut sunt genitores, aut geniti. At IOSEPH non est genitus à IESV. Ergo debet esse genitor eius. Nempe locum hîc habet

I

axioma:

axioma: quod quis per alium fecit, per se fecisse censetur. At genuit IOSEPH per MARIAM. Postest ergo censi genuisse per se. 9. IOSEPHO immediatè IESVS succedit, & velut Syriæ Rex innititur Naamano, hoc est, *pulchro*. Nam verè pulcher est noster IOSEPH Speciosi IESV præ filijs hominum Pater, ac Vir MARIÆ itidem pulcherrimæ. 10. Tria sunt omnia, dixere Antiqui. At iam dicere possumus: tria nomina, IESVS, MARIA, IOSEPH, sunt omnia nomina. Si ergo simul eloqui vis omnia nomina, dic, IESVS, MARIA, IOSEPH. Nec obstat ea postrema esse in Libro, de quo agimus, Sæpe enim primum est, quod est postremum. Atque ita etiam IOSEPH, postremus ordine, est supremus dignitate, utpote proximus dignissimo.

ELOGIVM XLII.

IOSEPH

Legatus Apostolicus IESV, primus omnium.

SI IOSEPH Legatus est Apostolicus IESV, tunc etiam primus omnium est. Est enim in confinio vtriusque Testamenti, ut nescias, magisne sit vnus, quàm alterius. At esse Apostolicum Legatum IESV certum esse videtur. Nam 1. IESV haud dubiè est, qui tot ad IESVM nominibus refertur. Est autem 2. etiam Apostolicus, non quidem

dem prout significat Papam, siue Pontificem summum; sed, quia fungitur Apostolico munere. Est 3. Legatus Apostolicus, & quidem triplex; *missus, natus, & à Latere*, qui Cardinalis est, vel saltem *cum potestate Legati à Latere*.

Nam 1. *Legatus missus*, est idem, quod *Datiuus* vel *Temporarius*, quia non nisi ad certum tempus constituitur. At talem renuntiavit IOSEPHVM Angelus, Matth. 2. v. 13. *Fuge in Ægyptum*, inquit, & *esto ibi, vsque dum dicam tibi*. Vbi præscribitur 1. munus. 2. abeundi modus. 3. tempus indeterminatum. 4. Locus. Et hæc omnia quadrant Legato tali. Nam 1. munus maximè spirituale est redundans in bonum Pontificis primi, nempe IESV, & *MARIÆ* matris eius. *Accipe puerum, & matrem eius*. 2. Fugere iubetur, abeundi genere non nisi periculosis Legationibus accommodatò; cuiusmodi Legatio etiam hæc fuit. 3. Tempus Legationis septennio circumscriptum esse tradunt Anselm. in cap. 2. Matth. Petrus Comestor in hist. Evang. cap. 23. Ammon. Alexand. in harm. Evang. quibus & nos accedimus cum Castriò cap. 12. Nec obstat, hos temporis limites IOSEPHVM initio ignorasse. Hoc enim vstitutissimum est; vt iubeantur Legati manere, donec expressè reuocentur. 4. Locum Legationis Ægyptum accepit, primum ac præcipuum Apostolicorum Legatorum theatrum, qualem postea Locum Franciscus Xaverius in India, & Andreas Quietus in Abassia, alijque alibi inter Barbaros pro IESV & *MARIÆ* gloriâ acceperunt.

Sed neque Legato IOSEPHO defuit reuerentia, digna maximo, quod gerebat, munere. Nam
 1. Perseis, arbor antiquissimæ superstitionis, Her-
 mopolim ingredienti; se sponte demisit in terram,
 velut inclinans se, ac potestatem hospitem agno-
 scens. 2. Etiam Simulachra & Statuæ à Dæmoni-
 bus occupatæ quæ passim toto itinere occurrebant,
 humi iisdem fugientibus conciderunt, in signum
 victoriæ, De quibus testimonium dixere Sozome-
 nus lib. 5. Hist. Eccles. cap. 20. Cassiod. lib. 6. Trip-
 Hist. cap. 42. Druthmarus in 2. Matth. Euagrius
 in vitis PP. de Apollonio, & alij, conuenienter Isai.
 19. v. 1. *Ecce Dominus ascendet super nubem leuem*, hoc
 est, MARIAM & IOSEPH leues instar nubium,
 propter fomitis carentiam; & *ingredietur Ægyptum,*
 & *commouebuntur simulachra Ægypti à facie eius*, con-
 cidendo in terram,

2. IOSEPH est *Legatus natus*, potestate offi-
 cio annexa ex gratuita dispositione mittentis Pon-
 tificis Summi, vel potius eius, cuius ipse vices agit.
 Cuius Ratio est, quia ad hoc non requiritur, vt si-
 mulac quis nascitur, hanc potestatem accipiat; tunc
 enim exercere illam nemo potest, saltem sine mira-
 culo. Requiritur tamen officium exigens illam.
 At IOSEPH tale officium certò habet. Est semper
 Pater summi Regis & Sacerdotis; éstque Vir MA-
 RIÆ eiusdem Matris; est etiam Virgo, & propter
 eximias virtutes non solum capax, sed dignus Le-
 gationis; est denique supremus Præses in aula cœ-
 lesti vtriusque Signaturæ, gratiæ & iustitiæ. Et gra-
 tia

tiæ quidem, vt dicetur, ordinariè subscribit, requisitus à Clientibus; Iustitiæ verò, cum exigit necessitas.

3. Idem IOSEPH est *Legatus à Latere*, quem Cardinalem ipsa sua dignitas facit, cum sit cardo Ianuæ Cœli, MARIÆ inquam, per quam Dei Filius se penetrauit in Mundum. A Latere quoque, Consanguinitatis Christi arborem, proximè contingit. Nec deest virtus idonea cuilibet honori. Quam si in tenebris delitescere finit Mundus, non finit tamen Deus. Ideo IOSEPHVM nunc quoque pro IESV suo Legatione fungi credere possumus, ad quam ipsum illa sua Virtus euexit.

ELOGIUM XLIII.

IOSEPH

Intimus Amicus Angelorum.

QVod hîc dixi, apertè res ipsa vel tacentibus nobis loqueretur. Cùm enim de IOSEPHO à scriptura sacra apprimè parùm tradatur, inter ea tamen sunt apparitiones quaternæ, in quibus ipsum Angeli (plures an vnus fuerint, postea dicetur.) de rebus grauissimis, ipsique & familiæ suæ vtilissimis, informârunt: De magna igitur amicitia Angelorum erga IOSEPH, quòd sit, sicut dubitandi locus non est, ita nec est dicendi. Cui vacat, Gerson, dist. 5. litt. E. Eckium mihi fol. 134.

& Salmeron. tr. 45. adeat, qui me simul prærogatiuæ præsentis admonuere.

Sunt tamen alia quædam magis recondita quæ in lucem proferri, quiuis optare possit. Sed sunt hoc tempore ingenia tam seuera, quibus sæpe testes oculati non faciunt satis. At his in rebus, de quibus hîc agitur, ne quidem testes de auditu haberi produciue possunt. An igitur te sine responso dimittam? Equidem faciam, quod possum, & auctores profero, quales haberi possunt in rebus longissimè remotis à nobis.

Igitur 1. Pluresne, an vnus tantum Angelus, IOSEPHO apparuerunt? Affirmo, vnum fuisse. Ratio est, quia vniformiter vocatur Angelus Domini; diciturque eodem apparenti genere vsus, in tẽmque loquendi. Causæ quoque quæ ad vnum finem tendunt, melius cohærent, si tractentur ab vno. Castrius cap. 6. num. 11.

2. Quis ille Angelus toties apparens fuerit? Supra aliquid de eius nomine dixi. Nunc denuo repeto, fuisse Gabrielem. Ita Eusebius Emis. in cap. 1. Matth. & Druthmarus ibid. cum Haym. apud Castr. cap. 6.

3. Ex quâ Hierarchiâ, Chorove Gabriel sit? Id quoque iam dixi; nempe esse ex tertia Hierarchia, Choro Seraphinorum, vnum de septem principibus, qui adstant coram Deo, vniuersalem Ministrum Oeconomix Incarnationis IESV CHRISTI. Ita Scot. in 2. dist. 10. q. vnica. Durand. q. 1. Molin. in 1. p. q. 112. Valent. Disp. 8. q. 6. punct. 2. Salmer.

Salmer. tom. 3. c. 3. & alij multi. Quorum Ratio est dignitas causæ ipsi demandatæ; est autem Gabriel 1. idem, quod *fortitudo Dei*; tum quia prælijs præest; tum quia IESVM in agonia confortavit. Corn. in Luc. c. 22. 2. *Vir Deus*; quia Incarnationem, in qua Vir Deus factus est annuntiauit MARIÆ. 3. *Fortis meus*; quia IOSEPH timore, & periculis familiam suam liberauit; itémque beneficium hoc alijs præstat.

4. Quamdiu manserit cum IOSEPH: Mansisse Dico nouem horis, flexis genibus insistentem cum MARIA Virgine, non quidem Legatione tantum tempus exigente, sed obstupefactum Maiestate, ac Virtute Matris Dei. Ita Corn. in cap. 1. Luc. refert ex monumentis Congregationis S. Georgij in Alga. Inde quiuis æstimare poterit, etiam cum IOSEPHO, si quidem tunc in domo fuerit, aliquamdiu mansisse.

5. Cur semper in Somnis apparuerit? Causam do, 1. quia non decebat IOSEPHVM à fabrili opere auocari, sub cuius vilitate latendum id temporis erat Filio Dei. 2. quia de rebus admodum secretis informandus erat IOSEPH. 3. quia mens hominis tempore somni à curis terrenis prorsus auocatur, ideóque diuinis motibus opportunior est.

6. An dormienti apparuerit? Negant aliqui apud Abulens. q. 56. in cap. 1. Matth. detorquentes verba scripturæ ad sensum diuisum, quod scilicet apparuerit ei, qui dormiebat. Sed non placent;

quia *exurgens IOSEPH à Somno*, Matth. I. v. 24. *fecit, sicut praecepit ei.*

7. An imaginariè, vel potius intellectualiter apparuerit? Etiam oculis potuit apparuisse, eò modò, quo Petrus credidit se in somno & imaginariè tantum liberari ab Angelo. Sed verius est, imaginariè apparuisse; quia verba scripturæ loquuntur de somno propriè tali. Si tamen audire me, grave non est, credo IOSEPH gratiam habuisse alijs minoribus Sanctis sæpe concessam, simul dormiendi corpore, & animo, per rationis vsum, vigilandi. Hoc autem admissò, facillimè, IOSEPH veritatem apparitionis cognouisse potuit.

Cæterum somnia diuina, sicuti vina salutaria discernuntur, efficaciam, dulcedine, claritate; vt adeò etiam hinc illum iuuari potuisse, absolutè non sit negandum. Sed tamen si quis alius ob hanc congruentiam moueri nolit, næ ille per me quidlibet aliud dicere poterit, dummodo ego respondere non debeam.

ELOGIUM XLIV.

IOSEPH

Balsami inter Gentes propagator.

M Agisne vllum decuit, Balsamum propagare inter Gentes, quàm IOSEPHVM, qui Christum, sic dictum ab vnctione (tum quâ ipse vnctus à Deo Patre est Rex, Propheta, & Summus

mus Pontifex; tum qua vbilibet Gentium credentes in se mediantibus Sacramentis vngit) à teneris vnguiculis ad virilem vsque ætatem nutriuit. Est enim Balsamum saltem necessaria Sacramenti Confirmationis materia. Non ergo in vnica Iudæa, paucisque iugeribus montium Engaddi, includi, per id etiam tempus, debebat, quo tempore idem Christus, duce IOSEPHO, secessit in Ægyptum.

Sed me decentiæ soli hîc inniti, necesse non est. Vt enim ex Brocard. & Saligniaco, Adrichom. in Descript. terræ sanctæ, pag. 47. num. 127. testatur, IESVS ipsemet secum in illud regnum intulit Balsamum. At à quo illud accepisse infans potuit terræque infixisse, nisi opera IOSEPHI? Nam mater vni huic Infanti vacabat; Vicinos etiam latebat fuga. Et si, quod fieri posse negare non possum, accepisset ab alio, puta Zacharia Ioannis Baptistæ Patre, non tamen tam magno temporis intervallo, quo proficiscendum fuit, conseruare potuit sine industria IOSEPHI; multoque minùs alieno solo, aridoque inferri, plantari, ac propagari.

Sunt præterea coniecturæ aliquæ minimè leues, quæ in re per se obscura multum ponderis habere posse videntur.

Ac I. Quia exilij locus, in quo commoratus est cum suis IOSEPH, est medius inter Babylonem & Heliopolim. At ibi tunc erat hortus Balsami. Ergo vel in horto, vel prope illum idem commoratus est. At hoc fieri non potuit, si tum hortus Balsami, aut initium eius non fuit. Fuit ergo saltem

initium eius. Hic autem maior prima est Brocardi cit. Bonifacij & Castrij. 2. Quia prope hortum Balsami fons est eundem irrigans, in quô MARIA IESVM paruulum sæpe lauit, eiusque panniculos deterfit. Ita Iansen. in Concord. cap. 11. Est etiam ibidem lapis, in quo, quæ lauit, exsiccare solita fuit. Itémque ficus ibi est, quæ ad nostra tempora perdurat, iisdem vsibus à Virgine adhibita. Quæ postquam semel contigere Auctorem Salutis, Salutem posteris, hortoque ipsi, non cessant propinare. Idque etiam Saraceni affirmant, qui, dum, propè, fontem alium effodissent, aliter salutare efficere non potuere, quàm prioris admixtione fontis intra illum admissi. 3. Nihil IESV accomodatius Balsamo est. Parens ergo eius nihil sapius, quàm Balsamum offerre ipsi debuit.

Antecedens probatur. 1. Quia IESVS optimo modo unctus est. *Oleum enim effusum nomen tuum*, Cantic. 1. v. 2. At non est melius oleo Balsaminò, siue chrysmate. 2. Et IESV & MARIE accommodantur illa, Eccles. 24. v. 20. *Sicut cinnamomum & Balsamum aromatizans odorem dedi*. Et v. 21. *quasi Balsamum non mistum* (sæpe enim miscetur atque adulteratur) *odor meus*. 3. Balsamum est, Commentatore Dioscorid. ad c. 28. teste, omnium Saluberrimum ad conseruationem totius generis humani. At IESVS est Saluator Mundi. 4. Balsamum exsodat incisione corticis, non tamen ferro, sed acutis lapidibus, & osseis cultellis. Vicissim Balsamum gratiæ non nisi ærumnis, heroicæque patientiâ

tientia ex Vulneribus Christi exsudat; ferrô autem, hoc est impatientiâ prorsus exarescit. 5. Balsamum à solis Romanis in triumphum ductum est, clamante Pompeio M. In triumpho arbores quoque duximus. Neque ab alijs quàm Românis copiosius est acceptum Balsamum, Balsamum & doctrinæ & gratiæ Christi. 6. Balsamum Venenis omnibus ac præcipuè Viperarum resistit. At idem fecit respectu Diaboli Balsamum Christi, odore bonæ ædificationis, venenatas omnes peccandi occasiones præscindens.

ELOGIVM XLV.

IOSEPH

Faber omnium præstantissimus.

PRimo ponam opiniones aliorum; tum deinde quid mihi videatur, subiungam.

Sic autem 1. IOSEPH *fabrum ferrarium* fuisse putârunt Hilarius can. 14. in Matth. Petrus Chrysolog. Serm. 48. Leander Hispal. libel. de instit. Virg. ad Florentinam Sororem. Isidor. in Reg. Monach. cap. 5. Beda lib. 2. in Marc. cap. 23. Anselm. in Matth. 13. 2. *Fabrum cementarium* fuisse, ait, Augustin. Serm. de Natiuit. Dom. & Serm. 1. Dom. infra octauam Epiphaniæ. 3. *Fabrum aurificem*, vel *murarium* fuisse testatur Hugo apud Cornel. à Lap. in 13. Matth. 4. Ambrosius super c. 13. Matth. ait simul fuisse *ferrarium & lignarium*.

Verùm.

Verùm non probantur nobis opiniones hæ. Nam 1. vultus manusque ferrarij fabri haud satis decent etiam externam IESV & MARIÆ pulchritudinem; nec deuotionem intuentium excitant; nec exprimunt ipsius IOSEPHI internam animæ elegantiam. 2. Cæmentarij fabri plerumque domo absunt, peregrè laborantes. 3. Aurifices, etsi quidem re ipsa fabri sint, fabrorum tamen nomine non veniunt, præipue cum exprobratur alicui, quòd faber sit. Adhæc aurum maximè tractant aurifabri, vnde & nomen habent. At aurum quis nisi post abitum Magorum inueniat in domo IOSEPH? 4. Idem aurificis & murarij fabri officio fungi non potest. Sed neque vllibi vsquam coniungitur officium ferrarij & lignarij Fabri.

Igitur, his dimissis opinionibus, Sententia nostra est, IOSEPH fuisse *fabrum lignarium*. Ita sentiunt Iustin. in Dial. cum Tryphon. post med. Ambros. Serm. 16. in Natal. Dom. Chrysostom. Serm. 30. in c. 1. Epist. ad Rom. Auctor imperf. in Matth. hom. 1. & hom. 32. in 19. Matth. Sozom. lib. 6. Hist. Eccles. cap. 2. Theodoret. lib. 3. hist. Eccles. cap. 23. Nicephor. lib. 10. hist. cap. 33. S. Thom. in cap. 13. Matth. & Recentiores communiter.

Rationes meæ sunt. 1. quia hic est sensus Ecclesiæ & traditio antiquissima; quantum colligi potest ex Statuis & Imaginibus, vbi sculpsitur, & pingitur IOSEPH cum ferra & ascia. Sed neque sine graui fidelium scandalo, repræsentari habitu & forma ferrarij fabri posse videtur. An autem IESVS
Patrem

Patrē elegerit, qui eo habitu & forma, quā fuit, sine scandalo aspici non possit : 2. Id opificium non tractauit IOSEPH, in quo verisimile est, ipsum non esse adiutum à IESV. At in nullo opificio antea reprobato, verisimile est adiutum esse IOSEPHVM à IESV. 3. Opificium, quod exercuit IOSEPH, conuenire debet muneri, quod gessit circa IESVM & MARIAM. At nullum magis conuenit, quam fabri lignarij. Nam 1. non nisi paucis instrumentis opus habet. 2. vbilibet exerceri potest. 3. Ipsimet tali patrifamilias prodest. 4. ordinariè immune est à grauibus peccatis, & peccatorum occasionibus. 5. Et in stabulo Bethlemítico & in Ægypto, vbi exulauit cum suis, nihil magis necessarium aut vtile esse potest.

Sed iam inter lignarios fabros lis inualescit, quibusnam adscribendus sit IOSEPH; magisne inquam, *arcularius*, quàm *lignarius* fuerit. Cuius litis equidem, nec arbitrum, nec iudicem, adhuc reperi. Duo autem mihi probabiliora sunt. 1. Fabrum fuisse ex eorum genere, qui quiduis operantur in ligno. Tales enim in Iudæa fabri sunt teste Gratiano lib. 2. cap. 5. 2. Ordinariè *arculariam* factitasse, partim, quia *arcularij* se fere intra domesticos parietes tenent; partim verò, quia minùs laboribus premuntur. Eorum quoque opera aptiora sunt IOSEPHINÆ familiæ; plùsque ingenij atque artis habent. Demum *lignarij* fere crassioribus moribus præditi sunt; quàm *arcularij*. Interim verò IOSEPHVS vt dixi, dici debet absolutè Faber

ber lignarius, & non limitate tignarius, vel arcularius. Ratio est, quia talis utique Faber fuit, quales solent esse in Iudæa. Atqui ibi Faber quiduis operari nouit in ligno. Ergo.

Sed anne propterea IOSEPH est Faber omnium præstantissimus? Nego propterea esse; nec ea, quæ dixi propterea attuli. Aliud enim non volui, quàm ostendere, qualis Faber fuerit. Et nunc iterum dico, IOSEPHVM esse Fabrum præstantissimum 1. quia virtute. 2. quia dignitate, 3. quia Magisterio fuit præstantior alijs omnibus Fabris. Fuit ergo & materialiter, & formaliter præstantissimus omnium. Verùm id quod de Magisterio dictum est, probabitur Elogio sequente.

ELOGIVM XLVI.

IOSEPH

Magister Filij Dei in arte fabrili.

Non est, inquit Filius Dei, Discipulus supra Magistrum. At, subsumo, est Filius Dei, discipulus IOSEPHI, & IOSEPHVS est Magister eius. Non est ergo Filius Dei supra IOSEPHVM. At hoc quis sine blasphemia audiat, nisi verba illa Filij Dei aspergat sapientiæ sale. Sal autem istud, aliud non est, quàm Discipulum non esse supra Magistrum, præcipiendo. Sicut enim Magistri est præcipere, ita Discipuli est subesse, & obedire præcipienti. Atqui, qui præcipit, supra est; infra, qui subest.

est. Si ergo IOSEPH est Magister Filij Dei, Filius Dei est eius Discipulus, & infra IOSEPHVM.

Hic autem subsistes forsan, qui hæc legis; & nonne, inquires, Filius Dei est Filius Dei? At est haud dubiè Filius Dei maior IOSEPHO, etiam præcipiente. Est ergo Filius Dei supra Magistrum.

Verùm non est, cur à concepta discedam sententia. Nam si præcipere plus est, quàm subesse, cur recusem, Filium Dei, dicere, esse quid minus præcipiente IOSEPHO, in eo nimirum ordine, in quo præcipit iste, subest ille? Nihil ego quidem causæ video, nisi simul me adigas dicere, fundamentum alicuius domus esse supra tectum; in quo nostrimet nos oculi damnant. Igitur ad id potius, quod hic tribui IOSEPHO, vendicandum accedam.

Tradunt IOSEPHVM, Magistrum IESV in fabrilis arte, fuisse plerique, adeò vt faciliùs longè sit, recensere, qui negant, quàm, qui affirmant. His ergo omnibus omissis præter aliquot Sanctos Patres infra citandos, negant apud Cornel. à Lap. in Luc. 2. v. 51. Paulus Burgensis in Matth. cap. 6. Barrad. hic, & Simon de Cassia lib. 4. cap. 2. ducti excellentia status contemplatiui, nulli magis, quàm Filio Dei conuenientis. Qui etiam, si iubeantur explicare verba, Marc. 6. v. 3. à Nazarenis prolata nonne hic est Faber? confestim obtendunt mihi S. Augustin. lib. 2. de Consil. Evang. cap. 42. Eò Fabrum credebant, quò Dei Filiù, qui est Faber totius vniuersi.

Sed his, quod arborum ætatem ferentium propri-

proprium est, inclino me solum, cæterâ radicibus pro Veritate fixis firmisque. Pro quâ veritate, ut omittam alios ætate posteriores, stant etiam Iustin. in Dial. cum Tryphone. Basil. in Const. Monast. c. 5. Sozomen. lib. 4. cap. 3. Hieronym. epist. 47.

Rationes præterea sunt; 1. Quia Luc. 2. v. 51. compendium traditur totius vitæ IESV vsque ad 30. vitæ annum perductæ. *Et erat subditus illis.* Vbi verba, Bernard. Serm. 1. super Missus est, cogita, nostra esse. *Quis?* (intellige, subditus erat) *quibus?* *Deus hominibus, nec tantum MARIÆ, sed & IOSEPH?* *utrimque stupor; utrimque miraculum, &c.* At, quæso te, in quibus subditus erat? In ijs utique, quæ parentes aliàs factitabant. At, ut textoriæ MARIÆ, ita fabrili vacabat IOSEPH. 2. Perlubenter IESVS loquebatur de fabrilibus operibus; ut de iugo, Matth. 11. v. 29. *Tollite iugum meum super vos, v. 30. iugum enim meum suave est.* Luc. 9. v. 62. *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei.* Placuitque hæc Ratio interpretibus Scripturæ, prout Cornel. noster ostendit in allata verba; *subditus erat.* 3. Quod Deus egit ab æterno, credibile est, suo modo, imitatum esse filium Dei. At fuit Deus ab æterno Faber concipiendo ideas fabricandorum operum. Ergo & IESVS filius Dei ipse quoque Faber fuit. 4. Verisimile non est, eum, quem odisti, Fabrum à te dici, quem dicere poteras, otiosum & frugiperdam. At Iudæi, qui grauissimè odere IESVM, maluerunt illum Fabrum Marc. 6. v. 3. & Fabri filium Matth.

13. v. 55. dicere. 5. Ruinosum est aduersario-
rum principium. Christus enim à Contemplatione
ne quidem inter seruilia opera, aut dormiendum
cessauit.

Iterum verò iterúmque expendi volo verba :
ET ERAT SVBDITVS ILLIS. Mihi
certè dubitandi locum non relinquunt, IESVM
subditum fuisse Fabro IOSEPHO, & textrici MA-
RIÆ, etiam quâ tales erant.

ELOGIVM XLVII.

I-O-S-E-P-H

Musicus cœlestis in terra.

Nemo facilè Principum est, qui Musicos sibi
non comaret Maiestati suæ pares, à quibus
inter imperij curas subleuentur. Cœlum quo-
que eo, quo conditum est die (primum mundi nos
censemus fuisse) Musica se digna illico insonuit,
canentibus Angelis, quos vna Deus produxit, sua-
uissimum Trigafion, Sanctus, Sanctus, Sanctus; &
Alleluia lætissimum, quæque alia suprema Impera-
tori grata erant.

Sed neque eadem Angelica Musica, dum in
stabulo Bethlemítico Dei Filius inuiolata ex Virgi-
ne coram IOSEPHO nasceretur, defuit; deserto
enim, ac ferè fastidito cœlo suo empyreo in illo
ipso stabulo, ceu cœlo longè amœniore præcinuit
destinatum Pastoribus melos, Gloria in altissimis
K Deo.

Deo. Alijs quoque compluribus occasionibus, ac præcipuè, dum nocturno tempore IOSEPH & MARIA contemplarentur IESVM admirabili luce circumdatum, huius laudes Angeli decantabant, teste Birgitta lib. 6. cap. 58. & lib. 9. cap. 5.

Verùm putásne in hac publica cœli lætitia prorsus tacuisse terram & Minimè Gentium; Habet enim IESV nascente terra, quod præ cœlo eiusdem tenellis auribus offerat, Patrem, inquam, IOSEPHVM, ac MARIAM Matrem, Virgineos Musicos ac supra Angelos felices, quos ei sæpius, ac præcipuè, exilij tempore, accinuisse, Gerson Parisiensis Cancellarius testatur. Eius tibi verba extr. 4. super Magnificat litt. M. coram profero. Discipulus. *Putásne credendum, quòd vocale canticum addiderit nonnunquam Beata Virgo. Magister. Sanè puto; maximè in peregrinatione laboriosissima, comitibus IESV puero, & Virginali Sponso IOSEPH: vt adimpleret ad litteram illud, Psal. 118. v. 54. Cantabiles mihi erant iustifications tuæ in loco peregrinationis meæ. Cur præterea non cecinerit corporalem recreando laborem; nunc psalmos patris sui David, nunc canticum proprium, nunc illud Zachariæ, nunc Simeonis; alludens Sponso blandienti & dicenti: Vox tua sonet in auribus meis; vox enim tua dulcis. Nunquid existimis Beatam nostram in iucundissimo partu, & post partum, dum natus erat Saluator Mundi, concinentibus Angelis, Gloria in excelsis Deo, siluisse? Nunquid non infanti in præsepio posito & flenti, debuit aliquod Amoris purissimi carmen, & consolatorium fescenninum dulci susurro velut auræ tenuis, resonare?*

sonare? Quid verò de celebri ritu propriarum nuptiarum, coniecturas, quæ nuptijs alienis interfuit hilariter honorandis? & vino de aqua factò gratuita pietate solandis? Quid in templo nutrita & de canticis Sion edocta, debuit, quaeso, silere? Discipul. Grata commemoras, quæ non abhorrent à pia credulitate, etiamsi addideris, iustum IOSEPH cum puero IESV nonnunquam vnà cecinisse. Sed hæc hætenus; quæ Seculi prudentibus in oculis suis nugæ videbuntur aniles, & indignæ; quasi non multo amplioris humiliationis, vel Crucis mysterium; vel lotio pedum sit, &c. Quæ quia IOSEPHVM quoque Musicum faciunt, meritò videbantur, integrè recitanda.

Sed his insuper de mea inopia aliqua addam pro eodem nostro IOSEPHO. 1. Quod vsitatum est alijs omnibus, ac nominatim Iudæis, non est credibile, prætermisum à IOSEPHO. At omnibus parentibus vsitatum est, canere coram parvulis liberis; ac nominatim Iudæis, canere ante, & post mensam. Corn. ad Eph. cap. 5, & in Matth. cap. 26. v. 30. 2. Musica medium est aptissimum ad inflammandum diuino amore pectus. Quò utique non abstinuit IOSEPH optimus filius David, eiusque imitator. 3. Ipsemet Christus, Passionis suæ initiò, hymnum bene longum, septem psalmis, qui inter 111. & 119. sunt, constantem, cecinit, unde Conc. Tolet. IV. ait, nos habere exemplum hymnos cantandi. At nemo viciniùs imitatus est Christum, quàm IOSEPH. Sicut ergo Christus Musicus cœlestis est, ita est & IOSEPH. 4. Nemo

K 2

plura

plura prædestinationis signa habuit. At inter hæc etiam Musica deuota est, vtpote pars aliqua lætitiæ cœlestis.

ELOGIUM XLVIII.

IOSEPH

Theologus profundissimus.

Theologia nobis hîc est Scientia sacra, ac reuelata, saltem mediatè, de Deo, rebûsque diuinis comparata; quâ vt Augustin. lib. 14. de Trinit. cap. 1. ait, Fides gignitur, nutritur, defenditur, roboratur. Cuius studiosum fuisse IOSEPHVM, iam supra ostendi. Elog. 39. dum probarem, tricennarium fuisse Auditorem IESV. Non enim, quemadmodum nostrorum mos fert temporum, studiosi munus à munere Auditoris, licentia viuendi auulsit. Nihil igitur mirum esse debet, si vocem ipsum Theologum profundissimum.

Sed præterea alia quædam sunt, quæ rem nobis prope demonstrare videantur. Nam 1. Ipsum Theologiæ obiectum tum attributionis, tum formale Quod, simul fuit Professor eiusdem; Deus inquam, optimus maximus. Neque hæc felicitas vlli alij contigit, præterquam MARIE Matri Dei; siquidem æstimemus diuturnum tempus studiorum. 2. Hic ipse Diuinus Professor nulli vnquam Discipulo adeò obligatus fuit, quemadmodum huic, quem sustinuit putari Patrem carnalem, re ipsa
verò

verò agnouit coluitque vt Patrem, ijs omnibus modis, quibus sine generatione Pater quis esse potest. 3. Vicissim inter omnes homines, sola excepta Virgine MARIA, optimè de eodem Professore meritus est IOSEPH. At fieri nequit, vt vel obligationis suæ, vel meritorum cuiusquam, obliuiscatur talis tantusque Professor. 4. Nihil ad docendum aptius est, quàm si Magister Discipulorum oculis subijciat claras aliquas rerum percipiendarum ideas. At hoc Deus IOSEPHO cumulativè præstitit. 5. Ideas istas imprimis MARIA IOSEPHI coniunx & condiscipula optimè intellexit: Vt enim Luc. 2. v. 19. testatur, *conseruabat omnia verba, conferens in corde suo.* At cor ipsius, IOSEPHVS fuit. In IOSEPHO ergo contulit, velut repetens, ruminans, & expendens cum ipso, collatitia opera, quæ prius audiuerat, & viderat. 6. Hæc eadem Virgo, non paucos clientes suos, vnis precibus ad Deum filium suum fuis, repentè Theologiam simul omnem perdocuit. At primus omnium Clientum eius IOSEPHVS fuit. An ergo primas eiusdem preces reijcere Filius ille potuit? 7. Inductione partium optimè probatur totum. At ostendi inductione potest, IOSEPHVM Theologiæ partes singulas complexum esse.

Nam 1. vt Gratian. lib. 5. ex consensu quorundam Sanctorum docet, probabile est, adhuc in hac vita clarè & intuitivè aliquando vidisse essentiam Dei, prout de Apostolo Paulo concedit S. Thom. in 2. 2. q. 175, 2. Immediato ministerio,

confortio, & alloquio Angelorum sæpenumerò fruitus est. Quis ergo de Angelis rectius loqui posset? 3. Grauitatem peccati itidem ab Angelis audiuit; nempe tantam esse, à qua saluari homo non possit, nisi vnus Dei filij interuentu: *ipse enim saluum faciet populum à peccatis eorum*, Matth. 1. v. 21. 4. Gratiam quoque ex IESV auctore gratiæ, ex MARIA puteo aquarum viuentium eiusdem gratiæ, & ex suamet anima, in cuius labium se illa proximè effudit, abunde comprehendit. 5. Fidelia mysteria pleraque ac præcipua coram aspexit in tanta motiuorum credibilitatis luce proposita, vt nemo vnquam vltèrius progressus sit. 6. Idem attigit supremum spei & charitatis apicem; vtpote Pater Filij Dei, promissionibus, beneficijs & illustrationibus maximis illuc euectus. 7. Studuit deinde Iustitiæ in omni vita, ideòque nomen Viri iusti ab Euangelista accepit. 8. Adhæc Fortitudinem in exilio, & temperantiam, etiam moribus expressit. 9. Prudentiæ tantopere se dedit, vt nihil aggredi vellet, nisi prius secum ipse & cum Angelis deliberasset. Tandem verò & Incarnationis, & Sacramentorum, quæ id temporis erant, difficultates præcipuas ipsemet exhaustit. Quod tamen ego hic explicare supersedeo, fretus Sapiencia Beatorum gentium, qui vtique mecum fatebuntur, IOSEPHVM esse profundissimum Theologum.

ELOGIUM XLIX.

IOSEPH

Religionem perfectissimam professus.

SI verum sit, Religionem 1. Martyrio compara-
 ri. 2. ad paradysum cœlumque proximè acce-
 dere. 3. promereri plenariam peccatorum re-
 missionem. 4. centuplum esse à Christo promif-
 sum, Matth. 19. v. 29. 5. Esse certissimum pignus
 vitæ æternæ. Et 6. Spirituale matrimonium esse
 animæ cum Christo, omnibus matrimonijs digni-
 us, amabilius, iucundius ac fructuosius, negare pro-
 fectò nemo potest, IOSEPHVM quoque Religio-
 nem suscepisse ac palàm professum esse. At verum
 est prius; vti cum Theologis demonstrant Ascetæ.
 Ergo & posterius verum est. At implicat prædicari
 genus de aliquo, nisi in certâ quadam specie. Si ergo
 IOSEPH Religionem in genere professus sit, hanc,
 vel istam, vel illam, &c. professus est. At hoc quis di-
 xerit, dum Religiosi status singuli, quasi æmulatio-
 ne quâdam pia concitati, suo illum cœtui adiun-
 gunt, siue Socium, siue Ducem? In quam litem ego
 hodie falcem non mittam, acquiescens ijs, quæ in
 1. ad Cor. 1. v. 9. ait Apostolus.

Quæ quidem alij, vt lubet, accipere poterunt.
 Interea verò certum id esse fixumque debet, siqui-
 dem aliquam Religionem IOSEPH professus sit,
 professum esse perfectissimam. Et Ratio est, quia,
 quò quis ad perfectiorem finem prædestinatur, cò

prædestinatur ad media perfectiora. At est ex vna parte IOSEPH prædestinatus ad perfectissimum finem; ex alia, perfectissima Religio est perfectissimum medium consequendi eum finem. Ergo IOSEPH reipsa professus est perfectissimam Religionem.

Huc ergo tandem recidit proposita quæstio, quænam in specie Religio reliquis perfectior sit. In specie, inquam; quia consultò succidimus hîc nihil profuturam determinationem alteram, cuiam particulari Religioni primas perfectionis demus. In illa etiam latitudine speciei, & scopuli, & fluctus obijciunt se nobis, quos euitare labor erit. Verùm sub Angelici Doctoris auspicijs quis potest esse metus, nisi vanus?

Cum hoc ergo 1. Tria sunt Religiosæ vitæ genera; nempe vnum, quod agit; alterum, quod contemplatur; tertium, quod agit, & contemplatur. Ac primum ex his secuta est Martha; alteri se Magdalena addixit; tertium denique Christo & Apostolis placuit. 2. Genus alterum vitæ Religiosæ, quod contemplantium est, excellentius est primo Agentium. Ratio est 1. quia Luc. 10. v. 41. ait Christus; *Martha, Martha, sollicita es circa plurima, &c. MARIA optimam partem elegit.* 2. quia excellentius est occupari circa finem, quàm circa media. Atqui contemplans occupatur circa finem, quò obtentò cessat actio; at agens circa media occupatur. 3. Mixtum genus ex contemplatione & actione excellentius est quolibet alio diuisim sumpto, sal-

ptò, saltem in hoc præfenti viæ statu. Ita S. Thom. 2. 2. q. 188. a. 6. & q. 189. a. 8. Rationes sunt 1. plus est illuminare, quàm lucere. At mixtum genus ardet & illuminat. 2. quia MARIA, tantùm optimam partem, & non optimum totum, elegit. 3. quia tale vitæ genus duxit Christus cum Apostolis, ducuntque modò Episcopi. At hoc haud dubiè perfectissimum est. 4. quia non tantum aetio contemplationem non destruit, sed eandem persæpe iuvat, siquidem fini accommodata sit. Hoc ergo genus vitæ religiosæ, etiam IOSEPH, professus est, sub tribus votis. Quam enim causam habuit Virginitatem vouendi, habuit & Paupertatem, cum Obedientiâ, vouendi. Christus quoque Pontifex summus auctoritatem votis haud dubiè dedit. Denique mendicasse hunc satis clarè colligitur ex Suar. Disp. 28. S. 2. vt proinde neque hoc ignores, IOSEPHVM *ex ordine, siue statu, mendicantium* fuisse.

ELOGIUM L.

IOSEPH

Vir secundum cor Dei.

Multarum instar laudum est, esse Virum secundum cor Dei. Ideo quærere non destitit etiam Dominus illum, 1. Reg. 13. donec inueniret Dauid filium Isai. Verùm successere Dauidi mortuo ætates bene multæ, quibus ne quidem

dem si in Lucernis scrutatus Israel esset, inuenturus fuerit Dauidi similem virum secundum cor Dei. Serò tandem, *vbi venit plenitudo temporis, misit Deus filium suum*, ad Gal. 4. v. 4. denuo quæsitum; qui illico, vt verbis vtar Bernard. Serm. 2. super Misus est, IOSEPHVM, *tanquam alterum Dauid, inuenit iuxta cor suum, cui tutò committeret Sacratissimum sui cordis arcanum*. Vbi quidem mihi verba singula mirificè extollere videntur eundem nunquam satis laudandum IOSEPHVM. Sed iam officium meum præuertit Carthag. lib. 9. Hom. 7. Cuius ego vestigia, has inter angustias Lucubrationis meæ, isthic premam solùm, declaraturus paucis, IOSEPHVM non tantum esse Virum secundum cor Dei, sed etiam esse ipsissimum cor Dei.

Igitur 1. *Cor* à cura dicitur. At hanc tam Deus circa IOSEPH, quàm IOSEPH circa Deum adhibuit maximam,

2. Pulmonum ventilabro temperatur *Cor* à nimio sanguinis æstu. Hoc quoque tum Deo, tum IOSEPHO contulit Spiritus sanctus; cuius nomen ne quidem auditum est vnquam in veteri Lege, sed primùm insonuit tempore IOSEPHI, quò & amor Dei ex cælo in terram, & è terra in cælum validius exarsit. Ibi enim uero Spiritus ille diuino ventilabro utrobique sustulit sanguinis æstum, æstum, inquam, iræ, siue iustitiæ, in Deo, & amoris incasti in IOSEPHO; ne quidem fomite concupiscentiæ relicto.

3. *Cor* alternis motibus constringitur & dilatatur.

latatur. Similiter verò tam Dei cor quàm IOSEPH primò constringitur per timorem; dein per lætiti-
am dilatatur. Loquor enim hïc de Deo incarnato
ex Virgine, quem cum parentibus suis vicissitudi-
nes illæ per omnem vitam exercuere.

4. Cor hominis versus sinistram partem in-
clinat, secùs quàm aliorum animalium corda so-
lent, quæ nonnisi in medio sunt. Id autem eo con-
silio fecit Author naturæ nostræ Deus, vt desideria
nostra præcipuè inclinaremus ad partem sinistram
aduersitatum. Ipse quoque Cor Filij sui, ac IOSE-
PHI illuc iugiter depressit. Certè IOSEPH, com-
perto illum Dei, ac suum Filium in Ligno, nostri
causa periturum, quoties deinceps quodcunque li-
gnum manibus subiecit, simul cor suum dulci re-
cordatione affixit ligno illi viuifico, paratus ibi-
dem, & compati, & commori. Barry.

5. Cor duas intra se valuulas habet, auribus
humanis persimiles, quas etiam ob hanc formam
auriculas appellant Medici. Has iterum in corde
Filij Dei quiuis facile deprehendet, memor, subdi-
tum fuisse parentibus suis factumque pro nobis o-
bedientem vsque ad mortem Crucis. Verùm & IO-
SEPHO suo debetur obediendi laus; quam infra
Elog. 88. singillatim describam.

6. Cor amoris sedes est; ideòque amor cùm
pingitur, sub cordis schemate exprimi solet. At quid
est aliud Deus, nisi amor, merùmque cor, quo sui
quodammodo oblitus fertur in IOSEPHVM v-
nâque nos. Et IOSEPH quidem eidem cereum
suum

suum cor, subtrauit sine mora, inuitans cæteros exemplo suo, vt & nos ab amore diuino consignaremur, vel si ferrei simus aut plumbei, colliquesceremus. Ideo idē aliquando spectabilem se præbuit, manu sinistra præferentem Cor supernè flammis euibrans. Faxit autem Deus, vt his flammis subigatur etiam nostrum Cor; vt enim S. Augustin. lib. 1. Conf. cap. 1. agnouit; *Fecisti nos Domine ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.* At requiescimus in Deo, si omnes eius voluntates faciamus. Hoc ergo agendum iam est, quod olim egit IOSEPH, Vir secundum cor Dei.

ELOGIUM LI.

IOSEPH

Septem maximis doloribus exercitus.

SI Christum oportuit pati, & ita intrare in gloriam suam, mirari nemo debet, eandem viam oportuisse prius IOSEPHVM pertransire. Est enim hic parentum amor & cura, vt quam postea filij ingressuri sunt viam, ipsi antea suomet periculô prætentent. At verum est, pati oportuisse Christum. Id namque prolixè ex Mose & omnibus Prophetis Luc. 24. v. 27. ostendit. Oportuit ergo antea etiam IOSEPHVM pati, & quasi prætentare viam Regiam Crucis. At quis ritè hanc ipsam viam, grauésque dolores eiusdem enumeret, tot annorum spatijs distans? Nobis certò ex Scripturis

pturis sacris, eò quòd ferè de Christo tantùm loquantur, nonnisi dolores septem à IOSEPHO tolerati occurrunt, quos tamen ante nos dudum Maiores nostri & agnouerunt, & reueriti sunt. Ab his autem acceptos ego quoque posteritati, quoad calamò meò consequi potui, transmitti exopto.

Igitur primus IOSEPHI dolor fuit cùm iniecta menti grauissima dubitatio, deferendi clam Vxorem summè dilectam, totàmque Spiritus S. de quò grauidatam videbat, relinquendi. Quam quidem dubitationem alij negant ex humilitate conceptam, (cuius contrarium supra affirmabam); ponuntque metum & suspicionem eius causam. Sed non perinde dolorem minuit quisquam. Cum enim is nascatur ex apprehensione mali, videtur æqualis esse utrobique, quia & maximum malum est, deserere coniugem, quam retinere teneris. Id solum obiter notari cupimus, si IOSEPH timuit, ne suâ maritali præsentia, Virgineæ Conceptioni Matris Dei & Dei filij officeret, frustra profectò inquiretur dolendi causa maior. At hoc mihi multisque alijs verisimilius est.

2. Dolor; cùm IESVM Dei filium, in stabulò, duro fœno incubantem, & frigori hiberno expositum vidit. Vbi singula, quæ siue tali filio, siue Matri eius, fuerunt dolendi causæ, in paternum pectus IOSEPHI, vnò velut impetu, irruerunt.

3. Cùm Circumcisioni IESV siue vt Patrius, siue etiam vt Minister adstitit; collegitque sanguinem eius; ac carnem abscissam præputij. Quod
ei spe-

ei spectaculum longè acerbissimum fuit, quia probè sciebat ex adeò rubente aurorâ secuturum alie quando imbrem sanguinis totius, vitæque inevitabilem interitum,

4. Cùm Simeonis Sacerdotis ac Prophetæ tristissima verba, audiuit, *Ecce positus est hic in ruinam, & in resurrectionem multorum in Israel, & in signum, cui contradicetur, & tuam ipsius animam pertransibit gladius, Luc. 2. v. 35.* In quibus verbis adverte sis mentem ad hæc *tuam ipsius animam.* Refert enim possunt æquè ad IOSEPHVM, ac IESVM, Sed hoc fortè magis ex coniectura dicitur. Interim tamen facilè alia complura obiecta doloris inuenieris pro IOSEPHO tam tristem Simeonis prophetiam audiente,

5. Cùm metu Herodis in Ægyptum exul abiit cum IESV puero, & MARIA matre eius, incertus de loco, tempore, victu, vestitu, cæterisque omnibus necessarijs comparandis. Isque dolor totum septennium tenuit,

6. Cùm ex Ægypto reuertens audijt regnare Archelaum, Herode patre multò immaniolem. At erat Herodes tamen supra exemplum crudelis, Quantum ergo, Deus bone, ex Archelao metus in IOSEPH incubuit?

7. Cùm IESVM duodecennem nihil tale cogitans, perdidit, perditumque toto triduo quaesivit. At erat IOSEPHO IESVS omni thesauro pretiosior.

Cæterùm hæc vt assequare propiùs, scito re
dolores

dolores istos fuisse internos, qui externis grauiores sunt, vt docet S. Thom. 1. 2. q. 35. a. 7. & q. 37. a. 1. 2. processisse ex intima apprehensione mali præsentis. 3. Malum vbique ex Christo quandam infinitatem traxisse. 4. IOSEPHVM nulla sua culpa eos omnes dolores tolerasse. 5. Propter Christum summè diligibilem, & dilectum omnes sustinuisse. 6. Infinites maiores, eius causa, perferre optauisse. 7. Ad Christi Patientiam exprimendam nullum vnquam propius accessisse, &c.

ELOGIVM LII.

IOSEPH.

Septem maximis gaudijs perfusus.

NON falli Deus propter omniscientiam, nec fallere propter bonitatem, etiam materialiter, potest. At, inquit ille per David psal. 93. v. 19. in personâ hominis iusti: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tue latificauerunt animam meam.* Si ergo IOSEPH noster septem maximis doloribus exercitus est, prout proximè ostendi, meritò Deus tristissimum cor eius alijs septem gaudijs æquè magnis perfudit. Hæc nunc gaudia ex Paulo de Barry c. 6. & Carthag. lib. 4. Hom. 3. vnde dolores quoque accepi, proferam.

Ac I. est; Cùm animi pendens, à Gabriele Seraphinò Angelò suauissima hæc verba audiuit: IOSEPH

SEPH *fili David, noli timere accipere MARIAM coniu-
gem tuam; quod enim in eâ natum est, de spiritu sancto
est* Matth. 1. v. 20. In quibus verbis equidem cen-
seo, IOSEPHO summam obtigisse votorum omni-
um, quorum esse capax animus humanus potest, si-
mul enim diuinô oraculô possessionem certam æ-
ternamque adiit, non solùm coniugis suæ inter o-
mnes supremæ, sed etiam Filij Dei inde nati. Tum
verò hæ solæ duæ voces, *Noli timere*; etsi à reliquis
auellantur, causa summi alicuius gaudij haud du-
bie fuerunt. Lege-
sis enim Matth. 6. v. 50. c. 14.
v. 27. c. 28. v. 5. & 10. Marc. 16. v. 6. Luc. 2. v.
10. c. 5. v. 10, c. 8. v. 50. c. 24. v. 36. Ioan. 6. v.
20. & fatebere nobiscum, nihil optabilius esse pos-
se verbis, **NOLI TIMERE**, iubente Deo
prolatis.

2. Cùm in stabulô Bethlemiticô Saluatorem
Mundi recens de Virgine natum adorauit, vnâ
cum totô Angelorum exercitu, vt Corn. in 2. Luc.
ait, dulcissimè ac deuotissimè accinente. Quô tem-
pore ijdem Angeli, promissum initiô creationis suæ
incarnando Verbo homagium, re ipsa præstiterunt
incarnato, iuxta illud ad Hebr. 1. v. 6. *Et cùm ite-
rum introducit primogenitum in orbem terræ, dicit: Et
adorent eum omnes Angeli Dei.* At quid magis volupe
esse potest tali tantôque spectaculô, vbi Creator in
carne reperitur cum suis præcipuis Creaturis?

3. Cùm nomen IESVS, à Deo & Angelis
præscriptum primus omnium hominum pronun-
ciavit, imposuitque Filio Dei, qui se *Filium hominis*

vocabat, siue in gratiam **MARIÆ**, quæ per antonomasiam homo est, siue potius **IOSEPHI** ipsius; dicitur enim $\tau\delta\ \alpha\upsilon\theta\rho\omega\pi\tau\delta$, hoc est *hominis viri*; nemôque, vt ex dictis patet, pluribus nominibus est Pater **IESV**, quàm **IOSEPH** Vir **MARIÆ**, stirps vltima Davidis, & proxima.

4. Cùm à Simeone intellexit, **IESVM** tot tantisque laudibus celebrari; scilicet esse Saluatorem Mundi; Lumen ad reuelationem Gentium; gloriam plebis Israel; Auctorem Resurrectionis multorum. Quis enim Pater non delectetur de tanta filij sui felicitate? At huic æquari nulla alia potest.

5. Cùm eundem **IESVM** vidit in ingressu **Ægypti** vnâ suâ præsentia inclinare **Perseidem** arborem pro diuina habitam, deicere idola à **Dæmonibus** infessa, eosdémque etiam ex regno profligare. Fuit namque victoria hæc Symbolum eius, quam postea in cruce consummaturus erat contra omnes **Tartareos Spiritus**.

6. Cùm denuò iussus est Angelica voce, cum Matre & Filio redire in **Iudæam**. Qui nuncius vtî finem attulit ærumnarum grauissimarum, quibus pæne confectus fuit, ita initium dedit lætitiæ multiplicis, cuius vnica **Nazarethana Domus** conscia est, nemine illuc arbitro admissio.

7. Cùm **IESVM** reperit in templo, disputantem audiuit, domúmque ad diuturnam commorationem reduxit.

Atque hæc gaudia eodem animo, quô dolores, accipi volo. Illud præterea aduerte, etsi, tum

L

dolo-

dolores, tum gaudia intra genus suum maxima fuerint, maiora tamen fuisse gaudia doloribus. Imò impossibile est, aliquam tristitiam, vel dolorem esse summum malum; vt docet S. Thom. in 1.2. q. 39. a. 4. in corp. Non est autem impossibile, aliquod gaudium esse bonum summum.

ELOGIVM LIII.

IOSEPH

In virili ætate omnibus senibus maior.

Imméritò irascuntur Pictoribus aliqui, propterea quòd IOSEPHVM pinxerint senio curisque grauem, cernuo vultu affixum terræ, ac rugis canis que obsitum. Didicerunt enim uerò id ex Epiphani. hæresi 51. & 78. & Cedreno octogenarium constituentibus; quibus aliud quiduis credimus alijs in rebus.

Verùm, liceat dicere tantorum Virorum pater, idem est veracitatis humanæ, qui viarum trames. Nec via enim vlla, nec veracitas ex omni parte integra est. Eligenda ergo à me ipso via est, quoad iudicio assequi possum, optima, & illa intrepidè tenenda. At ea est *virilis IOSEPHI ætas*, cum in manus *MARIÆ* venit, vt Sponsus, & custos Virginitatis illibatæ. Quam ætatem illi tribuunt Suarez Disp. 7. S. 3. Viguerius in inst. cap. 20. §. 9. Maior in 1. Matth. Carthag. lib. 4. Hom. Salian. ad ann. Mundi 4051. Castr. cap. 4. Barrad. lib. 6. cap. 8. Bonif.

Bonif. mihi fol. 41. sed hi tamen non determinant ætatis annos, vno Maiore excepto, qui triginta, aut non multo plures posuit: Ego autem eos ipsos etiam ad quadraginta extendi sino, illam nempe ætatem, quæ sufferre matrimonij onera, prolem inquam suscipere, & eam cum coniuge tueri ac sustentare possit.

Cuius Rationes sunt 1. Quia Isaia 62. vbi de tempore aduentus Messia sermo est, dicitur v. 5. *Habitabit enim iuuenis cum Virgine.* At senex vtique iuuenis non est. Non ergo IOSEPH habitans cum Virgine senex fuit; sed iuuenis. Et meritò; quia Lyran. locum hunc interpretans; *habitabit, inquit, iuuenis cum Virgine, vt IOSEPH cum MARIA, Valerianus cum Cæcilia, Chrysanthus cum Daria.* 2. Quia teste Luc. 3. v. 23. IESVS putabatur filius IOSEPH, carnalis scilicet. At senis decrepiti, cuiusmodi octogenarius est, filius aliquis putari non potest, saltem ab ijs, qui aliud non cupiunt, quam vita famæque ipsam funditus deicere; prout fecêre Iudæi. 3. Quia eiusmodi, par est, fuisse coniugium IOSEPHI & MARIÆ; cuiusmodi recta ratio dicitat debere esse aliorum. At hæc dicitat non debere esse nimiam improportionem inter virum & fæminam. 4. Quia IOSEPH appellatur Luc. 1. v. 27. *Vir;* itémque Matth. 1. v. 16. *Vir MARIÆ.* At hæc vox, *Vir,* in sua propria significatione, quam cæteris paribus Sacrae Litteræ præferunt, distinguit Virum à sene. 5. Quia senex si fuisset, non ipse MARIAM custodire potuisset, sed

hæc ipsum debuisset custodire. Quid autem custodire dicimus? debuisset, inquam, manu ducere, gubernare, alere, &c. Senem hunc. Quasi verò tenella Virgo aliud, quod ageret, non haberet; & Ægyptus Nazaretho, ac Hierosolyma, quò quotannis peregrinabantur, prorsus contermina esset. 6. Quia, quæ causa sacerdotibus fuit, properandi matrimonium **MARIÆ**, etiam fuit non nimium differendi matrimonium **IOSEPHI**. Si ergo **MARIAM** non potuit à matrimonio eximere votum Virginitatis, neque idem potuit eximere **IOSEPHVM** ad vsque decrepitam ætatem, in qua ne quidem sine risu & ludibrio spectantium nouam nuptam deducere poterat.

Sed hîc mihi os penicillis suis pictores oblinere conantur. Verùm viuo adhuc, & colores omnes abstergere possum penicillo linguæ, quali non ante multos annos absterfit Theophilus Raynaudus, accusans hoc hominum genus portentosæ pietatis. Si tamen, quod malo, audire me antè velint, suadeo, vt ijs, qui se incessunt, dicant, **IOSEPHVM** meritò Virtutis & Sapientiæ, senem fuisse, non annorum causa; adhæc paucos **IOSEPHO** similes se reperire potuisse, qui iuuenem cum Virgine, in tanta formæ ac morum indulgentia, impunè intueri possent; ac demum labores suos ad simplicem potius plebem, quàm viros doctos attinere; qui tamen illam informare sapienter de omnibus possint.

E L O.

ELOGIVM LIV.

IOSEPH

Grauissimè vindicatus à Deo.

POena, inquit S. Thom. in 1. 2. q. 87. a. 3. & 4. proportionatur peccato secundum acerbittatem, in iudiciò diuinò & humanò. Si quis ergo nosse velit, quantum ij, qui IOSEPHVM offendere, peccarint, intueatur primò pœnam, quã illos Deus propterea pessum dedit. Hi autem sunt præcipuè Bethlehemitæ, qui IOSEPHVM, apud se oriundum à Maioribus, non solùm vrbe, & domibus cognatorum, sed etiam diuersoriò publicò, vna cum prægnante matre partui proximâ, excluserunt. Tam verò commemorandi sunt etiam Herodes, & Archelaus Iudææ Reges, quorum ille IOSEPHVM in exilium fugere coëgit; hic ab exilio reducem, patriâ in Galilæam expulit.

Igitur ad Bethleemitas quod attinet, luère primò in suismet infantibus, quos per summum nefas prætulerant Infanti Diuino IESV. Cùm enim Herodes à Sacerdotibus & Scribis intellexisset non ablatum iri sceptrum ex Iudâ, & Ducem de femore eius, donec veniat qui mittendus est, Gen. 49. v. 10. in eam sententiam venit, se, qui primus externorum occupâset id sceptrum, Messiam esse oportere. Id autem negabant præter Herodianos alij omnes; nupèrque tres Magi Orientis, publicâ Religione alteri apud Bethleemitas nato Messia

L 3

impen-

impensâ, damnârunt. Hunc ergo Subuentaneum, vt videbatur, Messiam, etiam per innocentissimorum infantum cædem scrutari, tollereque è mediò, decreuit, inductus maximè Magorum, adoratum puerum prodere nolentium, contra datam fidem, clandestinò abitu. Nec desuère, decreto immanissimi tyranni, Carnificum turmæ; sed confestim, velut indagine, cinxere omnes Bethlehemi fines totam inquam tribum Iudam & Benjamin, & quotquot vsquam Liberorum erant, qui nõdum biennium excessissent, conquisitos, in conspectu civium Bethlehemitarum, intra ipsa eorum rænia, domósque paulo ante IOSEPHO negatas (Decker, in Thes. an. 10. ex Origen. & Nyssen.) crudelissimè trucidârunt; ne quidem Antipatrò ipsius Herodis filiò superstite relictò. Testanturque tum Aethiopes in Liturgia sua, tum in Menaïs Græci ad 29, Decembris, eâ solâ lanienâ cæsa esse quatuordecim millia huiusmodi paruulorum. Vbi enimvero parentes omnes etiam ipsi grauissimas dedere pœnas Vltori Deo; quorum comploratio & vlulatus multiplex vsque in Rama extendit se, omni consolatione maior.

Sed Herodis quoque meminisse debemus, qui carnificinæ isti suæ vix momentò interpositò, miserrimè succubuit. Simulac enim ea perpetrata erat, & IOSEPH cum suis ex Iudæâ aufugit, cœpit corpus eius calore tabifico torreri; stomachus insatiabili fame vexari; cruciari viscera colicis passionibus; pedes pellucidò phlegmate distendi; infamia

libi

libidinibus membra fædissimis vermiculis, iuxtaque putredine infestari, artus omnes neruique ingenti cum dolore contrahi; donec tandem circa paschale tempus impiam animam ad æternos inferni cruciatus transmisit. Ita Euseb. l. 1. Hist. c. 8.

At non dissimilis Herodi fuit Archelaus filius eius, qui cum initio Regni tria ciuium millia in ipso templo ceu victimas, trucidasset, aliâque scelera, digna sanguine paterno, perpetrasset, demum Augusti iussu exul ire in Gallias debuit, qui IOSEPHVM ab exilio reversum, ne in patria consisteret, crudelitatis notissimæ exemplis, in externam Galileæ provinciam compulit abire.

Hic ergo tum pœnas, tum peccata ipsa eorum, qui IOSEPHVM persecuti sunt, vides. Sed quæso te, transfer nunc animum ad dignitatem viri, quam præcipuè notam cupio. Est hæc eò maior, quo iniuria; & iniuria, quo pœna; & vicissim. At est pœna longè maxima. Non est ergo iniuria minor. At iniuria à dignitate offensi desumitur. Si ergo iniuria par est pœnæ, maxima maximæ, dignitas quoque IOSEPHI maxima sit, necesse est. At licet omnia maxima sint, non tamen negare possumus, Deum, etiam in summo iustitiæ rigore, & circa iniuriam longè maximam adhuc misericordem esse, vt S. Thom. in 1. p. q. 21.

a. 3. & 4. docet.

ELO.

IOSEPHINA
ELOGIVM LV.IOSEPH
Baptizatus à IESV.

SI quæ IOSEPHO diuina Beneficia collata sunt, memoriæ nostræ sacræ Litteræ prodidissent, hoc vtique labore supersedere poteram, quem vnus eius amor extorsit. At nunc ex innumeris nonnisi pauca pervenerunt ad nos. Æquum igitur est, tum nostro, tum tuo, Lector in hunc Diuum amori, laxare dicendi vela, plurâque Beneficia vulgò ignota aliunde colligere.

Inter hæc autem pœne necessarium mihi videtur Baptismi collatio. Pœne; inquam, necessarium: Incertum enim est, magisne IOSEPH ad veterem, quàm novam pertineat Legem; audierint etiam seuera Christi verba: *Nisi quis renatus fuerit, Ioan. 3. v. 3. simillima illis Ioan. 6. v. 54. Nisi manducaveritis carnem filij hominis, &c.* Igitur cautiùs loquendum fuit, ne veritatis nauicula, in ipso suo è portu egressu, hæreret in vado, auxiliij speique impositus. Sed iam animò totò, si quis in me est, conitar, ostendâmque, Baptismo, Beneficio saltem utili, si non necessario, IOSEPHVM initiatum à Christo esse. Hoc mihi nulli quidem directè & explicitè dixère testes; quis enim hos vbique compareret? suasere tamen Rationes aliquot quas tibi representandas, duxi.

Prima est; Quia ipsemet Christus, ab ipsa Baptismi

ptismi Lege, utpote Auctor eius, planè eximius, accepit nihilominus à Ioanne Baptista Baptismum, & quidem pœnitentiæ solùm, non gratiæ, ut docet S. Thom. in 3. p. q. 29. a. 2. neque ob aliam causam, quam propter exempli vim nobis profuturi, virtutemque omni ex parte perfectam. *Sic enim dedit nos, me nempe, ac meos, implere omnem iustitiam,* Matth. 23. v. 15. At hæ duæ causæ IOSEPHVM Christo non minùs virtute, quàm sanguine proximum, manifestè concernunt, ut nil dicam, de plenitudine gratiæ Baptismo Christi propriæ, modòque sanctificandi certissimo ex opere operato.

2. Quia Christus illo adhuc tempore, quò nondum Baptismi Lex obligabat, (obligare enim non nisi prima post eius mortem pentecoste cœpit) baptizavit primò MARIAM Matrem, Euthym. in cap. 3. Ioan & Suar. Disp. 18. S. 3. Dein, Ioannem Baptistam. Auct. imp. oper. hîc hom. 4. & Hieronym. cum Castrio cap. 15. & Cornel à Lap. in 3. Matth. Atque etiam Petrum. Niceph. lib. 2. cap. 3. & Clemens Alexand. in 5. Hypotyposeon apud Sophron. in Prato cap. 76. Ac tandem alios omnes Apostolos, Euodius apud Corn. in cap. 3. Matth. Scrutare autem obsæro iam causas, quæ Christum inducere potuère ad impertiendum his omnibus illud Baptismi Sacramentum. Sed necesse non est scrutari, quod in proparulo iacet. Scilicet aut Christus dignitatis, quæ officium consequitur, aut virtutis, quæ merita, rationem habuit. At dignitas in IOSEPHO maior fuit; Virtus au-

tem par, si non maior; dignitati, virtutisque Ioannis, Petri & reliquorum; Et de virtute quidem postea videbo, cum sufficiat Dignitatis apex ex tot Paternitatum titulis, quos supra latè exposui, ad immensam altitudinem consurgens.

3. Quia qui confert Beneficia specialia alicui, non videtur negare communia, siquidem aliunde haberi non possunt. At est Baptismus Beneficium non nisi commune; Christusque alia complura magis specialia contulit IOSEPHO. Ergo illud quoque Christus eidem contulit, siquidem alius, qui conferret, non erat.

4. Quia nil magnopere opinioni isti aduersatur. Si enim quid esset, vel esset 1. Euodij testimonium apud Niceph. lib. 2. cap. 3. vbi dicitur Christus manibus suis Petrum tantummodo baptizasse. At hoc verisimile non videtur, propter ea, quæ dixi. Nil ergo inde ego expugnor. Vel 2. esset perbreuis IOSEPHI vita, succisa nempe, antequam Baptismi nomen auditum est. At hoc quoque asseritur tantum, non verò probatur. Imò contrarium eius confido probari posse. Sed tu modo respira non nihil; vt aures animumque alibi rectius aduertas.

ELOGIVM LVI.

IOSEPH

Antiquus conuictor IESV.

Optabat S. Ignatius Parens noster, cum Parisijs operam Litteris daret, nancisci eam in urbe Herum aliquem, cui veluti Christo IOSEPHI instar, seruiret deuotam seruitutem. Sed id ei uotum, ut dispar est hominum fors & conditio, nequaquam est sententia cessit. Licet ergo vni IOSEPHO, sic esse felicem, & quidem per annos admodum multos, nisi forte hanc ipsam eius tam diuturnam felicitatem aliquis Parcarum Nepos succidat; quod utique ferre non debeo, si possim non ferre. At his hæc aliter absolui nequit, quam si declarem, quamdiu IOSEPH conuixerit seruieritque Christo, ac Matri Virgineæ: Ob hanc ergo causam.

Dico 1. Verisimile non est, IOSEPHVM paulò post duodecimum Christi annum migrasse à vita; quod Epiphanio Hæres. 78. Baronius credit de Augusto agens. Rationes meæ sunt; 1. quia Desponsationis IOSEPHI cum MARIA finis, maximam partem, periret. Is enim est, ut habeatur Paterfamilias, nutritius, & custos, tum MARIÆ, tum IESV. 2. quia de toto illo vitæ tempore, quod inter duodecimum & trigessimum Christi annu intercessit, aliud Lucas 2. v. 51. non dicit, quam; *Et erat subditus illis.* At dici de tam longo tempore non potest.

test, subditus fuisse illis, si eorum vnus non multò post est mortuus. 3. quia illigari curis domesticis nec Christum, nec Virginem decet. Quorum tamen alterutrum sublato IOSEPHO planè necessarium esset.

Dico 2. Minùs adhuc probabile est, IOSEPHVM Christo superuixisse. Quod aliàs magnis Auctoribus placuit; puta Cypriano in Serm. de Passio. Dom. & Ambros. in cap. 23. Luc. Quibus malè Chrysolom. hom. 5. in 1. Matth. & August. addunt aliqui. Sed Rationes ego modò solas exhibeo, de auctoritate postea decreturus. Probatur igitur assertio 1. quia non apparet, quomodo Christus sine scandalo adstantium Cruci inimicorum suorum Matrem auferre Legitimo Viro, & hæcenus, pro parente culto, publicè potuerit, & commendare alteri, ceu viduam, cum vidua nondum esset. 2. Quia vtique IOSEPH etiam ipse Passioni ac Cruci Christi adstitisset. An enim à mulieribus patiatur se vinci vir? an illum deserat morientem, quem viuentem in Ægyptum deduxit, indèque reduxit; quem etiam olim perditum, toto triduo, cibi, vt Gratianus refert lib. 4. cap. 4. potùsque expers, tam sollicitè requisit? an denique præterito isto suo tam charo IOSEPH, ad vltimum summùmque pietatis officium asciscat sibi Ioseph alium, ab Arimathia nempe, longè priori imparem?

Dico 3. Probabilius est, IOSEPH desisse viuere, post Baptismum Christi ante Passionem eius, & quidem paulò ante nuptias Canæ Galileæ,
inter

inter quas & Baptismum, annum intercessisse rectè probat Suar. Disp. 26. S. 1. Porro Auctores conclusionis sunt Hieronym. lib. contra Heluid. Cedren. in Comp. Hist. Bonavent. in vita Christi cap. 27. Gerson de S. IOSEPH. Canis. lib. 2. cap. 13. Salmeron tr. 41. Card. Tolet. in cap. 2. Ioan. Suar. cit. & alibi. Barrad. lib. 3. super verba: *Et erat Mater IESV ibi.* Castr. cap. 13. & nouissimè Carthag. lib. 18. Hom. vlt. §. 7. plures alios citans.

Rationes supra eas, quas iam attuli, sunt 1. Quia nulla, in nuptijs illis Canæ, fit mentio IOSEPHI. At erat ibi, præter IESVM & Discipulos, MARIA Mater IESV. 2. Quia dum Ciues eius Nazareni loquuntur de familia IESV, ex vna parte tacent, IOSEPHVM eo adhuc tempore, viuere, ex alia parte satis clarè insinuant, non diu antè vixisse. Nonne enim, inquit, Ioan. 6. v. 42. *hic est Filius IOSEPH, cuius nos nouimus patrem & matrem?* 3. Quia neque tum quidem adesse legitur, cum Matth. 12. v. 47. dicit: *Ecce Mater tua & fratres tui foris stant, querentes te.* 4. Quia sic optimè defenditur Baptismus IOSEPHI; & quod haud dubiè in votis vnicè habebat, tempus aliquod audiendi Evangelicam Doctrinam, videndique progressum eius conceditur. 5. Quia ad id vsque tempus conseruari Patrem hunc à Filio non minus decet, quàm Patriarcham Iacob conseruari à Ioseph Filio.

E L O

Ad mortem beatissimam à IESU præparatus.

TRia sunt probationum genera, ac quidam quasi gradus, quibus præsens Lucubratio nititur, Primum ex Scriptura, S. Concilij Traditionibus, & vnanimi patrum consensu petitum, cui refragari, Catholico nefas est. Alterum in Auctoritate Doctorum placitisque consistit, quò priori probationis genere destitutus recipio me. At euenit non rarò, vt neque istud inueniri possit, ibi ergo ad tertium confugiendum est, quod coniecturæ prudentes, præsumptiones, & iudicia pariunt. Si ergo nonnulla ex his, quæ de IOSEPHO scribo, neque ad primum, neque ad alterum probationis gradum pertingant, noli, obsecro, apocrypha, hoc est digna tenebris, appellare, Nam apocryphum dupliciter accipitur; 1. pro eo, quod Hagiographum, siue Canonicum non est; 2. pro eo, quod non nisi tenebris ac silentiò dignum est. At, subsumo, non quidquid non est Hagiographum, siue Canonicum, illico dignum tenebris est, & 2. modo apocryphum, vt doctè obseruat Iacobus Kellerus de Cathol. Papat. a. 16. cap. 1.

Igitur videndum hîc prius est, quibusnam argumentis præsens Elogium lucem fidemque mereatur. Ante omnia stant pro illo testes Gerson
in lo

in Iosephina S. Bernardin, p. 4. Serm 12, Gratian. l. 4. in fin, Carthag. l. 4. Hom. 2. & alij plures. Deinde pro eodem stant Rationes variæ minimè leues, quarum aliquas tantum attingam.

1. est; Decet, IOSEPHVM sic à IESV esse præparatum. Ergo præparatus est. Antecedens patet, quia nihil omissum est à IESV quod decet; 2. Dedecet, non esse præparatum. Ergo præparatus est. Antecedens constat ex quarto Decalogi præcepto; *Honora patrem*, &c. At hoc est humani diuinique iuris vbique recepti, vbi ius adhuc habet locum. Ergo in eo, neque Deus Deique Filius ex Virgine natus quoad substantiam, dispensare potest. Vel ergo IESVS est Filius IOSEPH; Vel non est. Si non est; MARIA imperitè dixit; *Fili, quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus, & ego dolentes quærebatimus te.* Si est, honorare debet etiam ipse IOSEPHVM patrem suum. At vbinam magis, quàm in casu extremæ necessitatis, siue mortis? Dicendum ergo est, ad hanc à IESV filio suo præparatum esse IOSEPHVM patrem.

Sed pergo nunc, & singillatim ostendo, quo modo idem re ipsa præparatus sit. Eum modum nobis in primis exactè tradidit Isidorus Isolan. lib. 1. de S. IOSEPH, ad Adrian. VI. Pontificem ex quadam Orientali Historia fide dignâ, in qua Christus Discipulis suis illam ipsam præparandi methodum exposuit. Deinde autem Gerson alia eodem spectantia, itémque Carthag. adiecerunt, quæ tibi omnia, velut in Satura, promiscuè apponam.

Ac 1.

Ac 1. misit IESVS Angelum decretæ mortis nuncium, & tempus designavit, 2. Ei nuncio summa cum animi promptitudine assensit IOSEPH; cum dicto nulli alteri vsurpato; Cupio dissolui à Christo homine, & esse cum Christo Deo meo. 3. Idem petijt Michaëlem, Angelorum omnium, etiam Seraphinorum, Principem, cum tutelari suo Angelo, lætis vultibus morienti sibi adesse, simulque obtinuit 4. Ipse IESVS ac MARIA coniunx ad IOSEPHVM se contulerunt, sederuntque ad caput lecti, & decumbentem dulcissimo colloquio, aspectuque recreârunt. 5. Ibi IOSEPH, Confiteor, inquiebat, ô IESV te esse verum Deum & Salvatorem Mundi, te quoque ô MARIA esse immaculatam virginem, & Matrem Dei, Tum 6. erumpens in verba Simeonis: *Nunc dimittis*, &c. quantas potest gratias egit assidenti IESV, Vicissim IESVS 7. laudat præstita obsequia, promittitque præmium æternum. Ad hæc 8. Legatum constituit ab animas Limbo inclusas; quia appropinquaret redemptio illis; celeremque Resurrectionem promisit. Demum 9. cum manus suas IESVS & MARIÆ manibus inseruisset, cumque aliud in ore, oculis & animo non haberet, quam eosdem IESVM & MARIAM, prius acceptâ benedictione à IESV dormienti similis, migravit à mortali ad immortalem vitam; quam nobis IESVS intuitu IOSEPHI Patris sui concedere dignetur. Vide hîc etiam Bernardin, de Bust. l. 12 de Despons.

E L O.

ELOGIVM LVIII.

IOSEPH

A IESV & MARIA

comploratus.

SI IESV, erga IOSEPHVM recens defunctum, pietatem comparem, cum pietate quorumcunque Veterum, quorum meminerunt Litteræ Sacræ, fidenter affirmo, etiam eâ ipsâ pietate suâ, solum atque vnicum complexum esse omnia ac singula priscae pietatis in defunctos exempla.

Nam 1. Iuxta Orientalem Historiam clausit mortuo IOSEPHO oculos, & os composuit IESVS, etiam supra Tobiam pius, qui Tob. 14. v. 15. solum oculos clausisse Socerorum legitur. 2. Eisdem IOSEPHO IESVS Sepulchrum comparavit, (pretiô, vel prece incertum) in valle Iosaphat, locô sepulchro Mariæ coniugi vicinissimô, idque perpetuum ac semper gloriosum futurum. Cuiusmodi vtique præstantius est sepulchro Saræ, licet in eo sepulti sint Abraham, Isaac, & Iacob, itemque Rebecca & Lia. Hoc enim tandem Turcis in suæ superstitionis templum cessit, ac profanatum est. Sed neque Iosifæ sepulchrum ætatem ac memoriam tulit. Dic enim, vbi id inveniri possit? & si possit, an æquè gloriosum modò sit, ac fuerit. Equidem evolvi peregrinationes non paucas; at de Sepulchro Iosifæ præaltum vbiq; silentium est; contra verò sepulchrum IOSEPHI, quamvis octo & quadra-

M

quadra-

quadraginta gradibus infra terram, nunc temporis fit, eminet tamen, & gloriam suam magis magisque propagat. 3. Non contentus sepulchrum comparasse, feretrum ac Matrem pullâ veste sequentem, ad vsque locum quietis, simili in veste comitatus, & postea consolatus est. Ita Gerson. In quo denuo fateor, ignorare me, quod exemplum pietatis, etiam potuerit sequi. Nam tametsi alij quoque suorum cadavera destinatis sepulchris intulerint vti intulisse legimus Ioseph cadaver Patris Iacob, Gen. 50. non istamen vestem posuit, aut aliam accepit; nec defuncti coniugem consolatus est, sed potius in morem militaris exercitus, ascendit in terram Chanaan cum curribus & equitibus, & multitudine hominum. 4. Super defuncti corpore, ac tumulo lacrimas profudit, velut adiuuans MARIAM Matrem suam, quæ desiderium Viri, adeo sancti & utilis sibi, lacrimis testari satis non potuit. Idem Gerson & Barrad. l. 6. c. 8. Et ego hîc lacrimarum causas frustra scrutor. Nam quid amplius dici potest, quàm quod IESVS sit filius IOSEPHI & MARIÆ; hi vero parentes eius?

Sed lacrimari, inquires, turpe est viro forti? Quis neget, si quidem debilitas animi impar dolori in causa sit? At procul est à Christo debilitas hæc: profudit enim lacrimas suas, vt testetur pietatem suam, merita chari parentis, miseram humani generis conditionem, suum pro eodem sublevando vehemens desiderium. Et has lacrimas nullô unquam risu distinguit, semper serius, ac grauis, vt

etsi aliquando oculi exarescant, non cesset tamen animus alienâ tristitia, cum propria deest, intra semet laborans. Vt verò lacrimantis IESV, recorderis semper, præter illas pietati datas, nôris, ipsum ternis vicibus oculorum laxâsse fontem. Nempe in morte Lazari Ioan. 11. v. 35. aspectu breui perituræ Ierosolymæ Luc. 19. v. 41. ac demum in Cruce, ad Hebr. 5. v. 7. vbi *preces supplicationesque cum clamore validô & lacrimis offerens, exauditus est pro sua reuerentia.*

Postremò autem diem paterni obitûs, qui in vigesimum Iunij, vt Orientalis Historia refert, incidit, anniuersaria Religione exornauit Diuinus Filius. His enim, qui, in honorem mortui sacrificium Missæ eò die oblaturi essent, singularem benedictionem, promisit. Quâ tamen haud dubiè neque nos carebimus, qui ritum Ecclesiæ Romanæ sequimur, & festum sancti celebramus 19. Martij vti neque carebunt Græci, qui 20. Decembris id colunt. Ipsa enim IESV pietas in exemplum proponitur nobis, quâ & nos IOSEPHVM, communem parentem nostrum, quoad possumus, & intelligimus, prosequamur.

A IESV crucifixo reuocatus
ad vitam immortalem.

DE fide est, IESV in cruce mortuo multa corpora sanctorum, qui dormierant, resurrexisse, ac post Resurrectionem eius venisse in sanctam ciuitatem, multisque apparuisse. Id namque pœne totidem verbis affirmat Matth. 27. v. 52.

At est solùm Theologicum problema, an hi ipsi Rediuiui sancti post aliquod elapsum tempus denuo corpora reddiderint monumentis, an verò immortales perstiterint. In quo problemate pars mihi posterior & autoritate & Rationibus potior est. Tenent namque eam Origen, sup. ep. ad Rom. c. 1. Remig. in 27. Matth. Anselm. hîc Clemens Alex. l. 6. Strom. Hieronym. Beda, Euseb. Epiphan. S. Thom. in 27. Matth. & in 4. dist. 43. q. 1. a 3. (etsi dissentiat in 3. p. q. 53. a. 3.) Iansen. c. 143. Cornel. à Lap. hic, & passim Recentiores.

Et Rationes sunt. 1. Quia ideo resurrexere vt testimonium ferrent de Christi ad immortalem vitam Resurrectione. 2. Quia animæ beatæ & gloriosæ non exigunt vniri, nisi corpori glorioso & immortalis. 3. Quia, vt ex la volenô Canisius in Reg. 15. Iuris in 6. refert, Beneficium Principis quàm plenissimè interpretari debemus. 4. Quia Christi in cœlum triumphalis ingressus destitutus fuisset

præ

præcipuè victoriæ argumentô de redemptis captiuis, eiusdem etiam sacratissima Humanitas caruisset comitatu, aspectu, & alloquio omni cōuenienti.

Sed, quid hoc, inquires, ad IOSEPHVM attinet, si licet resurrexerint multi, ipse tamē præteritus sit. Quod fieri potuisse nemo est, qui neget. At, an est, qui argumentari contra me velit? IOSEPH *vi verborum Scripturæ sacræ potuit fuisse præteritus alijs resurgentibus. Ergo de factō præteritus est?* Ego quidem eiusmodi imperitum Dialecticum nequaquam spero fore. Quid enim notius, quàm non dari Locum argumentandi à potentia ad actum, Sed è conuerso ab actu ad potentiam? Aliàs sanè eodem argumenti robore nos quoque inferre possemus. IOSEPH *potuit vi verborum Scripturæ sacræ non fuisse præteritus alijs resurgentibus, Ergo de factō non fuit præteritus. Quod tamen tu negas, & affirmo ego.*

Igitur quæstionem facti, superest, vt decidam. At hîc principem partem sibi vendicant authentica testimonia, aduersum quæ iure excipere non possis. Auscultas ergo bene longum Nomenclatorem eorum, qui IOSEPHVM inter alios multos etiam ipsum ad immortalem vitam resurrexisse testentur. Ii sunt Bernardin. Senens. qui in Serm. de S. IOSEPH. cap. 3. a. 3. Inter suscitatos, inquit, piè credendum est, quòd fuerit sanctissimus vir IOSEPH. Additque idem sentiens Bernardin. de Bustris in 4. p. serm. 12. quò tempore prior Bernardinus Paduæ pro concione ad populum exclamauit. *In animo & corpore sanctus IOSEPH in cælis gloriosus est:*

continuò super caput eius auream crucem visam esse. Deinde verò Gerson Cancell. in serm. de Natiuitate B. V. ad Patres Concilij Constant. habito. Itémque Viguerius de Incarn. §. de Annunc. Dom. c. 20. Fonseca in vita Christi c. 9. Gratian de sancto IOSEPH. l. 5. tit. 5. Andr. de Soto l. 3. de sancto IOSEPH. c. 33. Carthag. l. 18. Hom. vlt. Suarez Disp. 8. f. 2. Salian. ad annum Mundi 4065. Barradius l. 6. c. 8. Paulus de Barry de S. IOSEPH. c. 8.

Nec dubium est, quin adhuc plures alij testes adfuturi sint, si præsentibus non suffecerint fastidioso Iudici. At hoc quis timeat; præcipuè, cum præiudicia ac præsumptiones omnes apèrtè pro IOSEPHO stent utpote qui de Christo optimè meritus sit, & ab ipsa ac Deipara summè adamat. Alia quoque iudicia proximè adiungam, quæ Veritati huic nostræ vt videri ab omnibus possint, lucem accensura confido.

ELOGIUM LX.

IOSEPH

MARIÆ dilectissimæ coniugi gloriosus
apparens.

Affirmant resurrexisse & apparuisse, Gerson. in Serm. habito de Nat. B. V. in Conc. Constant. S. Bernardinus Serm. de S. IOSEPH. 2. 3. Carthag. lib. 4. Hom. 3. Cornel. à Lap. in 1. Matthe

Matth. mihi fol. 48. Barrad. l. 6. cap. 8. Salian. ad an. Mundi 4065. & alij complures, quos brevitatis causâ omitto, producturus, cûm necesse fuerit.

Sed potestne, inquires, probari assertio hæc? Non posse ex Sacris Litteris, Concilijs, consensu SS. Patrum, Rationibus inde efficaciter deductis, velim, nolimue, tam diu concedere debeo, quam diu eorum nihil vsquam reperitur. At rursus velim nolimue, si quod vult Vasq. alijque, inter Theologiæ locos poni potest accommodatus Scripturæ sensus; sique ponderis habent aliquid coniecturæ multò iam vsu Viris doctis probatæ, fateri cogor, imprimis verisimile esse, quod affirmatum esse initiò dixi. Sed tu, qui hæc legis, mihi credere noli, crede rationibus, & quidem non meis, sed illorum, sub quorum clypeo pro IOSEPHO pugno, qui eas primi protulerunt in conspectum hominum.

Igitur 1. Gerson & Salian. cit. referunt huc illa Pauli ad Hebr. 11. v. 35. *acceperunt mulieres de Resurrectione mortuos suos.* Quæ illustrari à me, nemo utique prohibere poterit. Dico ergo, inter mulieres has, longè eminere MARIAM Virginem; *cuius pretium procul & de vltimis finibus.* Et subsumo; si quæ aliæ inferiores mulieres acceperunt de resurrectione mortuos suos, multò magis accepit ipsa mulierum omnium Regina MARIA suum mortuum. At est iste solùm IOSEPH, Vir eiusdem.

2. Ferè omnes citati; *multa*, inquiunt, *corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Et exeuntes de*

monumentis post resurrectionem eius, venerunt in sanctam Ciuitatem. Vbi ego quidem per hanc ciuitatem, exemplô Doctissimorum Virorum, denuo intelligere possem prædictam Matrem Dei. Est enim & ipsa dicta pacis visio. Est fortitudinis nostræ Sion; Saluator (IESVS nempe) ponetur in ea murus & antemurale, vt Cornelius noster hic vult ex Isa. 26.v. 1. Non ingreditur urbem hanc MARIAM Hostis infernalis, nec mittet in eam sagittam 4. Reg. 19. v. 32. Et nomen ciuitatis ex illa die, Dominus ibidem. Ezechiel. vlt.v. 35. Sed fastidiunt hæc aliqui, vt supra dixi, Theologi, solidioribus assueti alimentis. Quos vt reliqua considerent hortor.

3. Proinde, sic argumentor. Quia nihil magis post IESVM desiderare potuit, siue IOSEPH, vt MARIAM videret, siue MARIA vt videret IOSEPHVM, Nihil ergo magis petierunt. At credere, vt puto, Theologus potest, vel certè non prohibetur, id quod maximè MARIA & IOSEPH petunt & desiderant, præcipue obtinere. Nihil ergo obstat, quò minus hoc commune, & æquè gratum, ac iustum solatium vtrique concedatur.

4. Inter eas probationes, quas pro anticipatâ Resurrectione Matris Dei afferunt, est etiam hæc, quòd de eius corpore nullæ vsquam reliquæ afferuntur. Cùm enim veræ Dei Ecclesiæ nihil carius sit hac eadem Matre, verisimile non est, latere corpus eius potuisse tot eximios Amatores. At neque de IOSEPHO quidquam, nisi vacuum sepulchrum,
infra

infra terram, vt magis declarabo Elogio sequenti, non procul à sepulchro Virginis inuenitur.

5. Nemo hõc sanctorum, qui surrexerunt, beneficio dignior est, quàm IOSEPH, supra omnes bene meritus de IESV, & quod palmarium mihi videtur, præreptus ex vità eõ tempore, quõ vivendi causæ ardentissimæ erant; iptis inquam, Evangelicæ doctrinæ primordijs. Quare si quis adhuc neget resurrexisse IOSEPHVM & apparuisse MARIÆ penè audeo repetere illud. Adhuc & tu sine intellectu es.

ELOGIUM LXI.

IOSEPH

Cum IESV ascendens ad Gloriam
cœlestem.

IN primis tenent hanc sententiam Auctores, proximè citatis illisque nunc accedit Suarez Disp. 8. in fine. Fierine autem potest, vt ea omnia principia, è quibus Elogij alicuius veritas emanat, de nouo in conspectum dentur? Non posse videtis, opinor omnes, quotquot videtis, distare à radicibus arbores, à scaturigine flumina, & Lumen à Sole. Si ergo non vbilibet omnia reperiantur, illa, quæ præcedunt & quæ sequuntur, necesse erit præsentibus coniungi; nam meum hoc esse arbitror ne recoctâ crambe fastidium pariam stomacho nouorum cupido.

Igitur nunc IOSEPHVS proponitur ascendens cum IESV ad Gloriam cœlestem, vindicias

calami mei postulans adversus eos, qui eum vel omnino resurrexisse vel certè ascendisse negant gloriosum in cœlum. At quæ potest esse pugna cum victis, prostratisque? illis, inquam, quibus nuper per testes & Rationes omni exceptione maiores ostendi verissimè resurrexisse.

Vos igitur, qui gloriosum IOSEPHI ascensum tollitis, in certamen venite. Vnde obsecro iniecta vobis est hæc mens? Nam in IOSEPHVM amor vester etiam maiora decora persuadere posse videtur. Nimirum veritas ipsa iniecit amori vestro violentas manus. At quænam illa veritas? Veritas nempe Brigittæ revelata. Apud hanc enim l. 6. Revel. cap. 94. affirmat Mater Dei Sanctos, qui cum Christo resurrexere, animas quidem in cœlum cum eodem transmisisse, corpora verò terræ reliquisse vt expectent supremi iudicij diem. Et l. 7. c. 26. eadem, scias, inquit, quod nullum corpus humanum in cœlo sit, nisi corpus gloriosum filij mei, & corpus meum. At huic tam contestatæ veritati quis non attemperet amoris sui æstum? Nihil ego sanè repugno, siquidem contestata sit. At negant ij omnes, qui nobiscum stant; & inter hos nominatim Cornel. à lapide in c. 27. Matth. vbi tamen Brigittam in medium adducit.

Recusant præterea Brigittæ adhibere fidem alijs in rebus Theologi non pauci; vt 1. quòd MARIA Virgo quindecim dies in sepulchro tenuerit l. 7. c. 26. 2. quòd non sit prævisa ab æternò federe super omnes creaturas l. 7. c. 25. 3. quòd magnitudine doloris

doloris ex Passione Christi concepti à sensibus abducta fuerit l. 4. c. 70. 4. quòd IOSEPH fuerit senex Christò nascente. l. 7. c. 21. 5. quòd Gregorius animam Traiani ex Infernò liberauerit. l. 5. c. 13. Non est ergo, quidquid huic sanctæ reuelatum est, eò sensu contestata Veritas, vt nemo illi iam audeat refragari.

Deinde verò cur non liceat & sanctæ opponere Sanctum alium, Bernardinum inquam Senensem; cuius Oratio (*in anima & corpore sanctus IOSEPH in cælis gloriosus est*) adhuc auribus meis insonat; cuius etiam manus crucem, quæ capiti sub eâ oratione imminere visa, oculis spectandam exhibent; At hoc si fas mihi est, enimvero extra periculum sumus, & immunes ab illa contestatæ veritatis impressione. Videtis ergo neque Nos ab opinione nostrâ, neque IOSEPHVM inde deijci à gloriosò suò statu.

Veràm absit à nobis, vt hoc tam graue vulnus celeberrimis Reuelationibus infligamus, præcipuè si necesse non sit. At neque hîc, neque alibi vsquam necesse est. Et quia allata exempla non nihil urgere videbantur. Dicimus cum Duranto graui Theologo, ad 1. & 2. malè legisse alios, quod bene scriptum fuit; ad 3. malè inde spasmus siue convulsionem neruorum colligi; ad 4. Senem ibi vocari, morum grauitate, ad 5. id defendi à Theologis multis, & recentissimè à Ioanne de Dicastillo Disp. 1. de Purg. Dubit. 7. fol. 903. Egòque ipse etiam num hoc defendere paratus sum.

Iam

Iam verò mentem, & ad eas Revelationes, quæ nobis propius adversari videbantur, converto. Primane aliquid de S. IOSEPHO pronunciat? Nihil sanè. Relinquit ergo liberum nobis. At indefinite loquitur? Loquitur quidem, sed sapientibus, qui norunt nullam regulam sine exceptione esse. Et ego causam aliorum sanctorum, præterquam IOSEPHI, hîc non propugno.

Ad alteram verò quod attinet, 1. opponere possum, vt dixi, sanctæ Brigittæ, sanctum Bernardinum. 2. Adhuc eâ allatâ perstat, in sententia mea, Cornel. in c. 27. Matth. 3. Non est tam certum, Revelationes sanctæ Brigittæ esse ritè impressas sicuti certum esse videtur, Revelationes eius esse veras. Etsi neque hoc sit omnibus certum & de Fide. Quid si ergo hîc quoque Lectio corrupta esset? 4. Suppositò, quòd opinio mea sit vera, itèmq; vera sit Revelatio, dici debet, sensum esse. Scias ibi nullam esse, &c. nisi corpus meum, hoc est, meum, ratione naturæ, & meum ratione matrimonij, in sensu ampliante. Sed tamen circa hoc libenter discam ab alijs.

ELOGIVM LXII.

IOSEPH

Aureola Virginum insignis.

NEc Aurea à Laurea, nec Aureola à Laureola, nisi nomine tenus, apud Theologos differt. Significant enim, coronam auream, siue lauream

ream omnibus Beatis communem, quæ ijs in Visione beatificâ imponitur; & minores quasdam coronas, seu rectius corollas, aliquibus tantum Beatis debitas, quæ ijs propter singulares quasdam de suis olim hostibus victorias relatas dantur.

Patet autem hinc, nonnisi vnum esse Aureæ genus; tria verò Aureolarum. Sunt enim tres gravissimi hostes nostri, Caro, Mundus, & Diabolus. Dantur ergo totidem pugnæ, totidemq; victoriæ, ac Symbola earundem. At Carnem quidem Virgines; Mundum Martyres, Doctores Diabolum triumphant, suis singulis aureolis honorum insignes.

Vt verò de Virginibus dicendi initium fiat, dat illis 1. Deus in Domo sua locum & nomē melius à filijs & filiabus, Isa. 56. v. 5. 2. Sequi agnum, quocunque ierit, & cantare canticum novum. Apoc. 14. v. 3. 3. Amiciri stolis albis. Apoc. 7. v. 13. 4. Vestiri linô mundô & candido; & 5. præcingi circa pectora Zonis aureis; quæ aliàs Angelis tribuuntur Apoc. 15. v. 6. Ac 6. esse sicut Angeli in cœlis sunt, Marc. 12. v. 25. Demum 7. lilijs in capite & manibus exornari; Sotus in 4. dist. 49. ex Augustin. serm. 1. de Omnib. SS.

Sed hinc, an aliquid ad nostrum quoque IOSEPHVM exornandû, facit? Ne dubita; quidquid Aureolæ Virginum, siue pretij, siue odoris, siue formæ ac venustatis, inest, totum id debetur IOSEPHO, nisi fortè quis, fuisse Virginem, aut perman-
sisse, neget. At ostendi iam supra. 1. IOSEPHVM primum Virginum conjugem fuisse. 2. Exemplò despon-

desponsatæ Virginis **MARIÆ** Virginitatem suam Deo voto consecrâsse. Nihilne ergo præter ea, quæ dicta sunt, superest dicendum? Superfunt sanè etiam hîc fragmentorum cophini aliquot, quos exhaurire ne nunc quidem possum.

Igitur 1. Sponsus & Sponsa, Vir ac mulier, communibus ornamentis circumdari debent, At **IOSEPH** & **MARIA** sunt sponsus & sponsa, vir & mulier. Atqui **MARIA** aureolam Virginitatis de facto meruit. Ergo & **IOSEPH** Isolan. 4. p. c. 4. & alij. 2. Non est ille Custos Virginitatis alienæ, qui non est custos propriæ. At est **IOSEPH** testis simul, & custos Virginitatis **MARIÆ**. Est ergo etiam ipse custos propriæ. Brigitt, l. 5. Interrog, 12. & l. 6. c. 59. 3. Similis simili gaudet. At est **MARIA**, & quæcunque Mulier iuxta Deï voluntatem, desponsata, adiutorium simile Viro. Est ergo similis **MARIA IOSEPHO**. At Virgo non Virgini similis esse non potest. Barry c. 8. 4. **MARIA** Virgo eos omnes qui se aspicerent ad Castitatis studium, extincto Concupiscentiæ fomite inflammavit. Bernardin. de Bult. p. 4. serm. 12. At nemo diutius, quàm **IOSEPH**, cum eâ vixit. 5. Eadem Virgo ex facie splendorem quendam diuinum, & radium decentissimum emisit, vt inde nihil nisi præclarum de eâ **IOSEPH** cogitare potuerit. Eckius in serm. de S. **IOSEPH**, ex quadam Glosa. Nullius ergo Virginitas securior fuit virginitate **IOSEPHI**. 6. **IOSEPH** meruit Virginitate suâ, vt fieret vir **MARIÆ**, & pater **IESV**. Augu-
stin.

stin Serm. 24, de Natiuit. Dom. Ergo dubitari non potest, quin & aureolam meruerit. 7. Nihil repugnat meruisse aureolam. Si enim repugnaret, esset carentia fomitis. At hæc causa non est. Est enim duplex carentia, vna intrinseca, qualis in Christo fuit; alia verò extrinseca (quæ etiam in IOSEPH fuit) procedens à gratiâ diuinæ protectionis alijsque auxilijs diuinis, quibus intellectus illuminabatur, & voluntas corroborabatur ad resistendum extrinsecis tentationibus. Ergo nulla est causa cur repugnet. Est autem causa vt dictum est, propter quam hæc ipsi aureola concedatur, vt paulò antè, tum hîc, tum superiùs, ostensum est. Hæc ergo IOSEPH est insignitus à IESV Filio suo.

ELOGIUM LXIII.

IOSEPH

Aureola Doctorum conspicuus.

Quòd aureolâ Virginum Virginem IOSEPHVM insigniverim, Auctore maximè Isidoro, Isolano in 4. p. cap. 4, factum est. At idem modò aureolam Doctorum porrigit imponendam Doctori magno IOSEPHO; quod vtique ego, qui vitam hæctenus discendo docendòque exegi sine morâ, & vt in proverbio dicitur, ambabus manibus exequi debeo.

Sed ante omnia inspiciam aureolam hanc, vt quid mereri nobiscum possint alij intelligant. Est eà imprimis magnificus ille Aaronis & filiorum eius

eius à Deo præscriptus ornatus; quem legere potes
Exod. 28. v. 4. In quò eminere videtur Rationale
iudicij, tum propter præstantiam operis cum ma-
teria certantis, tum propter Symbolicam significa-
tionem earum rerum, quæ Doctõribus inesse de-
bent, *doctrinæ* nempe & *veritatis*, quas ibidem v. 30.
Deus præcepit eidem Rationali inscribi. De qui-
bus optimè commentatus est Corn. à Lap. in cit.
loc.

Adhæc verò Dan. 12. v. 3. quasi compendiò,
istius aureolæ elegantiâ exponitur. Nam, *qui docti
fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti: & qui ad
iustitiam erudiunt multos quasi stellæ in perpetuas aeter-
nitates.* Nempe præmium labori respondeat, ne-
cesse est. At totus Doctõrum Labor est, stellarum
instar, lucere, & illuminare, Æquum igitur est,
vt, quod erant mystice, deinceps reipsâ esse perse-
uerent,

At iam, quorùmnam, inquires, Doctõrum Au-
reola hæc est? Affirmo esse eorum, qui quæ do-
cent exemplò & opere, dirigunt ad praxin sacram.
Hoc est enim propriè ad iustitiam erudire. Imò
perquam probabile videtur, etiam eos Doctõribus
accensendos, qui cum aliud non possint, etsi velint,
favore suo Doctores complectuntur, consilijs diri-
gunt, alimentis procurant, occasionibus instruunt,
monitis impellunt, precibus iuuant, ad hunc finem,
vt illi immediatè doceant alios, quæ ad salutem
sunt. Per se enim fecisse quis censetur, quod per
alios fecit. Et sequitur hoc ex communi Doctõ-
rum

rum admittentium ad hanc suam Laureo-
lam etiam Prælatos Apostolicarum Religio-
num, qui tamen aliter, quam dictô modô, non
docent.

Neque tamen hęc, licet probabili, priuilegiô,
opus habet etiam IOSEPHVS noster, quem ego
paulo antè Doctorem magnum appellauit. Cuius
causæ sunt illæ ipsæ, quas Isolanus attulit, & ego
hîc redhibeo cultiores.

Nimirum 1. *Qui fecerit, & doctuerit* (subintel-
lige, faciendo) hic magnus, (nèpe, Doctor) *voca-*
bitur in regno cœlorum Matth. 5. v. 20. At fecit, &
faciendo docuit IOSEPH. Est ergo magnus Do-
ctor. At nemo magis faciendo docuit. Est ergo
etiam Doctor maximus. 2. Doctores aureolâ di-
gni, illuminantur à Deo, & Angelis, suô tempore
loquuntur, & ad Deum verum agnoscendum,
quoscunque conuertere conantur. At nonne IO-
SEPH illuminatus est à Deo & Angelis? Nonne
pastoribus æquè ac Magis locutus est magnalia
Dei? Nonne Zachariæ, dum in Ægyptum profi-
cisceretur, imminentem Herodis tyrannidem de-
texit, admonens vt cautè & fortiter gereret se?
Castr. cap. 10. Nonne ipsis Ægyptijs annunciauit,
impletum esse vaticinium Ieremiæ olim apud ipsos
exulantis, cuius causa Epiphanius apud Canis. l. 2.
c. 7. fol. 169, testatur, Sacerdotes id loci Virgi-
nem in lecto, iuxtâque in præsepi infantem posuis-
se & adorâsse? Nonne cùm Nazareth revertisset
ciuibus suis ac cognatis, velut præueniens Ioannem

Baptistam, suô etiam digitô commonstravit IESVM & MARIAM matrem eius, & quinam essent, quorûmve bono, edocuit? Est ergo IOSEPH dignus, Doctoris tum aureolâ, tum voce. At iam & priuilegium ante insinuatam nemo magis meruit, quàm IOSEPH. Sed ego reliqua, quia opus esse non puto, tuæ malo sapientiæ relinquere consideranda, contentus causis duabus ex Isolano allatis, cuius fragmentum (nam Auctorem ipsum non habeo) apud Carthag, to. 4. l. 18. Hom, vlt. fol. mihi. 521. legere potes.

ELOGIVM LXIIII.

IOSEPH

Aureola Martyrum ornatus,

Aureola Martyrum meritò duabus alijs aureolis antepositur ab Augustin. lib. de Virginit. c. 46. in fin. tom. 10. Ratio est, quia plus est vitam pro Fidei causâ, quàm carnem, & vsum vitæ, offerre Deo.

Possúmne ergo calamô istius Aureolæ excellentiam assequi? Tentare iuuat ex Doctrina revelata, quæ 1. Apoc. 2. v. 17. Martyribus dat *manna absconditum*, Et 2. *calculum candidum*. Et 3. *in calculo nomen scriptum, quod nemo scit, nisi qui accipit*. Apoc. 7. v. 9. Et 4. *stare ante thronum suum stolis albis, & palmis in manibus suis*. Et 5. cit. cap. v. 15. *seruire Deo die ac nocte in templo eius &c.* Et 6. v. 15. *ab agno, qui in*

qui in medio throni est, regi, deducique ad vitæ fontes aquarum &c.

Hac verò 'Aureolâ denuo Isolanus IOSEPHVM exornat; consentitque Isolano Carthag. lib. 4. Hom. 2. & lib. 18. in fine sed repugnant plures alij, propterea, quod ad Martyrij gloriam violentia mortis reipsâ toleratæ necessaria sit. At non est, inquit, IOSEPH vllam mortis violentiam passus. Vtros ergo sequar in hac lite? Equidem Isolano & Carthagenæ citatis accedam.

Et Rationes sunt 1. Quia hæc ipsorum & mea opinio SS. Patrum est; puta Hieronymi serm. de Assumpt. Deiparæ, quàm Martyrem vocat, quamvis in pace vitam finierit; Tertulliani c. 8. Scorpia-ci, vbi tres pueros Martyrium subiisse dicit sine Martyriô perfectum; Gregorij lib. 3. Dialog. qui; incunctanter, inquit, colligitur, esse & sine aperta passione Martyrium. 2. Quia idem sentiunt graves Theologi, & inter hos Suarez to. 3. in 3. p. admittens, casu, quô quis præservatur à morte aliàs perferenda talem deinceps in gratia confirmandum esse, ne excidere possit brauiô, quô nullâ suâ culpâ priuatus est. Less. de Fortitudine. Item Benzoni super Magnificat, cap. 22. dub. 8. Viguerius to. 3. Disp. 29. S. 3. in fin. Tanner. in 4. Disp. 4. q. 3. Henriq. l. ult. cap. vlt. 3. Quia Ecclesia ipsa agnoscit colitque vt Martyres, quos tamen tranquilla morte decessisse palàm in Martyrologio fatetur. Sic namque se habent Tecla, Felix, Hyginus, vt de alijs taceam. Ex ijs autem, quos attuli,

postremus, ne quidem miraculô, opus habuit, vt mortem evaderet: vt proinde S. Thom. fat causâ habuerit, adhuc laxius loquendi. in 4. dist. 95. a. 5. & 2.2. q. 124. a. 5. quàm nobis hîc necessari- um sit. Ego enim hoc vno fundamentò contentus iam sum, quòd ad hoc vt IOSEPHVS aureolâ Martyrum donetur, sufficiat, eum esse tam grauia passum, quæ si Deus non confirmâsset viri pectus, mortem causâ Fidei, illatura fuerint. At hæc illum reipsâ esse passum, partim ex dictis patet, partim ex dicendis constabit.

Ac 1. passus est IOSEPH causâ IESV Filij sui, quæ causa à Fide separari nullo modo potest. 2. Passus est, à ciuitate, domibus, ac diuersorio. Bethlehem excludi se, reijcique ad locum feris tantum destinatum, absque omni auxilio humano, in summâ rerum necessariarum inopiâ, &c. 3. Passus est, ab Herode omnium uitæ imminente, de nocte, è strato, somnôque in exilium longissimum & septennale ad Idololatrias Aegyptios se mitti. Cuius ærumnas alibi expono. Iam verò illud solum addendum est, quòd in eius exilij itinere, etsi aliàs quindecim diebus confici posset recta incedentibus, viâ, ipsi nonnisi duorum mensium spatio emensi fuerint, prout Bonau. cap. 12. vitæ Christi retulit quem animus devotus sine lacrimis vix perleget. 4. Passus est, cor suum confodi doloris gladio, quoties confossa est anima MARIÆ, Luc. 2. v. 35. At est MARIA propterea Hieronymo cit. & Anselmo lib. de excell. Virg. cap. 5. Martyr. Est ergo etiam

iam IOSEPH Martyr, & Martyrum aureolâ æ-
què, ac alijs, condecorandus. Vide etiam Nieren-
berg, de Orig. S. Script. lib. 10 cap. 34. & in meo
opusc. de Priuilegijs Morient, Lucernæ impresso,
Priuil. XVIII. fol, 17.

ELOGIUM LXV.

IOSEPH

Similis Ioseph Patriarchæ.

Similitudo, Philosophis est inter ea, quorum
squalitas est vna. Quam inter hos duos IOSE-
PHOS adeò non quæro, vt etiam vnitatem ef-
fentialem ac obiectiuam, quæ omnibus hominibus
ante omnem Intellectus operationem communis
est, hîc missam faciam. Similitudinem ergo figu-
ræ ac figurati solam volo. Hæc mihi adeò nume-
ris omnibus inter IOSEPHVM hunc nostrum, &
inter illum primum Patriarcham absoluta videtur,
vt si quis vnus decora recenseat, simul descripsisse
laudes alterius dici possit. Idque iam Bernardus in
Hom. 2. de B. Virg. Canisius de eadem l. 2. cap
13, & Carthag. l. 4. Hom. 12. & 13. agnouerunt.
Ex quibus proinde nunc ea tantùm, quæ Patriar-
chæ sunt, referam. Tu postea per temetipsum fa-
cilè huic nostro IOSEPHO eadem accommo-
dare poteris.

Igitur Ioseph Patriarcha 1. filius fuit Iacobi
2. Accepit nomen sibi apprimè conueniens; quod

N 3

Elog.

Elog. 7. interpretati sumus. 3. Plus alijs fratribus propter eximiam Virtutem suam à Patre dilectus fuit; ideóque eorum inuidiam grauissimá incurrit. 4. Diuina somnia complura habuit, cognouitque esse diuina, 5. In Ægypto diu exulauit, non procul Heliopoli. 6. Vir fuit in cunctis prosperè agens, cum quo Dominus esset, omnia, quæ gereret, dirigens. 7. Castitatem maximopere semper coluit, paratus eius retinendæ causâ etiam mortem perpeti. 8. Cognomen iusti sibi Virtutibus suis comparauit, prout videre est sapient. 10. v. 13. 9. In Martyrem evasit tolerantia acerbissimarum ærumnarum, licet in pace & gloriâ vitam clauserit. Ambros. apud Corn. à Lap. c. 39. in Gen. 10. Fuit nutritius Regis, & quasi Pater Pharaonis, & Dominus vniversæ terræ domus eius, ac princeps in omni terra Ægypti. Gen. 45. v. 8. Itémque secundus à Rege omnium genibus venerandus, tanquam Saluator Mundi, absque cuius imperio nemo manum pedemue mouere deberet, Gen. 41. v. 43. & 45.

11. Triginta annorum cum esset, duxit Aseth, hoc est, ignem distillantem, filiam Putiphar Sacerdotis, optimè educatam, & inclusam in arce paternâ Virginem, vt Vincentius in suo spec. Hist. & quidem cum sex auri millionibus, vt ex Sixto Sen. l. 2. Gratian. 1. l. c. 2. docet. 12. Ex ea suscepit Manassen & Ephraim, quibus obliuio laborum perpetua significatur Gen. 41. v. 51. & 52. 13. Mirâ benignitate amplexus est fratres suos de se pessimè

pessimè meritos. Toto c. 45. 14. Iisdem tradidit
 terram Gessen, optimum Ægypti locum, ac mul-
 tis postea miraculis illustrem. Gen. Cap. 47. v.
 6. & Exod. 8. v. 22. 15. Iussit, fratres suos dice-
 re Pharaoni. *Pastores ovium sumus servi tui, & nos, &*
patres nostri. Gen. 47. v. 3. 16. Univerſa horrea
 aperuit ad propulsandam totius orbis famem. Gen.
 41. v. 54. & c. 47. v. 13. 17. Meruit benedici
 his sanctissimis verbis. *Benedictio illius, qui apparuit*
in rubo, veniat super caput Ioseph, & super verticem Na-
zarai. Deuteron. 33 v. 16. itémque alijs Gen. 49. v.
 22. 18. Etiam filijs benedictionem impetrauit à
 patre Crucis formam manibus decussatim positis
 exprimente Gen. 48. & adorante fastigium virgæ
 eius ad Hebr. 11. v. 21. 19. Vaticinijs plurimis
 confirmatus est ad imminentes persecutiones ani-
 mose perferendas. Gen. 49. 20. Terram promif-
 sionis desideravit ex animo; itaque sanctam vitam,
 sine non minus sancto, clausit. Gen. 50. in fin.

Iam autem obsecro te, quisquis hæc legis, an-
 non omnia & singula ad amissim quadrant etiam
IOSEPHO nostro? Docerem sanè te, si ignorare
 crederem. At hoc quæ credam? Si tamen au-
 dire aliquid enucleatius velis, ad id, quod
 proximè dicitur, oculos transfer.

Præstantior Iosephô Patriarchâ,

Absit, vt similitudo figuræ cum figurato inferat æqualitatem morum. Quàm enim multæ sunt figuræ in Veteri Lege Christi nascituri ex Virgine! At est Christus haud dubiè maior omnibus figuris suis. Potest ergo etiam IOSEPH etsi Iosepho Patriarchæ, vt dictum est, simillimus, esse maior & præstantior eòdem Iosepho Patriarchâ. Et hoc est, quod hîc præcipuè probatum eo, declaraturus simul ea, quæ proximè obscuriùs dicta, quàm singuli velint, videri possunt.

I. Nempe IOSEPH noster Patriarcha est; tum quia suscepit ex coniuge IESVM Patrem omnium ritè credentium; tum quia ex quo cæpit huius esse Pater, simul esse cæpit Pater generis humani vniuersi, tum quia sub Paternitatem suam paulatim trahit post se Cõgregationes omnes quotquot sub MARIÆ Virginis titulo à PP. Societatis IESV toto passim orbe eriguntur, tum denique, quia plurimum Religiosorù Ordinum filij, vt de alijs, qui suo arbitrio seruiunt Deo, nil dicam, palàm se filios IOSEPHI profitentur. 2. Ita IOSEPH gratiâ & Virtutibus creuit, vt nomini suo fuerit admodum conformis 3. Idem amorem Patris æterni meruit, vt nemo magis; quemadmodum Elog. 84. & 85 ostendam. 4. Idem Somni tempore etiam

tiam Angelorum alloquio fruitus est. Et 5. Eodem prope loco exulauit, diutiùs tamen & duriùs longè. 6. Cum eo Dominus immediatè fuit, exercens prouidentiam suam. 7. Nihil ipso Virgineum erat magis. Et 8. iustius nihil. Quem etiam 9. Aureolâ Martyrum cinxit non tam calamus meus, quàm suamet inuicta patientia. An non autem 10. idem fuit nutritius IESV Regis cælestis omnia nutrientis? Annon eiusdem fuit Pater, & hòc ipso Dominus, ac Princeps omnium, & non tantùm Saluator Mundi, sed Saluator Saluatoris Mundi, eundem huc illúcque transferendo, vt seruari illæsus ac integer posset destinatæ morti? 11. Ætatem quoque Patriarchæ idem excessit, desponsatus Virgini pretiosissimæ in templo Salomonis à Sacerdotibus incluse, quæ non tantùm ignem amoris diuini in huius sui Sponsi cor distillauit, sed incendij instar effudit. 12. Eiusdem filij Manasses & Ephraim nos sumus, qui credimus IESV, & numero & virtute maiores. 13. Ille nos omnes in IESV, & per, ac propter IESVM, suauissimè amplexatur, etsi haud dubiè cõplures nostrùm pessimè meriti sint. Et tamen tradit 14. Singulis terram Gessen, quæ est Ecclesia, optimo loco sita, verèque mirabilis. Quam illi præcipuè excolunt 15. qui se Pastores esse profitentur. His enim uerò 16. aperit horrea Sacramentorum, & ex domo Bethlehæm profert Panem cæli, atque Angelorum, licet aliàs idem hic panis multis in locis haberi non possit. *Petierunt paruuli panem, & non erat, qui frangeret*

illis. Thren. Ierem. 4. v. 4. Idem etiam 17. fuit cuius Benedictio originem traxit ex immaculatâ Virgine, rubo verè incombusto, procedens inde super caput ipsius & verticem IESV Nazaræi maximi. Sed 18. deriuari benedictio hæc in alios non potuit, nisi per crucem eiusdem; cuius fastigium per fidem adorari debet. Vaticinia autem 19. vbi plura sunt, quàm in hac noua lege? Vbi 20. Terra promissionis vitæ æternæ non tantùm à IOSEPHO, sed nobis omnibus, ardentissimis studijs expetitur. At quantò beatior est ista vita, vitæque promissio? quantò etiam mors securior ac suavior, quàm mors Patriarchæ Ioseph, ac promissionis terra ab ipso exoptata? Iure igitur dicere possum, IOSEPHVM nostrum esse Ioseph Patriarchâ præstantiorem, Suâ, Virginis, IESV, & nostrâ causâ.

ELOGIUM LXVII.

IOSEPH.

Iosephos omnes Euangelicos antegressus.

ECkius, quem in ea editione, quam præ manibus habemus, appellant Galli in fronte libri, *unicum prope priore sæculò Catholica Fidei assertorem, hereticorumque omnium impugnatores*, initio serm. de S. IOSEPH ait, si vniversam reuoluamus scripturam, singulorum Iosephorum laudes huic vni IOSEPHO tribui decenter posse. Et ille quidem quatuor in lucem dedit. Sed quoniam inter eos etiam ipse, de quo agitur, est, licebit vtique ex

Euan-

Euangelica Historia illi etiam substituere, quocum is minori verecundia comparari possit.

Est autem primus idem de quo proxime egi, Patriarcha *Ioseph* Cuius laudes Ecclesiasticus 49. v. 16. et. 17. complectens, *nemo inquit, natus est in terra vt Ioseph, qui natus est homo, princeps fratrum, firmamentum Gentis, rector fratrum, stabilimentum populi: & ossa ipsius visitata sunt, & post mortem prophetaverunt. Quæ verba equidem lubens volensque pluribus exponere caperem; Verum nec tempus nec amor me finit abiungere tantisper institutæ Orationis cursum. Dic enim, amabo, quis inter eos, qui consueto naturæ ordine nati de mulieribus sunt, ita natus est vt IOSEPH noster? Nascuntur alij hominibus porius similes, quàm homines. At noster dum natus est, iam homo fuit, rationis compos, plenus gratiâ, sine fomite & peccato instar hominis primi, priusquam Infernali serpenti auscultaret. In quo quæ primò dixi, hîc quoque eo sensu intelligi volo.*

Cæterum quia reliqua Eccles. verba clariora sunt, quàm vt interpretis face habeant opus, transeo potius ad *Iosephum* alterum; ab Arimathiâ cuius festum 17. Martij agitur, nobilem centurionem, virum bonum ac iustum, testem veritatis publicum, expectantem Regnum Dei, qui audacter à Pilato Corpus IESV petijt, obtentumque deposuit à cruce, ac Syndone involutum intulit monumento suo, recens in petra exciso, advolvens ad ostium eius prægrandem lapidem, In quo, quod desideret

sideret aliquis nihil; quod verò laudet, plurimum sanè est. At non est aliquid, quo noster IOSEPHVS minor sit? Ille enim, quæ præstitit officia, mortuo præstitit; & vnico die paucisque horis; ac sine grauiore damnò, damniue periculo. At hic noster nondum integrè natus, eiusque coniugem accepit, & operam postea perdifficilem inter innumeras ærumnas, ac pericula quauis morte acerbiora, per annos non pauciores triginta, constanter impendit.

Huic porrò tertius succedit *Iosephus*, ignotus ille quidem vulgò, sed prolatus in lucem à Baronio in Notis Romani Martyrologij ad diem 20. Martij, quo ipsum inter martyres Ecclesia celebrat vnà cum Victore fratre suo, ac matre Photiniâ samaritanâ muliere, quæ olim IESV dixit, Ioan. 4. v. 15. *Domine da mihi aquam*, accepitque, illo mortis genere defuncta, quo sine diuerticulo ascenditur ad Cælum. Hæc aqua verò quam longe vberior inundauit IOSEPHVM nostrum? si enim dulcius ex ipso fonte bibuntur aquæ, en ipse fons perennis IESVS immergit se in labia, & genas, & manus ac pectus IOSEPHI Patris sui. Totus adeò huius est, & esse vult, vt iam ne quidem desiderij locus esse possit.

Demum quartò loco *Ioseph* ille adest Alphæi & Mariæ Cleophæ filius, frater Simeonis, & Iudæ & Iacobi minoris, quem Iosephum dixi ab Ecclesia coli 20. Iulij; quemque, Barsabam hoc est *filium conversionis & iustum*, compellant acta. c. 1. v.

23. Hic quidem inter discipulos IESV eo prouectus est famâ virtutis, vt apostolatu dignus videretur. Verum non fuit Spiritus sanctus vltius progredi iudicium Apostolorum ne hoc insuper addito IOSEPHI nomine alterius nostri tum dignitatem tum sanctitatem aliquâ ex parte obscurarent. Igitur etiamnum hic noster IOSEPH super alios omnes facile eminet, tam charus MARIÆ Virgini, vt eius memoria Hermano Steinfeldensi Monacho Præmonstratensi imponeret idem IOSEPHI nomen, ac deinceps, ceu sponsum, alterumque IOSEPHVM haberet. De quo Surium legito ad 7. Aprilis.

ELOGIUM LXVIII.

IOSEPH

Maior sanctis Ioachimo & Anna

CAsparus Taufsch de SS, Matre Dolorosa l. 3^a prax. 16, §. 2. *Inter amatores inquit, B. Virginis primum locum, videntur obtinere debere sanctissimi parentes eius, Ioachim & Anna. Et rationem dat, quia genuere, atque educauere, diligentia & affectu maximo, MARIAM filiam suam; eidem imposuere designatum à spiritu sancto nomen; vitam duxere omni ex parte sanctissimam, eamque etiam à peccato veniali immunem, imo & originali, priusquam nascerentur, celeviter exemptam.*

Sub.

Subinde verò in particulari præfert eòs etiam S. Ioanni Baptistæ, & Apostolis 1. quod plus debeant IESVS & MARIA parentibus. 2. quod ad vnionem Christi propius isti concurrant, 3. Denique quod conuersatione eiusdem Christi ac MARIÆ diutissime fructi sint. Cùm autem vltterius ad S. IOSEPHVM gradum faceret; fortasse inquit, *excellentiâ sanctitatis parentibus B. Virginis aut non cedit, aut eos etiam excessit, de hoc enim aliqui disputant. Ego nihil desinio.* Hæc ille, quæ mihi nunc ansam præbent, iuxta scientiæ, quam profiteor, principia, quæstionem indecisam terminandi in fauorem IOSEPHI nostri.

Dico igitur 1. omnia verisimilia esse quæ docuit prædictus Pater, etsi auctoritate & testimonijs veterum (vt idem Tauschius ait) confirmari non possint: sufficit enim prudens iudicium ac discursus à minori ad maius deductus in ijs rebus, in quibus nihil statuitur de Fide, aut sanctis patribus, at nihil hic statuitur tale sed solum quid deceat, quidue probabiliter factum sit asseritur, decet autem haud dubiè erga eos præcipue liberalem esse Christum, quos pro parentibus habere debet. Atqui Aui, seu parentes matris vt dicitur L. 120. ff. de Verb. signif. in ijs quæ benigne accipienda sunt & clementi interpretatione adiuuanda, patris nomine & priuilegio intelliguntur.

Dico 2. Quædam adhuc non minus gloriosa adijci prædictis posse. Nam 1. soli inter omnes parentes, & quidem vt Galatin. l. 7. c. 8, ait, sine vlla et-

la etiam licita libidine concepere filiam, etiam à debito proximo contrahendi peccatum originale præservatam à Christo, illisque gratijs exornatam, ut solò Deo sit minor, minúsque potens; ita nunc passim Theologi 2. Soli geminà revelatione ab Angelis admoniti sunt de futuro conceptu præmemoratae suæ filiae, eiusque incomprehensibili dignitate, qua super omnes mulieres benedicenda esset. Niceph. l. 1. c. 7. 3. Soli rem præstantissimam Deo, MARIAM inquam, devouerunt, & obtulerunt iure perpetuò Greg. Nyss. in Orat. de Nat. Christi.

Dico 3. Nihilominus IOSEPHVM his ipsis tam sanctis MARIÆ parentibus Auisque IESV maiorem esse, cuius rationes sunt illæ ipsæ, quibus S. Thom. 2. 2. q. 26. explicat Charitatis ordinem. scilicet quia maior est, qui est coniunctior Christo. At est IOSEPHVS coniunctior Christo, quam SS. Ioachim & Anna. Suarez Disp. 8. s. 1. sunt enim hi coniuncti solum mediatè, ille autem immediatè. 2. quia gratia naturam non destruit, sed perficit. At est Pater maior alijs in animo Filij per naturam. Verisimile ergo est, etiam maiorem esse alijs per gratiam. 3. quia eò maior quis est, quò plures experitur affectus amoris. At est IOSEPHVS longè plures expertus, quàm parentes MARIÆ: Ipse enim à IESV, quamdiu vixit, per annos admodum 30. nunquam auulsus est. Ipse inter IESV & MARIÆ manus vitam atque oculos clausit. Ipse corpus gloriosum primus inter homines post Christum cœlo intulit. At nihil horum contigit parenti-

rentibus **MARIÆ**. 4. Quia **IOSEPHVS**, quidam quid est Patris, habuit, vnâ carnali generatione excepta, At patrem, vt ait cit. Doctor præcipuè amare filius debet. Fuit ergò Charissimns **IESV IOSEPHVS**, Atqui eò maior quis est, quò est Charior **IESV**. Fuit ergo idem maximus.

ELOGIUM LXIX.

IOSEPH

Maior sancto Ioanne Baptista,

DE Fide est, inter natos mulierum non surrexisse maiorem Ioanne Baptista. At non est de Fide, neminem quouis modo maiorem surrexisse; sed potius de Fide est, eum qui minor est in regnò cælorum, esse maiorem illo. Vti enim prius affirmat Deus apud Matth, 11. v. 11. ita posterius idem eò ipso loco affirmat. Est igitur ante omnia inquirendum, quò sensu non surrexerit Ioanne Baptistâ maior.

Vbi meas interpretationes, quas accepi, affero candidè. 1. est, non surrexisse maiorem quoad nos hoc est, quoad hominum venerationem, vsque ad Christi adventum Bern. de Bult, serm. 12. 2. Non surrexisse Prophetam maiorem. Lucas enim c. 7. v. 27. *Non surrexit, inquit, maior Propheta* S. Augustin. l. vet. & no. test. q. 26. 3. Non surrexisse maiorem, austeritate vitæ, quam ab infantia sua duxit. Glossa. Possunt ergo alij alio aliquo

sensu

sensu dici maiores illo. Talis autem est 1. Christus. Estque 2. MARIA Mater eius, quod utique Catholicus omnes fatentur. 3. IOSEPH quoque iisdem addi potest, & de factô additur à Gerson, Bernardino de Bustis, Cartag. l. 4. hom. 8. Cornel. in c. 1. Matth. Suarez 3. p. 9. 29. Disp. 8. s. 1. Barry cap. 8. & alijs.

Hoc autem non ignoro, mirabile, & fortè etiam incredibile, videbitur multis, qui cum de IOSEPHO vix quidquam sciant, vicissim tamen tot ingentia decora proferunt de Ioanne Baptista, ut non solum præferri, sed ne comparari quidem cum hoc posse videatur. Neque ea decora hic imminutum eo. Sed potius cum fœnore iustissimarum laudum, in publicam lucem auctiora atque ornatiora produco. Audi enim, oro te, in primis Petrum Chrysologum in serm. 27. Hic, *Ioannes, inquit, est schola virtutum; magisterium vite, sanctitatis forma, norma iustitie, virginitatis speculum, pœnitentiæ via, peccatorum venia, fidei disciplina: Ioannes maior homine, par Angelis Legis summa, Euangelij sanctio, Apostolorum vox, Silentium Prophetarum, Lucerna mundi, præcursor Iudicis, præcursor Christi, metator Domini, Dei testis, totius medius Trinitatis.*

Simul verò & Cotonum lege, qui dum Medit. 3. vnam, en? Ioannis Natiuitatem considerat recenset priuilegia 23. quæ id temporis consecutus est, & ex ipsa Scriptura. S. erui possunt. Cornelius quoque supra cit. vide-sis, quam præclarè loquatur; dum ait: *Ioannes fuit quasi continuum miraculum*

O

culum

culum in conceptione, in utero, in natiuitate, in vita angelicâ. Probatque postea quod dixit.

Sed hæc mihi iusto longiora sunt, vt perveniam ad IOSEPHVM; quem vti concedo minorem esse splendore vocationis, & eorum quæ magis extrinseca sunt, persevero tamen dicere, maiorem esse sanctitate, quàm sit Ioannes Baptista nunquam satis laudandus.

Rationes sunt 1. quia qui Dignitate sanctitatè requirente maior est, maior est ipsâ sanctitate. At est IOSEPHVS maior Dignitate, quam sit præcursoris Dignitas, eâque IOSEPHI Dignitas requirit Sanctitatem. Ergo est maior Sanctitate, quàm sit Sanctitas Ioânis Baptistæ. Minor probatur, quia Dignitas IOSEPHI est paternitas, & cõiugiũ cum sanctissimis Personis, Dei Filiõ & Matre Dei; & vtraq; hæc dignitas requirit sanctitatè cum proportione ad se.

2. Quia media sanctitatis adipiscendæ longè plura habuit IOSEPHVS, quàm Ioannes Baptista. At nullò ex capite colligi potest, quod ijs medijs non sit vsus IOSEPHVS. Ergo, Maior videtur evidens; quia IESV & MARIÆ præsentia, sapientia, amore, exemplis, diutissimè fructus est.

3. Quia IOSEPHVS dici potest σωτήρ sive salvator Ioannis Baptistæ. Veri simile ergo est quòd ipsemet Ioannes Baptista eum, vt maiorem se, coluerit. Antecedens probatur auctoritate Christoph. de Castro l. 10. affirmantis, ab ipso, dum per Hebron in Ægyptum exul abiret, parentes Ioannis Baptistæ

Baptistæ admonitos esse de periculo ab Herode imminente.

ELOGIVM LXX.

IOSEPH

Maior sanctis Apostolis.

SI IOSEPHVS Maior est Apostolis admirari nemo debet, Deum ne nomen quidem IOSEPHI permisisse inferi Apostolorum albo. Atqui maiore esse, contendit, Suarez in q. 29. Disp. 8. §. 1. Isolanus p. 4. c. 18. Carthag. l. 18. Hom. vlt. & l. 4. Hom. 8. Laudare igitur potius quis debet providentiam Dei, cuius nutu Barnabas Act. 4. primarium illud IOSEPHI nomē vltro deposuit, ascititiō Barnabæ contentus, itēque Act. 1. Ioseph, qui iustus & Barsabas cognominabatur, tametsi primo loco votisque omnium designaretur, ad Apostolicæ dignitatis apicem non potuit ascendere. Nempe satis esse Iosephis debet, habere vnum aliquem Cognominem ipsis Apostolis maiorem. At, vt vides, habet aliquem, hunc scilicet IOSEPHVM pro maiore agnitum à doctissimis viris.

Quorum rationes aut sunt, aut esse possunt.
 1. quia IOSEPH, Pater IESV à MARIA Coniuge Virgineâ, appellatus est, fuitque re ipsa decem Paternitatum modis, vt supra declaratum est. Atqui Apostoli tantum sunt Amici eius. 2. IOSEPH ministerium obiuit, proximè coniunctum
 O 2 cum

cum persona verbi. Fuit ergo primi ordinis. 3. Inter virum & vxorem debet esse proportio dignitatis. Atqui dignitas vxoris **MARIÆ** longè excedit dignitatem Apostolorum; Ergo etiam dignitas **IOSEPHI** est Apostolicâ maior. 4. **IOSEPH** vitæ genus secutus est aptissimum ad exercendas perfectissimè actiones quarumcunque virtutum ac præcipuè charitatis, correspondentes vtrique vitæ, tum actiuæ, tum contemplatiuæ; prout egregiè demonstrat cit. Suarez, facileque colligitur ex comparatione eorum, qui cum millesimam partem huiusmodi occasionum conversandi cum **IESV** & **MARIA** non haberent, evasere tamen ad supremum fastigium sanctitatis. 5. **IOSEPH** ex perfectissimâ cognitione & amore **IESV** iugiter operatus est. Fuit enim copiosissimè adiutus, septem donis Spiritus S. vt inductione ostendit Gratian. l. 3. c. 4. probâtque ex eò, quia ipse unus Magistros, Duces Spirituales, Testes, Adiutores, Dominos habuit **IESVM MARIAM**, & Angelos. Inde ergo comparavit sibi sapientiam, intellectum, consilium, scientiam, fortitudinem, mansuetudinem, & timorem omnibus majorem, solâ Virgine exceptâ. 6. **IOSEPHI** proprietates morales præstantiores sunt Apostolorum proprietatibus moralibus. Ergo & sanctitas eius quæ radix & quasi natura illarum est, est major sanctitate Apostolorum. Antecedens probô, quia ut Isolanus ait, cit. c. 18, Quatuor sunt proprietates Apostolicæ dignitatis: Annunciatio Evangelij; *Euntes prædicatè Evangelium omni Creaturæ.*

Illum

Illuminatio; *Vos estis lux mundi*; Reconciliatio; Quo-
 rum remiseritis peccata: Et per Spiritum S. locutio;
 Non enim vos estis qui loquimini. Atqui proprietates
 IOSEPHI sunt; Desponsatio Reginae caelorum;
 Nominatio patris Regis Angelorum; Defensio
 Messiae promissi in lege; ac denique educatio Sal-
 vatoris omnium, suntque proprietates istae prae-
 stantiores illis, illae enim à Christo, sub Christo, &
 propter Christum; istae autem super Christum, ad
 Christum, & propter Christum. Quia tamen obi-
 ciuntur aliqua, adversum hæc, Nota, IOSEPHVM
 spectare ad ordinem Unionis Hypostaticæ. Apосто-
 los autem ad ordinem gratiæ gratum facientis. At-
 qui duo isti ordines inter se diversi sunt; estque u-
 terque maximus; primus scilicet absolute; poste-
 rior respectu Ecclesiæ, cuius primarii pastores Apo-
 stoli sunt. At est ordo prior verè prior, dicerèque
 possumus; quod est infimum supremi plus est quàm
 supremum infimi. Est autem IOSEPH infimum su-
 premi, sive hypostatici ordinis, ergo plus est quàm
 supremum infimi, sive Apostolus quisunque. Tan-
 dem vero nequaquam difficile probatu est, etiam
 formaliter IOSEPHVM proprietates Apostolorum
 omnes statumque, & vocationis genus expressisse.
 Sed nunc ad alia calamus properat maiora dictis.
 Tu interim per te ipsum, quæ dixi, etiam tacente
 me, siquidem velis, assequi poteris.

O 3

ELO-

IOSEPHINA
ELOGIVM LXXI.

IOSEPH

Major Sanctis Angelis.

Postquam MARIA Angelorum Regina esse coepit, IOSEPH, vir eius, non potest non etiam ipse Angelorum esse Rex. Si autem Rex est, utique maior est iis, quorum est Rex. Maior igitur Angelis est, quorum Rex, idem, hoc ipso, est, quia vir est Regine eorundem. At anne, inquires, IOSEPHVM, uxoris tantum dignitas, an, sua etiam Regem creavit? Ego hic suæ assentior. Est enim illustrius longè, mereri, quam accipere honores. Sic ergo pro IOSEPHO argumentari lubet. Is demum meretur maximè Rex esse Angelorum, qui magnitudine ac varietate virtutum simillimus est Angelis, & unus decora omnium ac singulorum universa complexus est. At hic est ipsissimus IOSEPHVS noster, ut affirmant Carthag. lib. 4. Hom. 9. Clisorius in vita S. IOSEPHI, mihi fol. 109. Gratianus lib. 4. cap. 1. Palma IOSEPH. fol. 270. Meretur ergo, IOSEPHVS maximè, Rex esse Angelorum, utpote non tam fortunâ, quam virtute maior illis. Est autem in hoc syllogismo prima propositio per se clarissima, assumpta non parùm controversa. Verum hanc quoque magis magisque agnoscunt, nostratia tempora, postquam glaciem probationis fregere citati Auctores, quorum nunc operæ armisque inquitur, Igitur hunc in modum probatur ab
ipfis.

ipsis, unaque me, propositio illa assumpta. IOSEPHVS noster unus omnium mortalium maximè implevit munia, triplicis Hierarchiæ cęlestis divisæ in novem choros. Ergo, quod in prima propositione requirebatur ad Angelorum Regem, Maioremque, dubitari non debet, haberi ipsissimum IOSEPHVM nostrum.

Antecedens inductione constabit. 1. enim *Angelorum* est, immediatè singulis annunciare, quę eos seorsim concernunt; itemque singulos custodire, dirigere, ac movere, ad conveniens sibi bonũ, Psal. 90 v. 11. *Angelis suis Deus mandavit de te, & c.* Atqui IOSEPHVS largissimè hoc totum præstitit, ut ostendi Elogio 35. & patet etiam ex eò, quia iuxta litteram in omnibus viis custodivit IESVM & MARIAM, inque manibus suis, domi ac foris sæpissimè portavit; direxit etiam, jure Patris, ac Viri, utrorumque actiones, & quò videbat Deum velle, movit. 2. *Archangelorum* est quasi Apostolicos legatos à latere Dei mitti ad principes, regesque vel præcipuas mundi personas, in causis maximi momenti, ac totam communitatem concernentibus. Atqui Gratian. cit, fol. mihi 252. testatur, constare sanctorum scriptis, quòd IOSEPHVS responso in somnis more suò accepto tres reges admonuerit de Herodis insidiis. Et videtur scripturæ phrasibus Matth. 2. v. 12. pro hac opinione posse commodè explicari. 3. *Principatum* est, instar principum gubernare inferiores Angelos, in iis, quæ ad salutem omnium ac singulorum pertinent, ac præcipue

cipuè cum de religione agitur. Atqui talis Princeps in primis IOSEPHVS est, gubernans Ioannem Baptistam, ne ab Herode occidatur, de quò dicitur Malach. 3. v. 1. *Ecce ego mitto Angelum meum, itemque MARIAM Reginã Angelorum & IESVM Angelum testamenti ut ibidem vocatur.* 4. *Potentatum* est, dæmones retundere, terrere, impedire &c. Atqui IOSEPHVS id plenissimè præstitit, deiectis in ingressu Ægypti Dæmonum statuis, (saltem mediante Filiò suò.) & mysteriò incarnationis sapientissimè occultatò, ne ab iisdem agnosceretur. 5. *Virtutum* est, grandia miracula patrare. Atqui nemo maius fecit IOSEPHO, qui IESVM iustitiæ Solem per annos 30. arbitriò suò stitit ac movit. Videri etiam apud Castro. c. 10. potest, ficus arbor, & fons Matureæ prope balsami hortum, jam inde à IOSEPHI adventu plurimis hominibus salutare. 6. *Dominationum* est, dominari principatibus. Atqui vt supra legisti ipsamet MARIA IOSEPHO Domini nomè concessit. Barrij cap. 5. ex Revel. S. Brigittæ retulit. 7. *Thronorum* est, esse sedem Dei, in quâ requiescit. Atqui nullibi post MARIAM sapius hic, quam inter IOSEPHI brachia requievit. Deut. 33. v. 12. 8. *Cherubim* est possidere plenitudinem scientiæ, paradysum custodire, propitiatorio præesse &c. Atqui nihil horum defuit IOSEPHO, qui MARIAM divinorum mysteriorum secretariam, ut eam Ignatius appellat, verèque voluptatis hortum, ac propitiatorium audivit, custodivit, ac rexit. 9. *Seraphim* est, ardere divie

divini amoris igne, aliósque accendere. Atqui nemo eò arsit magis & accendit alios, quam IOSEPHVS & MARIA assiduè coram IESV clamantes *Sanctus, Sanctus, Sanctus*. Isa. 6. v. 3.

ELOGIVM LXXII.

IOSEPH

Major omnibus sanctis Deipará minoribus.

SI quis animo ab affectibus libero accedit, ad consideranda ea, quæ pro elogiò hóc comentaturus sum, næ ego canere triumphum ante victoriam, quam spe præcipio, possum. Habeo enim testes non pauciores novem, omni exceptione maiores, quos tibi ritè censos & approbatos produco. Ac primus est Gerson Cancellarius Gallix notissimus, in serm. de Nat. confid. 4. ante medium, ubi post multa profectò, inquit, *si non mentiebatur IESVS qui ait, Vbi ego sum, illic & minister meus erit, ille* (de IOSEPHO loquitur) *proximior videtur collocandus in cælis, qui in ministerio fuit vicinior, obsequētior atq; fidelior, post MARIAM inventus in terris* 2. Bernardinus de Buxt. part. 4. Marial. serm. 12. ex quibus inquit, *pater, quod nullus in cælis est maior S. IOSEPHO, post beatam Virginem benedictam* 3. S. Gertrudis in lib. re vl. suarum, cum illæ quæ divinum officium in choro decantabant, S. IOSEPHI nomen pronuntiassent, fatetur, vidisse se, *sanctos omnes in cælo capita*

ei, honoris causâ submisisse, oculis in se mutuò cōn-
 versis. magnâque lætitiæ signa edidisse. 4. Sua-
 rez. in 3. p. q. 29. Disp. 8. f. 2. *Non existimo, inquit, esse
 temerarium, neque improbabile, sed pium potius & veri-
 simile, si quis opinetur, sanctum IOSEPHVM reliquos
 omnes in gratiâ & beatitudine antecellere, quia in scri-
 ptura nihil est, quod repugnet, neque in Patribus aliquid
 reperio; &c.* 5. Carthagen. lib. 18. Homil. ult.
 fol. mihi 521. *sicut, inquit, Humanitas Christi Domini eò
 abundantiore gratiam, & gloriam obtinuit, quò pro-
 pinquior fuit verbo divino, & deinde B. Virgo, quæ proxi-
 ma fuit filio, ita prudenter & piè existimamus sanctum
 IOSEPHVM, quasi tertium locum in abundantia gra-
 tiæ & gloriæ obtinuisse, quia post Virginem propinquissimè
 attigit Christum, familiariusq; tractavit, atq; singularissi-
 mam coniunctionem cum ipso per multos annos habuit.*
 6. Gratianus in vita lib. 4. cap. 1. in fine *si quis in-
 quit in cœlò cōversari cum S Paulo velit, alio cogitationes
 suas non convertat, quam ad cœlestem Hierusalem, & ad
 domum IOSEPHI, ubi IESVM & MARIAM, itém-
 que Angelorum munia omnia, & virtutes sanctorum in
 huius Angelici viri corde inclusa reperiet* Et hoc ip-
 sum paulò antè pluribus ostendit, probans IO-
 SEPHVM esse in gradu eminenti simul Patriar-
 cham, Præcursores, Evangelistam, Martyrè, Con-
 fessorem, Virginem, Coniugem. 7. Cornelius
 à Lapid. in Matth. mihi f. 47. *Vna inquit, fuit in terrâ
 dignissima, imo cœlestis, & divina familia, in qua pater
 familiaris, ideoq; præses & rector erat IOSEPH: Mater
 familias, B. Virgo: Filius verò, Christus. In hac igitur tres
 sum-*

summa & excellentissima totius orbis persona erant: prima Christus utpote Deus & homo: secunda, Deipara Virgo Christo coniunctissima, quasi Mater naturalis; tertia IOSEPH, quasi pater Christi matrimonialis. 8. Franciscus de sales in lib. Sac. Differtat. O! quantus inquit est sanctus IOSEPHVS; neq; enim solum est patriarcha, sed Patriarcharum Coryphæus, non est simplex confessor, sed confessore maior; in eius confessione clauduntur dignitates præfulum, generosa mens Martyrum, sanctorumq; reliquorum omnium. 9. Paulus de Barry in almi. piet. cap. 8. admodum verisimile est, inquit, IOSEPHVM sanctiorem esse, aliosq; sanctos omnes antecedentem, proximum post B. Virginem sponsam suam locum obtinere; qui etiam veritatem hanc sæpius alijs in locis inculcat. Neque ego jam dubito lectorem meum, licet fortè ignarum, aut animi impetu abruptum transire ad partes nostras. Qui etiam probationes hinc, & ex alibi dictis eruet digna elogio præsentis. Eas certè ego aliam ob causam non repero, quàm, ne repetitione mea cuiquam molestus sim.

ELOGIUM LXXIII.

IOSEPH

Similis MARIE Virgineæ Vxori suæ.

POSTquam IOSEPHVS virtute ac gloriâ Sanctos omnes MARIA vxore suâ minores transcendit, reliquum nunc est, vt disquiram, an, quantumque Eidem similis sit. Vbi se mihi initio statim

Statim offerunt Gerson Cancellarius, & S. Bernardus Senensis; quorum ille in Serm. de Nat. B. Vir. *Beatissimus IOSEPH, inquit, fuit super omnes homines puros, similis Virgini gloriosa.* Hic verò in Serm. de S. IOSEPH. *Erat, inquit, factus ad similitudinem Virginis sponsa sua.* At inde, vt patet, nouarum surgit adorea laudum haud parum pretiosa. Quæ enim inter se similia sunt, quale est unum, tale est & alterum. Atqui MARIA, cui IOSEPH ponitur similis esse, laudibus omnibus humanis superior est. Est ergo etiam IOSEPH illis omnibus superior, in quantum eidem similis est. At est similis corpore, moribus, ac vitæ sanctitate, quemadmodum inter alios egregiè ostendunt Carthag. lib. 4. Hom. 7. & Barry cap. 2. Verum ego alieno ductu, pedibus verò meis incedere malo. Probantur igitur singula.

Ac 1. probo IOSEPHVM MARIÆ similè esse. 1. Quæ sunt eadem uni tertio, sunt eadem inter se. Atqui tam MARIA quàm IOSEPHVS est similis IESV. Ergo MARIA & IOSEPHVS sunt etiam inter se similes. Minor probatur de IOSEPHO; nam de MARIA per se constat; quia Gerson Cancellarius de IOSEPHO; *Facies, inquit, IESV erat similis faciei IOSEPHI.* Atqui IESVS est Psal. 44. v. 2. *Speciosus forma præ filiis hominum.* Rectè igitur subsumitur à Barry, IOSEPHVM quoque præ aliis fuisse speciosum formâ. Sed de hoc plura proximè dicemus. 2. Quò Matrimonium aliquod perfectius est, eò magis convenit Virum & uxorem esse similes inter se. Ideoque Deus Gen. 2.

v. 18. *Faciamus, inquit, ei adiutorium simile sibi.* Atqui Matrimonium inter IOSEPHVM & MARIAM est omnium perfectissimum; & quidem ab ipso Deo inde incarnando, delectu inter infinitos possibiles homines instituto, dispositum. Ergo IOSEPHVS & MARIA fuerunt maximè similes inter se. 3. Eà similitudine inter se & cum IESV similes isti erant, quæ fecit, ut Dæmones minus cognoscerent mysterium Incarnationis, utque Iudæi, adulterij infamiâ minus aspergere eosdem possent. Atqui hoc utrumque similitudo corporum aptissimè præstabat. Ergo.

Probatur 2. IOSEPHVM esse moribus similem MARIÆ. Et 1. quia moribus similes esse decet eos, qui sūt similes officio, quod gerūt. Atqui IOSEPH & MARIA sunt similes officio eo solo, quod matrē à patre distinguit, excepto. Ergo moribus quoque similes sunt. Minor inductione constat; quia utrorūq; officium est cum IESV, invicē, & cum Angelis conversari, &c. 2. Quia similitudo morum est conformatio morum. Atqui, ut docet S. Thom. quodlib. 10. a. 10. in c. & ad 2. *quilibet debet conformari moribus eorum, inter quos conversatur, nisi sint contra Deum.* Ergo IOSEPHVS debuit esse moribus similis MARIÆ; & consequenter re ipsa fuit. Atqui MARIÆ mores tria habebant, indolem blandam, vultum serenum, & modestiam Virgineam. Ergo hæc quoque habuit IOSEPHVS.

Probatur 3. Eundem esse similem MARIÆ sanctitate vitæ. 1. Quia hanc exigit summus amor Viri &

& vxoris, quô IOSEPH & MARIA vniebâtur, quô ad animâ. Ideoq; sepe cit. S. Bernardin⁹; *quomodo, inquit, cogitare potest mens discreta, quôd spiritus S. tantâ unione, coniugij scilicet, uniret menti tantæ Virginis aliquâ animam, nisi ei virtutum operatione simillimam?* unde credo, IOSEPH fuisse mundissimum in Virginitate, profundissimum in humilitate, ardentissimum in charitate, altissimum in contemplatione, ut esset adiutorium simile Virgini. 2 Quia, scripturâ teste, eadem egere, eadem passi sunt, & eadem accepere beneficia a Deo. Ergo prudenter præsumi potest esse similes vitæ sanctitate. Hic antecedens probarunt locò nostrò. Gerson in ferm. de Nat. B. V. & Carthag. lib. 4. ab Hom. 7. & deinceps; probarique ulterius posset, inductione virtutum. Verum de his infra agetur.

ELOGIVM LXXIV.

IOSEPH

Similis IESV Filio suo.

Implicat, inquit, IOSEPHVM esse similem Deo. At IESVS filius IOSEPH Deus est. Ergo implicat IOSEPHVM esse similem IESV suo filio. Maior probatur, quia implicat similitudo, ubi implicat proportio. Atqui implicat proportio inter IOSEPHVM & DEVM. Ergo inter IOSEPHVM & Deum implicat similitudo. Minor constat quia Isaia 14. v. 14. non nisi impro-

bissi

bissimis tribuitur illa vox. *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero altissimo.* Atqui similitudo cū IESV tribuitur IOSEPHO in testimonium meritiſſimæ laudis. 2. quia, ut axioma habet, finiti ad infinitū nulla est proportio. Atqui Deus est infinitus, IOSEPHVS finitus. Ergo nulla est proportio inter IOSEPHVM & Deum. At anne propterea jubeam auferri præfixum honoris titulum? *Minime gentium: non enim illum amor veri ignorans, sed Veritas ipsa æterna, IESVS, inquam, jam olim dum viveret nobiscum in carne mortali coram Discipulis imposuit, dicens, inter natos mulierum nemo mihi similior fuit formâ corporis, moribus, conditione Vitæ, patiendi ardore, quam IOSEPHVS.* Id quod ex orientali historia refert Gratianus lib. 2. cap. 4. de cuius auctoritate supra diximus. Accedit autem etiam autoritas Iustini in dial. contra Tryphonem, Bernardini Sen. sermonede sancto. Gersonis Cancellarij proxime relata, Isolani. Bernardini de Bust. & Carthag. l. 18. Hom. ult. ut proinde recte ad Rationes abire possim, quibus etsi auctores mihi essent nulli, probabilis tamen reddatur assertio hæc, nepe IOSEPHVM esse similē IESV filio suo.

Igitur 1. ex quo quis pluribus accedit modis ad veram filiationis rationem, quæ originaliter in Verbo est, eò est similior filio Dei. Atqui IOSEPH pluribus modis accedit ad filiationem Verbi, quod IESVS est, ergo est similior illi. Maior est S. Thom. 1. p. q. 33. a. 3. in corp. Minor indidem probatur, quia quinque modis accessit IOSEPH ad filiationem

nem

nem, scilicet, 1. Per *similitudinem naturæ*, per amorem & cognitionem perfectissimè operantis, solâ Virgine exceptâ, 2. Per *similitudinem vestigij* imitantis vitæ genere mores Dei supra alias omnes, post eandem Virginem, creaturas. 3. per *similitudinem imaginis* continuâ contemplatione itidem præ aliis omnibus aptissime adumbrantis ipsam Dei imaginem. 4. per *similitudinem gratiæ*, sola Virginis gratia minoris, jam inde à primo suo ortu, copiosissimè ex Deo gratiarum abyssu haustæ. 5. Per *similitudinem gloriæ*, in resurrectione, Assumptione, ac cælorum regno proximè gloriam Christi participantis. Quæ alij uberius expendere poterunt. 2. Quo filius aliquis est similior patri, eo certius putatur talis patris, & non alterius genuinus esse filius. Atqui IESVS certissimè putatus est genuinus esse filius IOSEPHI à iudeis. Dicitur enim Luc. c. 3. v. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius IOSEPH & Matth. 13. v. 55. Nonne hic est fabri filius.?* 3. In IOSEPHO & per IOSEPHVM præcipuè impleta sunt illa Apost. ad Philip. 2. v. 6. Verba. *Christus IESVS cum in formâ Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: Sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo*, perinde enim est ac si diceretur; IESVS quia in forma, sive natura Dei erat, non fecit, nec se facere rapinam arbitratus est, esse sibi æqualia Deo patri sed semetipsum exinanivit, hoc est, fecit ex Domino servum, ex Deo hominem, ex Creatore creaturam.

ram, & pœnalitates suscipiens in se, fabrilem quoque artem, quæ præcipue servorum est, sub Magisterio IOSEPHI per annos bene multos profitens, in similitudinem substantialem hominum duorum MARIE & IOSEPHI factus, & habitu, hoc est, corpore ac proprietatibus inventus, nullo nostro merito, sed ex sola misericordia Dei, ut homo IOSEPH, verè homo & rationalis, sine peccato, ignorantia, tarditate, tepiditate, &c. Est ergo IOSEPH similis filio suo.

ELOGIUM LXXV.

IOSEPH

Similis Deo.

In primis de Fide est, omnem hominem esse similem Deo, Genes. enim 1. v. 26. *Faciamus, inquit, Deus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Et. v. 27. *Creavit Deus hominem ad imaginem suam: ad imaginem Dei creavit illum, masculum & feminam creavit eos.* Atqui juxta Dialecticos, quod dicitur de omni, dicitur & de quovis contentò sub omni. Continetur autem etiam IOSEPH sub omni, subintellige homine. Est ergo ipse quoque imago Dei, adeoque similis Deo. Atqui imago est similitudo alterius ab ipso procedens aliquò modò. Homo ergo, & IOSEPHVS, qui sunt imago Dei, debent esse similitudo Dei. Atqui non sunt similitudo Dei in natura specifica. Ergo tantum sunt similitudo

P

in ali-

in aliquo specialiter repræsentante naturam specificam. 2. Debent esse similitudo procedens à Deo. De hoc autem nemo dubitat; quia sunt effectus physici à Deo per creationem procedentes; ut ipsemet Deus cit. loco testatur. Sed de conditione primâ maius est apud plerosque dubium, quod deponere me, licet inde non plus IOSEPHO, quàm euilibet alteri accedat, necessarium duco, subinde tamen adiungam modum etiam supernaturalis cuiusdam similitudinis IOSEPHO in paucis convenientis. Sic igitur ad prius quod attinet, est IOSEPHVS, & universim homo, teste Cornel. in 1. Gen. imago naturalis Dei decem modis 1. quòd hominis anima sit spiritualis & individua substantia. 2. Quòd sit immortalis & æterna. 3. Quòd prædita sit memoriâ, intellectu, & voluntate, tanquam Trinitas creata increatam aptissimè exprimens. 4. Quòd sit libera libertate contrarietatis & contradictionis. 5. Quòd cunctis animalibus sua potestate præsit ac dominetur. 6. Quòd sit capax omnis honestatis, sapientiæ, ac bonitatis. 7. Quòd sit finis quodammodo omnium creatorum & quasi omnipotens instar Dei. 8. Quòd omnia intelligat & saltem eminenter contineat in se, omnes gradus entis. 9. Quòd sit tota in totò, & tota in qualibet parte. 10. Quòd intelligendo se producat in mente suâ verbû intelligibile suiipsius expressivum, sibiq; simile: atque inde in voluntate eiusdem amorem producat. In quo quidem ratio imaginis naturalis Dei præcipuè elucet. Ulterius atem iam ad alteram

ram

ram imaginem, quæ supernaturalis est, gradum promoveo. Ea verò duplex est, gratiæ una, & alia gloriæ. Sed de gratiâ superius abundè egi, cum eâ IOSEPHVM plenum fuisse, probavi. Nunc de gloriâ superest, ut dicam, non quidem eâ quam modò obtinet in cœlis, quæ hoc ipso, quod verisimilia tibi nostra sint, uni cedit Virginis gloriæ; sed de illâ, quâ inter nos vivens speciali Numinis favore, ad tempus eidem placitû prælibavit; quæq; à cœlesti aliter non differt, quàm quòd illa habeat se per modû transeuntis, hæc cœlestis verò, se per modum habitûs, habeat. Igitur IOSEPH mihi adhuc in suo mortali corpore videtur pervenisse ad supremæ similitudinis cum Deo gradum. Et quidem, per claram divinæ essentiæ visionem tradunt Stemma Marianum Germanicè impressum ad diem 19, Martij. & Gratian. lib. 3. c. 5. & l. 5. tit. 3. quorum postremus affert verba S. Brigitt. Rev. l. 6. c. 58. *Vbi sic, inquit, obediens erat IESVS, ut cum IOSEPH casu diceret ei, fac hoc vel illud, statim ipse faceret quia sic occultabas Deitatis suæ potentiam, ut nisi à me; & quandoque à IOSEPH sciri non posset, qui vidimus lumen admirabile multoties circumfulsisse eum, & Angelicas voces cantantes super eum audivimus.*

Verum hæc revelatio non videtur præbere sufficiens argumentum assentiendi dictis. Alio proinde, ut confugiam, necesse est. Nempe 1. clara Dei visio, ut volunt gravissimi Doctores, multis alijs Viatoribus minùs sanctis, quàm sibi IOSEPHVS speciali Dei beneficentiâ ad breve

concessa tempus est. Non est ergo hæc ipsa neganda IOSEPHO. 2. Visio ista videtur esse præmium extraordinarij amoris, quò fertur quis in Deum. At nullibi amor ardentior in Deum fuit, quàm in paterno corde IOSEPHI. 3. Visionem hancut IOSEPHO impetret. B. Virgo & concedat IESVS maximè videntur obligati, saltem ex decoro. Possumus ergo dicere, de facto illi hanc datam esse.

ELOGIVM LXXVI.

IOSEPH

Similis Deo Patri ingenito.

Patris nomen Deo multipliciter competit. ut 1. Creatione, quâ nos ex nihilo ad imaginem & similitudinem suam, hoc est, ad simillimam imaginem creavit. 2. Redemptione, quâ nos per Christi temporalem mortem liberavit à morte æternâ. 3. Regeneratione quâ nos per baptismum à peccato originali, per quod mortui eramus, in novam gratiæ vitam regeneravit. 4. Adoptione, quâ nos sibi in filios per gratiam adoptavit. 5. Vocâtionem, quâ nos cœlestis suæ gloriæ hæredes propter opera nostra absolutè prævisa instituit. Verùm hæc quinque Paternitatum genera communia sunt omnibus tribus divinis personis. Redemptione exceptâ, quatenus significat actiones talis suppositi ad salvandos homines missi. Ut enim habet axioma Theologicum; opera omnia ad extra

com-

comunia sunt toti Trinitati. Iis ergo paternitatibus omissis, strictior aliqua solique primæ Personæ propria inquirenda est. Hæc autem est, prima eius constitutiva ratio, prima inquam, tum negativè, quia nulla est prius; tum positivè, quia alias omnes proprietates, etiâ innascibilitatē & spirationem activam antecedit. Quæ in meâ sententiâ duo significat; principium scilicet generativum, atque ipsam actualem generationē, quatenus dicit actualem intellectiōnem essentiæ divinæ; attributorum omnium, & personalitatum, ac demum creaturarum possibilium, ut possibiles sunt, seclusis actualibus, quatenus tales sunt. Ita communis Granad. Amici & Tanneri. Sed hæc aliam ob causam non affero, nisi ut fundamentum solidum ponam, cui præsens IOSEPHI Elogium tutò insistat.

Igitur ex dictis quatuor habeo mihi, ac foro meo, non parum idonea. 1. est Patrem cælestem esse Patrem omnium maximum, 2. Eundem generare sine carnis interventu, sine divisione sui, sine temporis mensurâ, 3. Eundem intelligendo generare, & ideo, quia semper intelligit, semper generare. 4. Huius intellectiōnis tam fæcundæ obiectum esse Deum, & divina, terminum verò formaliter procedentem esse Verbum unigenitum, sive Filium Dei. Atqui, subsumo ego, habet per participationem, hoc est, modo quo creaturam habere decet, IOSEPH hæc ipsa quatuor. Est, ergo ipse, quod intende-
debam, Similis Ingenito cælesti Patri.

Neq; hîc de Maiore se mihi quisquam opponet.

P 3

Probo

Probo ergo minorem, quæ sola probatione eget. Inprimis IOSEPH est omnium Patrum inter Personas creatas maximus. Si enim, ut ex Ioanne Damasc. Cant. 3. in Nat. B. V. *ipsum esse virum MARIE prorsus ineffabile est, & nihil præterea dici potest*, quantum erit esse PATREM IESV. Iam verò nonne idem est Pater sine commercio carnis? Nonne idem semper, qui fuit, mansit, etiam suscepto è Virgineâ vxore filio? nonne, quod concepto, natoq; initio præstitit, porrò per totam vitam præstare perrexit, sine omni temporis, nisi quò vita circumscripta fuit, mensurâ.

Sed neque tertium defuit IOSEPHO. Si enim religiosissimæ mentis penetrabilia ingrediar, quæ alia desideria iam inde à primâ sanctificatione, quæ usum rationis ipsi ac gratiam attulit, audiebantur, quàm de Messia aduentu; quem cognoscere, credere, velle vnicè laborabat, ijs subinde Isa. 45. v. 8. vocibus vtens: *Rorate cæli desuper, & nubes pluant iustum. Aperiatur terra, & germinet Salvatorem.* Vbi actus voluntatis intellectus actibus, & hi illis, prout ferebat ardor, permiscebantur. Sed tamen actus intellectus physicè præstant & præsupponuntur actibus voluntatis, & ad naturam hominis propiùs accedunt, & vim dirigendi præcipuè exercent; ideo ergo generationi intentionali, siue intellectioni actuali Incarnationis Dominicæ iugiter intēdit, iuxta Luc. 2. v. 33. *Et erat Pater eius & Mater, mirantes super his, quæ dicebantur de illo.*

Tandem verò tum obiectum mentis IOSEPHI,

PHI, tum terminus, quid, quæso, aliud est, quàm
IESVS verbô intellectuali expressus, itémque alia
quæ ducunt ad IESVM? Nihil ibi secundum quod
cogitatur, mortale est; nihil præsens, præteritum
& futurum. Æternitati viuit IOSEPHVS noster
Ideo à contingentibus præscindit tanquam à Fine
vt eò facilius ad principium æternitatis pertingat

ELOGIUM LXXVII.

IOSEPH

Similis Filio Dei Vnigenito.

VT idem sit Filius eius, cuius est Pater, tam pa-
rùm implicat, quàm parùm implicat, eandem
esse Filiã eius, cuius est Mater. At est de facto
MARIA filia eius, cuius est Mater. Est ergo IO-
SEPH quoque Filius eius, cuius est Pater. Atqui
MARIA est mater Filij Dei vnigeniti, & IOSEPH
est Pater eius. Si ergo MARIA est Filia Filij Dei
vnigeniti, IOSEPH quoque eius Filius est. Atqui
Filius Dei, utiq; similis est Filio Dei. Si ergo ostendi
possit, IOSEPHVM esse Filium Dei, & quidem in-
teriore aliquo Filiationis genere, quàm sint vlli alij
homines, consequens erit ipsum esse omniũ similli-
mũ Vnigenito Filio Dei; quod haud dubiè glorio-
sissimũ huic Sancto nostro est. At id probari potest
evidenter ex Sacris Litteris, & Patribus docenti-
bus hominem iustum esse Filium Dei, Eligo tamen
vnum tantum alterũve locum, vt in 1. Ioan. 3. v.
1. *Videte, qualem charitatem dedit nobis Pater, vt Filij*

Dei nominemur & simus. Ne autem cogites hoc fieri in alterâ vitâ, ibidem v. 2. additur. *Charissimi, nunc Filij Dei sumus. & nondum apparuit, quid erimus.* Et cap. 4. v. 4. *Vos ex Deo estis filioli, &c.* Est ergo IOSEPH, utpote vir absolutè iustus, & summam expertus Dei charitatem, etiam ipse Filius Dei, isque primogenitus inter fratres, & propter dignitatem Patris filiationi additam *Iure gaudens Maioratus.*

Sed me hæc paulò altiùs non solùm IOSEPHI causâ, sed etiam nostrâ (nos enim omnes filij Dei esse possumus) repetere, par est. Quare aduerte sis, obsecro, animum ad ea, quæ dicam.

Ad Filium Dei requiritur proportionaliter, quidquid requiritur ad Filium hominis. Atqui ad Filium hominis requiritur, 1. Generatio. 2. Cura paterna. 3. Amor. 4. Natura. 5. Proprietates è natura emanantes. 6. Ius adeundi hæreditatem Patris. Ergo eadem proportionaliter requiruntur ad Filium Dei. Atqui in nullo magis, quàm in IOSEPHO nostro eadem reperiuntur. Ergo nemo magis, quàm ipse, est Filius Dei. Mitto autem hic ambages omnes, & singula, quæ requiri dixi, ordine commonstrabo.

Deus voluntariè, hoc est, certo consilio & prædestinatione ante alios omnes, genuit, spiritualiter nempe, adhuc in vtero clausum IOSEPHVM Verbo veritatis, siue, per, & propter IESVM Christum, Deum verum de Deo vero, cui ipse intimè conjunctus est, in ep. Iacobi cap. 1. v. 18. 2. Deus ipse per eundem Filium ex MARIA vxore IOSEPHI

PHI incarnatum curam plùs quàm paternam super hunc Patrem suum exercuit. 3. Amor Dei erga IOSEPH tantus fuit, quanta fuit gratia, quàm ipsum perfudit; siue deinde amor & gratia idem sint, siue diuersa, quòd probabilius est. Vide autem ipsemet effectus septem gratiæ apud Cornel. à Lap. in 2. Petri c. 1. v. 4. Et ego infra Elog. 85. de amore IOSEPHI in Deum, cui directè correspondet amor Dei in IOSEPHVM, ex proposito agam. 4. Iuxta 2. Pet. 1. per cognitionem Dei, qui vocauit IOSEPH propriâ gloriâ & virtute, per quam maxima & pretiosa nobis promissa donauit, idem IOSEPH effectus est speciali modo diuinæ consors naturæ, scilicet non accidentaliter tantùm & per gratiam sibi inhærentem, sed substantialiter & per naturam diuinam sub ratione Auctoris gratiæ ipsa peculiariter communicatam, quàm super omnes in filium, & hæredem assumitur, & tanquam pulcherrimum aliquod templum consecratur, ac quodammodo deificatur, Ita Suar. l. 12. de Deo vno & trino cap. 5. n. 11. & 12. & idem Cornel. in 2. Pet. 1. v. 4. à f. 360. 5. IOSEPH, instar Dei virtute suâ factus est præ omnibus alijs, quantùm nempe homo capax est, & decorum permittit, immutabilis, imperturbabilis, impeccabilis, iustus, misericors, constans, omniscius, patiens, rectus, fortis, longanimis, &c. Ac 6. Idem omnium primus promissam hereditatem adiit cum Christo, cum quo in cælum vnâ cum corpore assumptum esse Elog. 61. dixi. Est igitur IOSEPHVS Filius Dei, & quidem

primus siue primogenitus ex fratribus, & eatenus Filio Dei Vnigenito simillimus, hoc vno discrimine, quod ipse non nisi adoptivus sit, cùm Filius Dei sit Filius naturalis Dei.

ELOGIVM LXXVIII.

IOSEPH

Similis Spiritui Sancto.

Veritatem Elogij huius aperit nobis notissimum axioma: Similis simili gaudet. Si ergo IOSEPHVS similis est Spiritui S. simili gaudet; & si simili gaudet, similis est Spiritui S. Sed vtrum ex his probandum est prius? an quòd similis sit? an verò quòd simili gaudeat? Et ego quidem i. posterius eligo; quia nihil est causa sui ipsius. Dein verò probo & prius, nempe IOSEPHVM esse similem Spiritui S. Atqui id, per quod probo esse similem, debet esse hoc ipsum, quòd simili gaudeat, hoc est illo, quò gaudet Spiritus S. Hoc ipsum ergo, quòd simili gaudeat, probandum est. At ego idem inductione, quâ nulla videtur probatio efficacior esse posse, sic probo.

1. Est IOSEPH noster, etiam ipse, habens de Spiritu S. Ratio sufficiens est. Quia iustus est. Ut enim ad Rom. 5. v. 5. dicitur; *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum S. qui datus est nobis.*

2. Est quodam modo, ipse quoque Spiritus S. idq; ob varias Rationes. 1. Quia, quod narum est

ex Spiritu, Spiritus est. Ioan. 1. v. 6. Ergo quod natum est ex Spiritu S. quodam modo Spiritus S. est. 2. Quia vt ex Trid. Sess. 6. c. 7. ostendit Suar. præc. elog. cit. adoptatur iustus à Deo dupliciter; accidentaliter, & substantialiter. Est autem adoptionis accidentaliter causa formalis ipsa gratia; at verò substantialiter causa formalis est ipse Spiritus S. animam iusti mediante gratiâ tanquam vinculo morali inhabitans. 3. Quia iustus, per hoc, quòd iustificetur, constituitur in summo gradu amicitie diuinæ. Atqui hoc non fit, nisi per præsentiam Amici amati. Debet ergo Spiritus S. esse in eo, qui iustificatur. 4. Quia specialiter nobis promittitur Spiritus S. quia Ioan. 14. v. 16. *Rogabo Patrem, & alium Paraclitum dabit vobis, vt maneat vobiscum in æternum.* Et 26. *Paraclitus autem Spiritus S. quem mittet Pater in nomine meo, &c. v. 17, apud vos manebit, & apud vos erit.* Atqui, quò quis iustior est, eò gratia ipsi intensior inhæret. Ergo etiam, hoc ipso illi, magis inhæret Spiritus S. siue charitas diffusa in cordibus nostris. Vide hist. Lucie V. & M. & Corn. à Lap. in 2. Pet. c. 1. cuius doctrinam vt meam recipio à f. 360.

3. Spiritus S. est amor, non solùm essentialiter, quo modo etiam prima, & secunda persona est, sed etiam notionaliter; cui tanquam formali origini appropriatur, tanquam radius Soli, omnis amor creatus. At est hic amor in IOSEPHO maximus, tum erga ipsum Spiritum S, tum erga reliquas personas, ac MARIAM Spiritus S. Sponsam, IESU Fi-

lij matrem, æterni Patris filiam.

4. Sicut Spiritus S. tribus modis paraclitus est, ita est suo modo & IOSEPH. Nempe vterque est 1. aduocatus. 2. exhortator. 3. consolator; quæ tria nomen paracliti significat, iuxta græcum etymon.

5. Tam Spiritus S. quam IOSEPH est Spõsus MAIRÆ Virginis. Ac de IOSEPHO dubium non est. Is enim, cui desponsata est MARIA, vtiq; Sponsus est. Atqui Luc. 1. v. 27. *Missus est Angelus Gabriel ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat IOEPH*, Similiter verò de Spiritu S. legitur ibid. v. 35. *Spiritus S. superueniet in te*. Et Matth. 1. v. 18. *Inuenta est in utero habens de Spiritu S. &c.*

6. Spiritus S. donum est 1. essentialiter; Potest enim donari ab aliquo, & ab aliquo haberi. 2. per appropriationem; quia est datio irredibilis, siue per merè gratuita. 3. notionaliter; quia solus per modum doni vi processione mittitur. At his simile per Dei & suum Amorem habet etiam IOSEPH: Cùm autem ex donis Spiritus S. ad extra maximè conspicuum sit donum linguarum, idem eâ fiducia, quâ Cornelius in Acta c. 1. fol. 77. ex Suarez dicit, id communicatum esse MARIE in aduentu trium Regum, idem verisimile est, etiam IOSEPHO, tunc, & in Ægypto, à Spiritu S. fuisse collatum.

ELOGIUM LXXIX.

IOSEPH

Cum IESV & MARIA Trinitas creata.

EX dictis liquet, IOSEPH vnum eundemq; esse intentionaliter & symbolicè Trinitatem increatam. Quod enim simile est alteri, tale est in ratione similis, quale est alterum. Atqui vt dixi, est vnus idemq; IOSEPHVS similis Patri Ingenito, Filio Vnigenito, & Spiritui S. Est ergo intentionaliter ac symbolicè Trinitas increata.

Vbi mihi vtique nemo opponet infinitam distantiam Entis finiti ab infinito, creati ab increato, quia similitudo hæc non est physica, & in essendo, sed tantùm moralis, & in significando, ac imitando; quâ ratione dixit Deus psal. 81. v. 6. *Ego dixi, Dii estis, & filij excelsi omnes*, Et Basil. hom. de Spiritu S. *Huius gratiâ, inquit, Deus est, quisq; Sanctorum.*

Pace igitur legentium hoc licebit mihi agere, quod ago, & ad stabiliendas præsentis laudes transire, quas ante me iam pridem IOSEPHO conciliauere Cornel. à Lap. in 1. Matth. fol. 53. Carthag. lib. 4. Hom. 5. & 8. Barry cap. 3. Quibus facem, vt in multis alijs, dudum ante Gerson Cancell. prætulit, dum in Serm. de Nat. B. V. coram toto Constantiensi Concilio exclamauit. *Cuperem, vt mihi verba suppeterent ad explicandum tantum mysterium, tam admirandam, venerandamq; Trinitatem IESVS, MARIA, & IOSEPH.* Et ego quidem hæc verba etiam
vt me-

vt mea, imò omnium hominum collectiuè ac distributiue accipiendorū, suscipi volo. Eoq; sensu Ioannes c. 21. in f. dixit: *Sunt autem & alia multa, quæ fecit IESVS*, (addo ego, quæ fecit MARIA; quæ fecit IOSEPH) quæ si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos, qui scribendi sunt, libros, pares laudibus Trinitati isti ex IESV, MARIA, & IOSEPHO conflatae, debitis. Hanc ergo Trinitatem quidni & ego pro viribus exornem? At exornare facilius non possum, quam si quæ sunt in Trinitate increata, ostendam suo modo in hac Creatà esse.

Igitur IESVS MARIA IOSEPH sunt 1. Personæ sanctissimæ totius Mundi. 2. Canonizatae sunt omnes & singulae à spiritu s. eo ordine, quem Matth. c. 1. habet. 3. Vnum sunt vnitae indissolubilis matrimonij, & quidem spiritualiter consummati. Ad hoc namque spectat, Vir, Mulier, & Proles legitimè ex muliere suscepta. Atqui Vir est IOSEPH, MARIA mulier, IESVS proles legitima. 4. In hac Vnitae Trium istarum Personarum, IOSEPH præcipuè Patrem æternum spiritualiter generantem repræsentat; MARIA verò spiritum s. quia est sanctissima, & quia concepit de spiritu s. ac demum IESVS seipsum, hoc est, Filium Dei. In quo Cornelio nostro præ alijs antè citatis qui Matrem cum Patre, & IOSEPH cum spiritu s. componunt, adhæreo. 5. Hic quoque est Auctor Salutis IESVS, MARIA mediatrix, IOSEPH eiusdem coadiutor. 6. Sicut Æternus Pater

Pater Verbum generat per intellectiōem, & cum Verbo tanquam vnum adæquatum principium, per amorem, Spiritum S. spirat, ita personarum istarum vnica hæc vita & opus est, intelligere, manifestare, amare, & amorem propagare. 7. Etiam MARIA quasi stella maris, & aurora con- surgens peperit Christum, *qui est candor lucis æternæ.* Sap. 7. v. 25. & *Lumen ad revelationem gentium,* Luc. 2. v. 32. Atqui hoc principaliter fit in æternâ gene- ratione, in qua Verbum procedit tanquam Lumen de Lumine, Deus verus de Deo verô. 8. Quem- admodum Ioan. 1. c. 5. v. 7. dicitur: *Tres sunt, qui testimonium dant in cælo, Pater, Verbum, & Spiritus S.* Et hi tres unum sunt; ita IESVS, MARIA, & IOSEPH, in eodem sunt tres personæ omnibus maiores, quæ testimonium nobilissimum de Tri- nitate increata perhibent, colligatæ inuicem ar- ctissimæ vnitatis vinculo. 9. Etiam hæc tria no- mina celebritatem consecuta sunt proximam tribus diuinis nominibus; ideoque iam passim cani audi- mus.

I E S V S	{	Hæc tria nomina
M A R I A		Bona sunt omnia
I O S E P H	{	Et mundi lumina
		Et cæli limina.

ELO

ELOGIVM LXXX.

IOSEPH

Præcipuus Mariæ imitator.

SI mihi ingredi liceat IOSEPHI membra ac
 animum, dicam fidenter, IOSEPHI membra
 ac animum esse membra ac animum MARIÆ.
 Vti enim inter nos quotidie vsus fert, vt si quis
 alium magni nominis hominem constituat exem-
 plar sui, quod imitetur, eâ imitatione aliquanto
 tempore continuatâ, in eundem quodammodo to-
 tus immigret, ita IOSEPHVS noster, per tot an-
 norum curricula, intuens in MARIAM, eique se
 assiduè conformans, videtur simili modo MA-
 RIAM induisse totus, & pro MARIA agnosci cre-
 didique posse. Vt enim S. Augustinus tr. 2. in ep. 1.
 Ioan. ait, *Talis vnusquisq; est, qualis est eius dilectio.*
Terram diligis, terra eris; Deum diligis, Deus eris.
 Rursum autem, talis est alicuius dilectio, qualis
 est imitatio eius. Est autem imitatio IOSEPHI,
 MARIAM tanto tempore, tantâque curâ respici-
 entis, summa. Est ergo etiam dilectio eius summa.
 Ac proinde ritè argumentari possum. Quod quis
 diligit, & imitatur, id quis est. Atqui IOSEPH dili-
 git & imitatur MARIAM. Ergo est IOSEPHVS
 MARIA. Probo autem minorem, non quidem
 quod diligit, hoc enim superfluum est, quia Vir est
 MARIÆ; sed quod imitetur illam. At hoc sic
 probo.

probo. Omnis artifex imitatur exemplar sibi propositum, à conductore suo. Atqui MARIA est exemplar propositum IOSEPHO ceu artifice, à conductore Deo, IOSEPHVS ergo imitatur MARIAM. Hic tu quidem mihi minorem negabis. At ego illam probo; quia ut S. Bernard. apud Salazar c. 38. *Arca, inquit, testamenti, sive tabernaculum, typum tenet Dei genitricis.* Quod ergo de tabernaculo dicitur, debet typicè de MARIA accipi. Atqui Exod. 25. v. 40. *Inspice, dicitur, & fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est.* Ergo MARIA quoque est tale exemplum monstratum IOSEPHO, tanquam alteri Moyse attracto assumptoque, in monte contemplationis, vitæq; cœlestis. Atqui *exemplar est, ut docet S. Thom. de Ver. q. 8. a. 8, ad 2. id, ad cuius imitationem aliquid fit, ex intentione agentis.* Nihil igitur deest ex parte obiecti ad imitationem necessarium.

Atqui, ut prosequar discursum neque ex parte IOSEPHI deest aliquid. Ipse namque sibi *Beseleel*, hoc est, *Vir in umbra Dei*, est, quem Deus cum proponeret tabernaculo suo, potiore iure commendare potuit illis Exod. 31. verbis, *implevi eum spiritu Dei, & scientia in omni opere, ad excogitandum quidquid fabre fieri potest ex auro, & argento, & are, marmore, & gemmis, & diversitate lignorum.*

Videamus autem in specie, quomodo ad exemplar Tabernaculi Mariani ipse animam suam in tabernaculum transformarit Dei viventis. Ac I. Psal. 45. v. 5. *Sanctificavit tabernaculum suum altissimus*

Q

simus

simus per universam vitam supra alios omnes mortales. 2. Psal. 18. v. 6. *In sole*, sive ut LXX. legunt, *soli*, *posuit tabernaculum suum*, scilicet, quia *sol* instar in domo Dei, Ecclesia inquam, posuit; vel etiam, quia Christo soli Iustitiæ peculiariter deservivit. 3. Ecclesiastic. 24. v. 12. *Qui creavit me, requievit in tabernaculo meo*, simul corporaliter per Christum, & spiritualiter per gratiam iugiter continuatam. 4. Psal. 83. v. 2. Inter tria summe dilecta tabernacula Domini virtutum annumerari meretur; de quibus maiori iure cum S. Petro Matth. 17. v. 4. dicere possumus. *Faciamus hic tria tabernacula.* Tibi, mi IESU, unum; tibi, MARIA alterum; & tibi, IOSEPHI, tertium. Vel si id facere non possumus, vos ipsi nobis tabernaculi Vicem exhibete. 5. In hoc Iosephino tabernaculo itidem omnia per idoneam allegoriam sunt, quæ sunt in Mariano. Nam ligna setim, sunt mundities cordis; coccus bis tinctus, utraque charitas; purpura, mortificatio; byssus, castitas; hyacinthus, contemplatio rerum cœlestium; pili caprarum, paupertas; pelles arietum rubricatarum, obedientia ad usque Martyrium constans; oleum, misericordia; Thymiana, exemplum bonum; candelabra, doctrina sacra; mensa & propositio panum, Christus; velamentum, Fides; aureum Thuribulum, anima charitate flagrans; tabulæ testamenti, observantia legis; arca testamenti, MARIA; urna aurea, matrimonium cum illâ; manna, consolationes; Virga Aaron

Aaron

Aaron, Virga IOSEPHI, etiam ipsa refflorescens,
Manet ergo, IOSEPHVM esse MARIÆ præci-
puum imitatore[m]; Vide Corn. in Exod. c. 25.

ELOGIVM LXXXI.

IOSEPH.

Præcipuus IESV imitator.

Magna est semper imitantim gratia, non so-
lum si is, quem imitaris etiam ipse sit gra-
tus, sed etiam si invisus sit, ille in seipso spe-
ctatus. At negari non potest tantò gratiorem esse
eam imitationem, quæ utrumque coniungit, nempe
obiectum omnibus gratijs circumfusum, & con-
formitatem actus alieni idem obiectum plenè per-
fectèq; exprimentis. Coniunxerunt autem utru-
que hoc S. Franciscus Seraphicus, S. Catharina
Senensis, S. Ioanna de Cruce, quinque SS. Christi
stigmatibus insignes. Coniunxit deinde Apосто-
lus Paulus, & qui eundem imitantur, plurimi alij,
quorum mihi voces identidem audire videor. De
cetero nemo mihi molestus sit interrogans cuius con-
ditionis sim; ego enim *stigmata Domini IESV in cor-
pore meo porto*, Ad Gal. 6. v. 17. Qui etiam ulte-
rius cum eodem Paulo progressi, Christo, inqui-
unt, *singulatim, confixi sumus cruci: vivimus autem,
iam non nos; vivit verò in nobis Christus.* Ad Gal. 2.
v. 19. Debent ergo, hi omnes & singuli imitato-
res Christi meritò gratissimi esse, tum propter Chri-
stum,

stum, quem nobis coram exhibent, tum propter ipsam imitationem prototypo suo tam aptè conformatam.

Sed non est mihi hic prætereundus S. IOSEPHVS, non solùm primus, verùm etiam præcipuus imitator IESV. Est is primus, quia primus Christo convixit, tempore antecedens alios omnes, qui longò post intervallò præeuntem secuti sunt.

Est idem præcipuus 1. quia Mysterium Incarnationis Dominicæ, causasque eius, & exequendi modos omnes, intimè penetravit.

2. Quia sciebat, se patrem esse, simul ac servum Christi Regis Regum. *At Regis ad exemplum totus componitur orbis.* Imitantur verò persæpe etiam Patres filios suos, quantumvis parvulos, & quodammodo repuerascunt cum illis; ut proinde mirari debeat nemo, si etiam IOSEPH cum æternâ Sapientiâ incarnata quasi repuerascere velit.

3. Quia bene longo tempore intuitus est imitabile obiectum, & quidem directè, reflexè, refractè, indirectè, in luce, & cum umbris: scilicet directè in contemplatione; reflexè in meditatione; refractè in MARIA; indirectè, in operibus; in luce diei, noctisvè umbris, domi nempe ac foris, privatim ac publicè.

4. Quia ad ritè contuendum hoc obiectum nemo magis instructus fuit, atque ipse. Nam & obiectum fuit in debitâ distantia, & medium lumine fidei ac scientiæ experimentalis sufficienter illustratum, & oculus mentis à concupiscentiâ
fomis

fomite, peccatis, ac motibus inordinatis, perpur-
gatus.

5. Quia videndi subsidia externa ipse pluri-
ma habuit. Nam 1. MARIA Præcursores amore
præcurrens; *Ecce*, inquiebat quotidie ad IOSE-
PHVM, *agnus Dei, qui tollit peccata mundi.* 2.
omnibus tubis clariores illustrationes applicuit
eius animo Deus. 3. Perspicilia quòque sufficie-
bat frequens Angelorum alloquium, quo quid esse
potest, quod assequi homo non possit?

6. Quia neque ad imitandum quidquam esse
idoneum potest, quod IOSEPHO gratia non de-
derit. Nam 1. figere oculos, quantum collibi-
tum fuit in obiectum imitationi destinatum po-
tuit. Imo memini me legere usurpasse IOSE-
PHVM illas Patris æterni voces, *Sede à dextris*
meis, Psal. 109. v. 1. 2. Hoc obiectum nulla re
magis, quam regulâ gaudet, & amussi. At his ca-
rere faber iste noster non potest, cui, pro amussi,
est intentio recta; pro regulâ, conscientia Deo in-
nitens. 3. Imitationis fructus maximus quoti-
die ob oculos illi ponitur. Allicitque 4. artificem,
ipsum supra omnes Narcissos amabile obiectum, &
& ostendit imitandi modum, ex Matth. 11. v. 29.
Tollite iugum meum supra vos, & discite à me, quia mi-
tis sum, & humilis corde; multisque alijs eiusmodi
doctrinis, quas cogitare pronius est, quam expli-
care. 5. Condiscipulam nactus est MARIAM
Matrem IESV eius imitandi peritissimam; quam
si vocem felicissimum illud ætatis nostræ instru-
mentum

mentum parallelogramma dictum, quô, perbrevispacio & labore, pictores propositas imagines imitantur, utique non erravero. Vfus est hoc instrumento Ioannes Baptista; multo autem sæpius & diutius IOSEPHVS. Quis ergo ipsum præcipuum IESV imitatoremeget esse?

ELOGIVM LXXXII.
IOSEPH

Vnum quid cum IESV.

QUod hîc docebo, fateor didicisse me ex Gratiano S. Teresiæ primogenito Virô, ut Riberae videtur, ac nobis, egregiè doctô ac piô. Sed forma tamen deerat, scholis apta ac templo, quam materiæ oblatae inducere calamus meus vult. Igitur; quæ diversa sunt, unum esse non possunt, nisi mediante unione. At quis neget IESVM & IOSEPHVM diversos esse? utpote Deum & hominem. Vnum ergo esse non possunt, nisi mediante Vnionem. Atqui rursus, res omnes quantumvis inter se diversæ, tot modis esse Vnum possunt, quot dantur Vnionum genera. Atqui dantur Vnionum genera quinque. Quinque modis ergo IESVS & IOSEPHVS unum esse, possunt; imò corrigo me, de facto unum sunt; quia dantur de factô inter ipsos illa quinque unionum genera; puta Vnio similitudinis Vnio propinquitatis, Vnio inhæisionis, Vnio conversionis, & Vnio naturalis, sive

sivè quasi naturalis. Ita Gratian. de Vit. S. IOSEPHI l. 3, c. 3. & ostendo inesse IESV & IOSEPHO hæc singula genera.

Ac 1. inest ei Vnio similitudinis; quia ut paulò ante dixi, hæc aliud non est, quam conformitas Vnius cum altero. At est hæc inter IESVM & IOSEPHVM triplex; corporis, morum, ac virtutum; prout itidem ostendi. Ergo inijs Vnio similitudinis, inest, inquam, eo modo, quo Relatio similitudinis inest ei, quod refertur ad aliud, intrinsecè.

2. Inest Vnio propinquitatis; quæ est conjunctio plurium inter se; sive ratione loci, ut cum manus manum stringit; sive ratione familiæ, ut cum plures eundem patrem familias recognoscunt; sive ratione sanguinis, ut cum plures illum à communi stipite trahunt; quod cognatorum est. At hæc quoque triplex unio propinquitatis in IESV & IOSEPHO est. Nam 1. quoties putas accepit IESVM in ulnas suas? quoties ori, oculis, ac pectori divinum IESV os, oculos, ac pectus adstrinxit? quoties expandit se atque mensus est super puerum hunc? nihil enim non licet Patri in tenerum Filij corpusculum, præcipuè si Deus dicat, accipe puerum & Matrem ejus, &c. 2. Fuit IOSEPHVS (ut ostendi Elog. 27.) paterfamilias omnium felicissimus, eiusq; filius familias unicus ipse IESVS. At quis IOSEPHO litem tantæ necessitudinis intentet? 3. Et inter se propinqui, & sub Davide stipite cõmuni descendunt IESVS

Q 4

& IO.

& IOSEPHVS. Quin quod alteri nulli concessum est, hoc concessum est ipsis, ut simul sint in primo & tertio gradu propinquitatis.

3. Inest Vnio inhæſionis, quæ Vnio in hoc à prioribus differt, quod priores solam coëxistentiam, hæc autem dependentiam significet Vnius ab alio. Sic autem se habet digitus & cera; volucris, & viscus; lignum, & gluten; amici inter se, homo & Deus, & in particulari IESVS & IOSEPHVS, quibus accommodo illud Deuteron. 10. v. 15. *En Domini Dei tui cælum est, & cælum cæli, terra, & omnia quæ in ea sunt: & tamen patri tuo conglutinat* est Dominus, & amavit eum elegitq; semen post eum hoc est vos (IOSEPHI imitatores) *de cunctis gentibus sicut hodie comprobatur.*

4. Inest Vnio conversionis; qualis est inter vitem & palmites, copiosum Vinum & aquæ guttulam, ignem & lignum, alitum & alimentum. At hæc haud dubiè 1, & per se fuit inter IESVM & MARIAM utpote in qua VERBVM CARO FACTVM EST, & habitavit in nobis, Ioan. 1. v. 14. Sed tamen proximè IOSEPHVM affecit hæc ipsa Vnio cuius palmes, aquæ gutta, lignumq; ipse fuit. Alimenti quoque vicem Almus pater persæpè præbuit, nihil magis optans quam vt fieret frumentum Christi.

5. Inest Vnio naturalis, sive quasi naturalis, non quidem animæ cum materia; neque naturæ cum supposito; neque accidentis cum subjecto; sed tamen membri cum capite, quod est Christus: hæc

hæc autem Unio hæc habet 1. ut IOSEPHVS
 qui membrum est in omnibus subfit Christo. 2.
 ut alijs, quibus Christus non delegat potestatem,
 non subfit. 3. Ut memoriâ, intellectu, ac volun-
 tate, tanquam re propria & independente, careat:
 hæc enim ad caput spectant. 4. Ut influxum reci-
 piat à capite, sine exceptione, dilatione, defectu,
 &c.

ELOGIVM LXXXIII.

IOSEPH

Vnum quid cum MARIA?

Non te teneo Lector, sed syllogismò unicò
 persuadeo, quod dico, Vir est unum quid
 cum uxore sibi desponsata, Atqui IO-
 SEPH est Vir, MARIA est eius desponsata uxor.
 Ergo IOSEPH est unum quid cum MARIA, At-
 qui si unum quid est cum MARIA, communem
 habet dignitatem cum illa. Est autem dignitas eius
 dignitatum omnium maxima, Est ergo IOSEPH
 ex hoc cum MARIA coniugiò dignitatem omniù
 maximam consecutus; cuius vindicandæ causa hæc
 in arenâ cum quocunque lubens congregiar.

Verùm hîc illico nescio quis opponit se mihi,
 & ànne exclamat; unum quid vir ille cum uxore
 sua esse potest, quando non sunt duo in carne unâ?
 quod tamen exigitur. Genes. 2. v. 24. Matth,
 19. v. 5. Marc. 10. v. 1. ad Cor. 6. v. 16. ad

Q 5

Ephes,

Ephes. 5. v. 31. Atqui nunquam IOSEPHVS & MARIA fuerunt duo in carne una per copulam carnalem, sicut nec fuere David & Abisag Sunamitis. vti enim 3. Reg. 1. v. 4. legitur *Rex vero non cognovit eam* ita habetur Matth. 1. v. 24. *Et non cognoscebat eam donec peperit filium suum primogenitum.* Ergo nunquam IOSEPH potest esse, credive, unum quid cum MARIA esse. At ego hominem hunc etiam levi, quod ajunt, brachio respello. Nam an non legit. Act. 4. v. 32. *multitudo autem credentium erat cor unum, & anima una?* Atqui ubi cor unum, & anima una, est eatenus caro una? Non ergo solum duo, sed tota credentium multitudo potest eatenus esse in carne una. Ad hæc vero, an esse potest homo doctus qui tot diversis Scripturæ locis Deum repetentem hæc verba *Erunt duo in carne Vna*, respexisse censeat Viri & Mulieris commixtionem? Certè me hoc, quod profiteor docendum non finit. Nam 1. perbrevis est ea actio. 2. Localis tantum, & per contactum. 3. Vitalitatis propriè dictæ expers. 4. Multis alijs commixtionibus superatur; vbi tamen plura non dicuntur propriè in carne una esse.

Insuper eò haud dubiè sensu hæc sunt à Deo prolata verba, qui communis est omni matrimonio cuius naturam explicat. Atqui talis non est vnitas commixtionis, quia hæc in matrimonio ratò, & inter Virgineos coniuges non habetur. Vel ergo IOSEPH & MARIA non sunt duo in carne vnâ; vel si sunt, commixtio ab hac maris & femi-

næ vnitæ procul amandari potest. At sunt IOSEPH & MARIA adeò unum quid, vt nullam unquam coniugum par magis unum fuisse existimem.

Huius rationes sunt, 1. Quia ipse Deus prodigiosè hoc solum matrimonium coniunxit, ut Elog. 8. ex Patribus probavi. 2. Interest deinde Dei, ut hanc coniunctionem in manu forti & Brachio extento tueatur, ne à quoquam dissolvi possit. 3. Ipsi contrahentes nihil minus volunt, aut velle possunt, quàm dissolutionem initi matrimonij, maximè postquam Angelus Matth. 1. v. 20. dixit; IOSEPH *fili David noli timere accipere MARIAM Coniugem tuam.* 4. Idem in ijs in quibus alij inter se plurimum discrepant, summa consensione omnium auctorum invicem convixère. 5. Se suòque omnia referebant immediatè ad altissimum finem, qui Christus est, & ferè semper in oculis vtriùsque, ne dicam animis, versabatur. 6. Nulla unquam conjux plura, & majora bona, viro suo obtulit, atque attulit MARIA IOSEPHO. quod quidem probatu difficile non esset. Sed contentus esse volo autoritate S. Bernardini. Sen. in serm. de laudibus IOSEPHI ubi, *cum omnia, inquit, que sunt Vxoris, sint viri, credo quod Beatissima Virgo, totum thesaurum cordis sui, quem IOSEPH recipere poterat, ei liberalissima exhibebat.* At ô mi Deus! quam magnus est thesaurus cordis MARIÆ! & quàm multum inde recipere IOSEPH potest! 7. nulli unquam prole nobiliore donati fuerunt, nullique plus pro eadem laboravère, timvère, ac passi sunt,

eo enim labori timor, ac passio gravior est, quo id est maius cuius causa labor, timor, & passio suscipitur. At nulla unquam proles Maior IESV fuit, nullaque charior parentibus. IESVS ergo se ipso univit, inter se, & sibi, hos suos parentes. Sunt ergo propter ipsum maximè unum quid inter se.

ELOGIVM LXXXIV.

IOSEPH

Amabilissimus Deo, Deiparæ, & Angelis.

PLus ne sit amari, quàm amare, problema non ignobile esse potest. Sed mihi, si, quod præmanibus est, intuear, utique plus est IOSEPHVM summè amari à Deo, Deiparâ, & Angelis, quàm vicissim ipsum amare istos. Quapropter cum iam iam proximè consequens Elogium explicaturus essem, repentè verto vela, & primas amoris illi, quò Deus, Deipara, & Angeli amaverunt IOSEPHVM, do.

Occurrit autem initiò statim Salomon. 2. Reg. 12. v. 25. qui primus cognomen accepit, *amabilis Domino, eo quod diligeret eum Dominus.* At quanto magis, inquiebam ego, hoc idem meretur IOSEPHVS meus, longè supra Salomonem amabilior Domino IESV? Certè de amore eius in IOSEPH, Paulus Barry cap. 5. Alim. Piet. mihi fol. 65. hæc habet. *Dubitandum, inquit, non est, quin Redemptor*

demptor Mundi multò maiori IOEPHVM sit amore complexus, quàm Dei Mater potuit, quovis ipsum impendiò amare: amor enim, quo IESVS illum prosequetur, omnem fidem excedit, neque Angelus pro dignitate explicare illius magnitudinem potest. Succumbit ergo multo magis animus meus. Et tamen tacere me non finit ò IOSEPHÈ amor tui, quò exardesco. Dum ergo modicum, quid balbutivero de te, tu interea manifesta te ipsum mundo, & amoris partem, quo te IESVS amavit, singulis lectoribus meis impetra.

Ac 1. qui IOSEPHVM amat, IESVS est, adeo amare Lazarum hospitem suum solitus, ut exclamarent Iudæi. *Ecce quò modo amabat eum?* Ioan. II. v. 36. At quantò, hospite maior est IOSEPHVS. 2. Idem Ioanni amore suò perpetuum hoc epigramma scripsit: *Hic est discipulus, quem diligebat IESVS. Atqui non est utique Discipulus supra Magistrum. Ergo neque Ioannes supra IOSEPHVM est: hunc enim alio quàm Magistri nomine compellavisse videtur.* 3. Hic ipse IESVS ab æterno Patre meruit audire. Marc 9. v. 6. *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* At debet ad hunc amorem proximè accedere amor Filij in Patrem IOSEPHVM. Verosimile ergo est, aut dixisse, aut, quod satis est, cogitasse IESVM. *Hic est Pater meus charissimus. Hic est Pater meus dilectus, in quo mihi complacui.* 4. Nemo præcepta Dei, quàm Filius Dei observavit magis. Supra omnes ergo IESVS Patrem suum & amavit, & honoravit.

5. Opti-

5. Optimum amoris pabulum mutua benèdificentiā est. Potèstne autem, tum IOSEPHI, tum IESV beneficentiā, magis assurgere? Est namq; IESVS Salvator IOSEPHI, ut omnes norunt; est vicissim IOSEPHVS, Salvator eiusdem Salvatoris sui, utpote quem ab Herode voluntariò exiliò liberavit.

A IESV autem ad MARIAM abeo, cui itidem amabilissimus semper visus fuit IOSEPHVS. Fuit enim, ut primos solum titulos amoris supremi referam, Vir MARIÆ & Sponsus, & Custos, & Dominus, & Paterfamilias, & Ductor, & Procurator, &c. Simul autem accedunt & maxima illa nomina, quæ à IESV paternā suā providentiā meruit, ut adeò nulli debeat mirabile videri, MARIAM ne quidem in hac cœlesti vitā, amoris olim in suo corde flagrantis pertæsam esse, sed amare magis magisque hunc suum IOSEPHVM, tot sibi nominibus obstrictum.

Sed neque præterire debeo Angelos, quos IOSEPHO non solum ut Custodes, sed etiam Ministros amor eiusdem dedit. Hinc ei non minus quater in somnis apparuère. Hinc euntem duxère, & reduxère. Hinc Musico concentu, Pastorúmque ac Regum adventu, recreavère. Hinc æmulatione ministerij Iosephini accensi, cum alibi non possent, fuerunt ipsi IESV ieiunantis IOSEPHI. Matth. enim 4. v. 11. *accesserunt Angeli & ministrabant ei.* Et quidni accederent, quò accedere IOSEPHVS ipse non potuit, quia prohibebat locorum

rum distantia, MARIÆ cura, negotiorum moles?
Et nempe hoc amantium proprium munus, ut
eadem facere gestiant, quæ fecerunt illi, quos
amant. At nihil magis consueuerat IOSEPHVS,
quàm accedere ad IESVM, & ministrare ei. Ad
idem ergo Angelos suos in IOSEPHVM amor,
etsi cætera defuissent, abundè impellebat, &c.

ELOGIUM LXXXV.

IOSEPH

Amore divino flagrantissimus.

Probemne id quod ex ijs, quæ dixi etiam ta-
cente me, clarissime sequitur? Et quomodo
probem? Illud quidem necessarium est, quia
forte quæ dixi, memoriam fallunt. Modus autem
multiplex esse potest; ac præcipuè ille à Gratiano
usurpatus l. 2. c. 2. dignissimus luce videtur. Sed
ab eò me auellit MARIA Mater Dei, quam ut
illaudatam prætermittam, nemo minùs, quàm
IOSEPHVS vult. Et possum tamen utrique col-
latitiã operã facere satis.

Igitur fundamenti locò sic argumentor. Quò
gratia est maior, amor est maior. Atqui, quò quis
propius accedit ad Christum, qui est principium
gratiæ, eò est gratia maior. Ergo etiam in illò
amor est maior. Atqui post MARIAM proximè
accedit ad Christum IOSEPHVS. Ergo amor
IOSEPHI est proximè comparandus cum amore
MA-

MARIÆ, inter quem & amorem aliorum Sancto-
rum ille dici potest horizon. Atqui hoc fieri non
potest nisi amorem MARIÆ propius contueamur.
Sed ô MARIA illumina patrociniô tuo ac corro-
bora mentem, ut possim.

1. Amor MARIÆ cœpit, cum primum cœ-
pit MARIA esse. Ita communior Theologorum,
Ratio est, quia accommodantur illi verba Psalm.
86. v. 1. *Fundamenta eius in montibus sanctis*, hoc est,
supra Sanctos, aut si malis in potentiâ Patris, Sapi-
entia Filij, Bonitate Spiritus S. Itẽmque illa alia
Ecclesiastici 24. v. 25. *In me gratia omnis viæ & veri-
tatis*. Atqui fundamenta & via tunc incipiunt,
cum incipit MARIA esse. Ergo, 2. Amor MA-
RIÆ, cum primum MARIA cœpit esse, excessit
perfectiõne suâ cuiuslibet Viatoris amorem. Ita
Suar. in 3. p. disp. 18. sect. 1. Ratio est, quia ad
MARIAM spectant Isaïæ 2. v. 2. verba, *Et erit in no-
visimis diebus, preparatus mons Domini in vertice mon-
tium, & elevabitur super colles, &c.* 3. Amor MA-
RIÆ etiam incipiens meruit de congruò materni-
tatem Dei, unâ cum gratijs Maternitati convenien-
tibus. Atqui Maternitas hæc est suprema digni-
tas creata. Ita Card. de Lugo de Incar. disp. 8.
sect. 6. in fin. Ratio est, quia iam tum præparabatur
à Spiritu S. ut dignum Filij Dei habitaculum effici-
meretur. 4. Amor MARIÆ, ex quò tempore
cœpit, deinceps continuus fuit, etiam somni tem-
pore. Ita Vasq. 1. p. disp. 118. cap. ult. Ratio est,
quia ipsa significatur per Rubum, qui ardebat in-
com-

combustus. Atqui quod ardet, & non comburitur, semper ardet, quia semper adest causa ardendi. 5. Amor **MARIÆ** pervasit omnes corporis & animæ vires. Ita SS. Patres, Hieronym. serm. de Assumpt. Virg. Ildephons. itidem in serm. de Assumpt. & Bernard. in serm. Signum magnum. 6. Amor **MARIÆ** ferventissimus fuit. Ita S. Bern. cit. loco inter alia inquit: *nihil in eâ, non dicam, tenebrosum, vel minus lucidum, sed ne tepidum quidem, aut non ferventissimum liceat suspicari.* 7. Amor **MARIÆ** fuit semper secundum plenitudinem charitatis, ita ut subsequens actus plus meruerit, quam præcedens, & saltem postremus longè excelleret omnium Sanctorum simul sumptorum qualescunque amores. Ita Suarez Sect. 4. qui hoc incrementum explicat per dupla proportionalia singulis instantibus correspondentia; quæ fortasse alij rectius negant secuti cursum naturæ intensionem continuantis, si nihil obstat. Interim tamen Ratio assertionis est, quia *multa filia congregaverunt divitias, tu supergressa es universas.* Prov. 31. v. 29.

Sed iam obsecro te, qui hæc legis, refer animum ad præstructum fundamentum. Eius vi **IOSEPHVS** accedit proximè ad dignitatem **MARIÆ**. Ergo etiam proximè accedit ad gratiam & amorem **MARIÆ**. Atqui non desunt Sancti, qui in utero sanctificati fuere, cœperuntque illico ardere amore divino, etiam in somno, iidemq; postea multiplicarunt, actus amoris Dei per brevi spatio supra hominum finem; & in dies intensius

R

ope

operati sunt, adeò ut totà die Deum exquirerent,
& nihil aliud cogitarent, loquerentur & cuperent,
quàm placere Deo. Quid ergo dicamus de amore
IOSEPHI? Accipe compendium. *Maior est super
amorem mulierum, etiam Magdalene: maior super amo-
rem Discipulorum, etiam Ioannis: maior super amorem
Apostolorum, etiam Petri: maior super amorem Angelo-
rum, etiam Seraphim. Vis autem causam scire? Pater
est IESV, & MARIA Vir. Quò nemo aspirare potest, nisi
amore divino sit flagrantissimus.*

ELOGIVM LXXXVI.

IOSEPH

Summè conformis Voluntati divinæ

Iungamus matri filiam, amori, inquam, divino,
conformitatem cum voluntate divina; quæ tam
pretiosa est in oculis Dei, ut nos quodammodo
deificet. Vide enim, quid dicat Apost. 1. ad Cor. 6.
v. 17. *Qui adheret Domino, unus Spiritus est cum illò.*
Nempe sicuti Rex Legato suo non solùm volunta-
tem, sed etiam auctoritatem communicat; itémque
sicut sigilli & ceræ eadem est figura, ita homo Deo
per consensionem voluntatis exhibet nobis ipsam
Deum, Deique sapientiam, quæ ad Hebr. 1. v. 3.
vocatur figura substantiæ eius. Sic certè Deus
Exod. 7. v. 1. ad Moysen dixit. *Ecce constitui te Deum
Pharaonis; quia nempe obedisti voci meæ, iam nunc*
etiam

etiam potestatem tibi meam impertivi, alterumque Deum meo loco renunciavi. At quanto conformior cum voluntate Dei fuit IOSEPH noster? Longè igitur certiore iure dicendus erit nobis Deus Mundi. Sicut enim Moyses per hoc, quòd divinæ fuerit interpret Voluntatis, coram uno Pharaone, eius deinde Deus appellatus est, ita IOSEPHVS agens causam totius Mundi, Dei loco, meretur dici Deus Mundi.

Ad hoc utique essentialiter intelligendum non est, pro ut olim illuminati quidam, Rusbrochio teste, in lib. de alta Contempl. volebant, sed accidentaliter tantum, aut moraliter substantialiter iuxta Elog. 76. Non est tamen etiam ipsa hæc qualificunq; Deificatio momenti exigui res. Cur enim ipse Dei filius Patrem rogaret Ioan. 17. v. 21. *ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint?*

Proinde nulli utique grave erit, doceri à nobis, quò se aliquis possit conformare perfectè cum voluntate Dei. Id autem, quam brevissimè præsto. 1. Nihil debeo velle, quod prohibet Deus. 2. Nihil debeo velle, quod minùs placet Deo. 3. Debeo velle id ipsum, quod vult Deus. 4. Debeo velle, quia vult Deus. 5. Debeo velle & affectu, & modo, quò vult Deus. De quibus gradibus consuli ulterius potest S. Bernard. apud Rosignol. de Discipl. Christ. Perfect. l. 5. c. 24. & Corn. in Epist. 1. ad Cor. 6. 17.

Verùm non sufficere hi licet altissimi gradus,

R 2

IOSE-

IOSEPHO nostro, sed ultra illos longè adhuc sublimius evolavit ad Deum, cuius voluntatem pro Cynosurâ habebat. Atque imprimis vivere sibi non videbatur, nec intelligere, nec velle, nec posse quidquam, sed, velut revertens ad statum possibilitatis, exclamabat ad Deum Creatorem suum, *Vtinam vivam secundum voluntatem Dei!* 2. Voluntatem Dei insatiabili studio iugiter inquirebat, observans non solum imperium, consilia, nuntus, exemplum filij Dei, & sui; sed nunc MARIAM coniugem, quam à Secretis eiusdem intimis sciebat esse, nunc Angelos, nunc verò seipsum præmissis intellectus scrutinio consulens. Idque partim Evangelistæ, partim ingens, quam de MARIA IOSEPH concepit, opinio persuadent. 3. Insuper hoc eius præcipuum, imò unicum votum erat, ut omnes agnoscerent voluntatem Dei, & agnitam adimplerent, mensurâ scilicet bonâ, & confertâ, & coâgitatâ, & supereffluente, Luc. 6. v. 38. Adhæc autem, ut ipse videret adimpletam voluntatem Dei. Quod quidem fortè aliqui, sat scio affectui magis, quàm Veritati tribuent. Sed hos meminisse volo testimonij MARIE Virginis per Brigittam toti mundo contestatæ, cui illa lib. 6. c. 59. post alias IOSEPHI laudes; *ipse etiam, inquit, sic mortuus erat mundo, & carni, ut nihil desideraret, nisi celestia. Sicq; erat credulus promissionum Dei, ut continuo diceret, Vtinam vivam, & videam adimpletam voluntatem Dei!* Et rationem addit, *quia totum desiderium suum fuit obedire voluntati Dei.* Concluseruntque.

Ideo

ideo nunc gloria sua magna est. Ob hanc causam conformandi se Deo, omni morte acerbiora passus est. Ipsâ adeo sacratissimâ humanitate Christi, ac Matre Dei MARIA, quia sic placitum erat coram Deo, carere non recusavit. Quod mihi tantum videtur, ut negem explicari posse. Manet igitur, ipsum fuisse summè conformem cum voluntate Dei.

ELOGIVM LXXXVII.

IOSEPH

Paupertatis studiosissimus.

VLlâne alia Religio pluris faciat paupertatem quàm Societas IESV viderint alij. Mihi interim certum est, illam ab hac permagni fieri. Nam primò diligi vult, ut matrem, conservari ut murum; ut propugnaculum, defendi. Dein Professos singulos speciali voto obstringit, ne quid in ijs, quæ de paupertate statuta sunt, quavis occasione relaxent, itémque ne consentiant relaxantibus, etiam in conventu totius Societatis congregatæ. Demum verò talibus legibus circumscribit, quas olim tria suprema Religiosorum capita, IESVS, MARIA, IOSEPH observâsse videntur. Sed nobis hic de IOSEPHO tantum sermo est.

Ille igitur paupertatis studio nihil proprium habuit. Ita Suarez in 3. p. Disp. 28. sect. 2. Ratio est, quia, ubi omnia communia sunt, nihil est proprium. Atqui in familia illa sanctissima omnia

(inquit) erant communia. 2. Administravit omnia, tanquam Patrimonium Christi, cuius œconomia præposuit ipsum Deus. 3. Semper vixit in aliena domo, & quidem plerisque vitæ annis in *Templo*. Nam quidni *Templum* dicam Nazarethanam Domum, postquam in ea Verbum Caro factum est? 4. Experimento peregrinationis longinquæ, quam nunc Societas IESV imitatur, omnium primus paupertatem Religiosam periclitatus est. Est enim in eâ non pauciores ducentis leucis per desertum emensus; adiitque deinde Hermopolim ut Evagrius est auctor; tum Memphim, Heliopolim, Cayrum, Babylonem Ægypti, Tanaim quoque, Nitriam & Alexandriam, prout Brocardus, Abulensis, Ludolphus, & Saligniacus apud Tauschium de B. Matre dolorosâ l. 2. c. 10. referunt. Quin & magnam anni partem, dum Nilus totam Ægyptum inundaret, per duos minimum menses, Augustum & Septembrem, quotannis, huc illuc naviculis vectum esse, idem Tauschius, nescio quo vel teste, vel auctore commemorat. Quem tamen sua Virtus idoneum testem cuivis probaverit. 5. Superfluis omnibus illico abdicavit se, folis necessariis contentus. Ideoque B. Virgo apud S. Brigittam l. 6. c. 59. *Necessaria, inquit, provenerunt nobis quandoq; ex compassione piarum mentium, quandoq; ex labore nostro, ita ut haberemus necessaria ad solam sustentationem, & non ad superfluitatem, &c.* 6. Nascente Christo, ob paupertatem, locum in diversorio, non potuit obtinere, sed ad commune pecorum stabu-

stabulum divertere debuit. 7. Eidem recens nato
 neque de pannis, neque de cunis providere potuit,
 quoad à Regibus munera acciperet; de quibus ta-
 men ultra id, quod necessarium existimabat, non
 retinuit. 8. Paupertatem palàm professus est va-
 riis modis. Nam 1. nonnisi par turturum, aut co-
 lumbarum pro coniuge obtulit purificationis cau-
 sâ. 2. Artem fabrilem pauperibus propriam secu-
 tus est. 3. Vili amictu se suosque vestivit. 4. præ-
 cipuè peregrinationis tempore mendicato vixit. 9.
 Filio suo, ac coniugi, licet Charissimis, nihil pror-
 sus tanquam proprium reliquit; non agrum, do-
 mum, (usu excepto) censum, pecora, ideoque 1.
 Filius non habuit, ubi caput reclinaret. 2. Per sæpe
 mendicato vixit. 3. Idem prædicandi officio las-
 sus, sæpè non habuit, qui se mensâ, lecto ve excipe-
 ret. 4. MARIAM quoque alienæ charitati per-
 mittere debuit; quam proinde filius Ioanni, ceu
 alteri filio, commendavit de cruce. 10. Denique
 paupertatis comites, hoc est, ea quæ pauperibus
 propria sunt, ceu Sodales sibi gratissimos amplexus
 est per omnem vitam, satis sibi dives visus, si IE-
 SVM & MARIAM haberet, pro quibus contume-
 lia, honor; nuditas, opulentia; dolor, voluptas;
 infamia, fama; exilium, patria; mors ipsa deni-
 que, vita videbatur. Nimirum media hæc sunt,
 non finis. At media per se amabilia non sunt, nisi in
 quantum finis est amabilis, & in quantum iuvant
 ad eum prosequendum. Certum autem est, in
 spirituali Regno Christi, & paupertatem, & pau-

pertatis comites, plurimum prodesse. IOSEPHVS ergo primus Christi discipulus, ijs se intimè associasse credi potest; & præluxisse etiam minimæ Societati IESV, quæ eius ab exemplo paupertatem suam accommodasse videtur ad officia eidem IESV placita.

ELOGIVM LXXXVIII.

IOSEPH

Castissimus.

SI S. P. N. Ignatius imitari suos veluit Angelicam puritatem, dubitari non debet IESVM in sua prima Societate voluisse, eam etiam à IOSEPHO quàm perfectissimè exprimi. At prius ostendunt Verba constitutionum Societatis p.6. c.1. §.1. Verum ergo est & posterius. Probòque verum esse. 1. Nam imprimis habuit IOSEPHVS quod habent Angeli. Deinde habuit adhuc amplius aliquid, quod non habent Angeli. Excelluit ergo plurimùm Angelicâ puritate. Hæc consequentia evidens est, si tamen pars neutra antecedentis negari possit.

At negari non potest pars prima. Quia duo habent Angeli. 1. quod neque nubant, neque nubantur propter filios. 2. quod ne quidem potentiam habeant, ut nubant, aut nubantur. At hoc utrumq; in IOSEPHO est. Et de 1. nemo nunc, nisi impius, dubitat. Ait enim Damianus, *hanc esse*
Eccle-

Ecclesie fidem, & assentiuntur Augustinus, Hieronymus, Anselmus, Chrysologus, Thomas Aquinas, & innumeri alij, ex quibus aliquos iam supra Elog. 14. laudavimus. At verò 2. probatur ex voto Castitatis nuncupato à IOSEPHO, de quibus itidem superius actum à nobis. Possum ergo ex doctrinâ Christi Marc. 12. v. 25. subsumere, IOSEPHVM adhuc in terris esse sicut Angelos in cœlis. Idque operosum non est etiam ex comparatione magis particulari illius cum his, deducere. Sicut enim carnem alienam spectat, tractâtque Angelus, ita IOSEPHVS suam aliâmq; habet. Ambo expertes generationis sunt, Angelus quidem necessariò, sed IOSEPHVS liberè. Uterque fomite caret; ideòque ignem non concipit, nec propagat. Uterque fruitur purissimis voluptatibus ex amore Dei largissimè profluentibus. Uterque ad sui imitationem purissimam alios invitat, iuvat, ac pertrahit. Est igitur iterum IOSEPHVS castitate suâ sicut Angelus Dei.

Sed iam probanda est altera quoque pars, quæ castitatem IOSEPHI longè attollit supra Angelorum castitatem. Hanc verò probavit ante nos Gratian. l. 4. c. 2. hoc argumento. Illa castitas maior est altera, quæ est in carne mortali, & ex se generationis capace; cum altera tantùm sit in substantia immortalis, ac generationis simpliciter incapace. Prior enim tantùm per gratiam, quæ utique perfectior est naturâ, habetur. Atqui castitas IOSEPHI est in carne mortali; & ex se genera-

R s - tionis

tionis capace, & hoc quidem per gratiam; non est autem castitas Angelorum: Ergo maior est castitas IOSEPHI, quam Angelorum.

Verum ô Gratiane utut alijs hæc tua ratiocinatio efficax videatur, mihi tamen, & fortè alijs, minor videtur castitate IOSEPHI, quàm utique dum supra Angelos attollere cupimus, simul attollere supra homines debemus. At, si te audimus, non attollitur IOSEPHVS supra homines castos. Omnibus enim hoc commune est castitatis *thesaurum habere in vasis fictilibus*, 2. ad Cor. 4. v. 7. vel ut habetur 1. ad Theff. 4. v. 4. *possidere vas suum in sanctificatione*, hoc est, per gratiam. Habet ergo per te IOSEPHVS vi propositi argumenti communem cum hominibus castitatem.

At ego, ne quidem te ipso repugnante, laborem suscepi, constituendi IOSEPHVM, æquè supra homines, atque supra Angelos, nisi quid gravius obstet: nihil autem eiusmodi obstat, sed potius occurrunt aliqua, quorum intuitu omnes tum Angeli, tum homines substernent IOSEPHO palmas superatæ per ipsum Castitatis suæ. Ac 1. est, quia ipse solus post Deum patrem est Virgo pater. Cuius symbolum palma est, quæ ut sæcundet, solâ comparis præsentia, non contactu, opus habet. 2. Vir, Custos, & Testis est matris Dei, ac coniugis suæ, semper Virginis. Id quoque palma significat semper virens, pulchra, excelsa, à morbis custodiens, victoriæ index, & quasi testis. 3. Primus est Virginum vorentium. Quod itidem palma exprimit,

primit, quæ prima inter arbores falsa & arenosa terra, castigationem carnis significante, delectatur. At cuius unquam castigatio maior fuit, quàm IOSEPHI suum votum constringentis? cum enim à S. Tho. 2. 2. q. 188. a. 5. in c. septem modi tradantur muniendi castitatem, abstinentia; vigiliæ, contemplatio, studium scripturarum, exercitium per laborem, angustia, & sollicitudo, in ijs omnibus supra omnes ipse excelluit. Idque si necesse sit ex ipsis SS. litteris existimo probari posse.

ELOGIVM LXXXIX.

IOSEPH

Obedientissimus.

IOSEPHVM nostrum, Christi typum, figuramque clarissimam fuisse, certam mihi est. At fieri hoc nequaquam potest, nisi prima ac præcipua vitæ Christi exempla, præ cæteris omnibus ipse expresserit. Expressitne autem? inquires, & eorum nobis ideam perfectiùs designavit?

Ad hoc, ut respondeam, statuendum est fundamenti locò id quod Suarez docet, & res ipsa loquitur. Christum prima ac præcipua vitæ suæ exempla in obedientiâ constituisse. Conceptus est enim ex obedientiâ Patri debitâ per obedientiam Virginis. Ita deinde natus, educatûq; est, obedientiâ puerum, iuvenem, virumque assiduè regente. Ac demum functus ex obedientia prædicandi labore,
eius

eius consummandæ causâ crucem, ceu thronum proprium, conscendit, ibique spiritum suum, ac vitam, ut hostiam, victimam, & holocaustum, eidem obedientiæ impendit. Vis ergo nunc scire, an IOSEPHVS, prima, ac præcipua Christi vitæ exempla, tanquam typus figuræque clarissima, præ quibuscunq; aliis, expresserit, respice obedientiam viri, quàm fuerit similis obedientiæ Christi.

Ac mihi quidem ea visa est, esse quàm simillima, sive ut verbis exprimam, quibus eam opinionem concepi, tam est visa similis obedientiæ Christi, quàm est dissimilis visa obedientiæ nostræ. At est certè dissimillima nostræ. Est ergo longè simillima obedientiæ Christi. Hic ego præter minorem hanc postremam, quid probem, invenio nihil. Eam verò si probare velim ac debeam, melius certiusq; non possum; quàm si quisque nostrum suam cum obedientiâ IOSEPHI componat. Quia tamen comparatio hæc odiosa quibusdam videtur, ideo, per me licet, ipsam, prout esse debet, obedientiam intueamur.

1. Peculiari voto se Deo ac Prælati obligat Obédientia 2. Idem votum exequitur. 3. Ultra votum extendit se ad ea, quæ sine præcepto Superiores exigunt. 4. Modò conveniente perficit mandata; hoc est libenter, simpliciter, hilariter, fortiter, velociter, humiliter, atque constanter. 5. Iungit operi voluntatem. Tandémq; 6. cæcâ quadam subiectione imperata omnia ad amissim facit.

Vbi

Vbi nemo non videt aperiri mihi latissimum
campum, in quo de Christi, IOSEPH, ac nostrâ
obedientiâ philosophari diutissimè possim. Verùm
succumbit oneri mens mea; dictâtque ratio, ut the-
sauros, alicubi latentes solùm commonstrem, effo-
diendos & occupandos ab aliis, quibus mea indicia
non displicent.

Sed tamen, ne dum ipsi ditescunt, egeam ego,
placet intueri oculatissimam illam cœcitatem, quæ
obedientiam in supremo fastigio iuxta Doctores
mysticos constituit; traxitque imprimis IOSE-
PHVM nostrum in amorem sui. Pone ergo te
in ijs occasionibus, in quibus ille fuit; eodemne
modò, tu quoque cæcò impetu illico ad ea ample-
ctenda proueres, ad quæ se totum sine morâ effu-
dit IOSEPH? Nonne, inquam, hyemem, opifi-
cium, iter, puerperium uxoris proximè instans ob-
tenderes? Nonne hominum Dei que fidem implo-
reres, ne te ac familiam tuam stabulo, seu iumen-
tum adiudicarent? Nonne Filium, Legis Domi-
num ac prorsus innocentem subduceres Circum-
cisionis legi propter nocentes latæ? Nonne profe-
ctionem fugamve in Ægyptum causeris esse pro-
brosam tibi, ac tuis? Nonne mille modos alios, qui-
bus iuari posses, obtenderes? Nonne opponeres
id, quod paulò ante dixerat Angelus? *Ipsè autem sal-
uum faciet populum suum à peccatis eorum.* Nonne sal-
tem locum, tempus, modum, exilij commutari
velles? Nonne hostium tuorum mortem frequen-
tibus ad Deum precibus maturares? Nonne deni-
que

que vitam à filio vitæ tuæ Domino longiorem posceres? At horum nihil IOSEPHVS opposuit; & sciebat tamen ijs longè plura; sed velut alij captivant intellectum in obsequium fidei, ita ipse se in obsequium IESV captivavit, imò immolavit, factus obediens usque ad mortem, & carentiam nudissimam omni morte acerbiolem.

ELOGIVM XC

IOSEPH

Patientissimus.

DVbitare non possum, aliquos ex ijs, qui hæc lecturi sunt Regiam Crucis viam inter ærumnas varias pertransire. Quorum Dux utique IESVS est. Sed is exultavit ut Gigas ad currendam hanc viam, ut, nos pumili, haud æquis passibus sequi præeuntem possimus. Igitur ô IOSEPHES sis tu Dux viæ nostræ. Qui enim sequitur te, sequitur utique IESVM, quem ipse secutus es. At sequi nemo potest alterum in arenosò loco, nisi probè ipsum & vestigia respiciat. Agite ergo unà mecum, & in IOSEPHVM oculos animùmque intendite. Cuius patientiam Iosephina palma (liber est Germanicus Augustæ recentissimè impressus) coronavit rosis decem; at vero Gratianus sæpe cit. duodecim præcinxit. Ego autem, qui patientiæ Iosephinæ candidatis præcipuè faveo, adhuc ijs omnibus rosas alias quatuor adiungam, solatio & mul

mul & exemplo eorum, quotquot simile theatrum ingressi sunt, spectaculum facti Deo, Angelis, & hominibus.

Quòd ergo bene veritat Deus, est IOSEPH rosa primâ *Labor*, quod IOSEPH ipso corporis cultu, callofis manibus, exercitato vultu, prout est fabrorum mos, intrepidè coram omnibus proficitur, & vide sis, quàm hæc placeat rosa divino IESV. Simul enim apparuit in terrâ nostrâ, cucurrit in odorem eius, & asciam, bipennem, & dolabram ipsemet apprehendit Patrem imitans, iure ut dici posset, fabri filius. *Altera* rosa *Zelus* est domus Dei, quæ per id tempus, quo Christus est natus, pænè iam conciderat. Iam enim auctione publicâ vendebatur Sacerdotium; Templum profanabatur; Ministri, ambitione, gulâ, ac libidine æstuabant. Hæreses diversæ eandem domum à fundamentis convellere videbantur. Aspicit autem hæc omnia IOSEPHVS Fabrorum maximus; & incitante Zelo exclamat ad filium. *Quis mihi det, ut readiscem domum Domini Dei nostri?* Verùm dissimulat audire Patrem filius offerens pia severitate rosam tertiam, quæ est *Anxietas cordis*, non iam decerpta de domo aliqua, sed de MARIA Virgine, civitate refugij. At quantò civitas est pretiosior domo? Atqui tamen vix illam custodiendam suscepit IOSEPH, & ecce! intimam eius partem, uterum inquam, occupat ipse custodis custos Deus, cui claves totâmq; curam dum cedere cupit, angitur animo, ne graviter delinquat.

As

At successit rosæ quartæ locô, *Tristitia crudele animarum tormentum*, ut Chrysoft. epist. 8. ad Olympiam loquitur; & iudicium *omni iudicio vindictâq. deterius*. Cui pabulum ac materiam dedere gravissima impendentia mala, quæ evitare nullis molitionibus poterat. Simul autem ultro in caput IOSEPH involârunt tres aliæ rosæ; pro rosis enim habet patiens; quidquid patitur pro Deo; nempe *Tedium* in peregrinâ terrâ; *Timor* propter Archelâum; *Mæstitia* ob Christum toto triduo frustra requisitum. Sed non sufficiunt corollæ nostræ, rosæ hæcenus decerptæ. Igitur *Vulnus* Filij in circumcissione octavam porrigit; datque nonam transiens cor matris & suum *gladius* Simeonis; relicta immani plaga. Tum verò decima *pudore contemptuq.* confurgit, trahens post se *Paupertatem* sæpe necessariis destitutam. Quæ quidem *Paupertas* undecima rosa est, à paucis cognita, IOSEPHO tamen tantoperè adamata, ut tanquam cœlestis munus amplectatur. Et annecti duodecimo locô debet *Terror*, quo cùm primùm se fugæ dedit Ægyptum versus, totis artibus contremuit, nunc respiciens retrò, nunc aures ad remotos clamores arrigens, nunc accelerans gradum, nunc filium pætori adstringens. Terrorem subinde multiplex *molestia exilij* excepit, quam neque lenire potuit Psal. 136. Accesseruntque postea per omnem vitam varij corporis *dolores* & *afflictio mentis* multiplex; ex itineribus, periculis, insidijs, infortunijs, persecutionibus provenientes; donec tandem rosarû ultima;

sed

sed Deo gratissima *agonia* simul omnia, etiam Christum vitæ gratiæq; auctorem ac MARIAM dulcissimam coniugem abstulit. At est *agonia* reluctatio sensualitatis non sustinentis sibi auferri conveniens bonum. Bonum autem, quo IOSEPHVS fruebatur, fuit ipsi convenientissimum. Fuit ergo etiam *agonia* eius longè gravissima; cui perferendæ par esse aliàs non potuit.

ELOGIUM XCI.

IOSEPH

Humillimus.

QUÒ Signum quid est evidentius electorum, eò plaris idem fieri meretur. Atqui, ut ait Gregor. l. 34. moral. *evidentissimum signum reproborum est superbia, electorum verò humilitas.* Humilitas ergo plurimi fieri meretur. Atqui inter electos tertio statim loco IOSEPHVS est. Eius ergo humilitas humilitati IESV ac MARIÆ qui electorum capita sunt, debet esse vicinissima. At non cognoscunt multi aliam IOSEPHI humilitatem, quam quæ pro vilitate accipitur, & in fabro, cui ne quidem in diversorio locus est, hoc ipso maxima esse debet. Si ergo velim, ut deinceps humilitatem, quatenus virtus est, eidem IOSEPHO altissimam tribuant omnes, de illa quoque dicendum mihi erit.

Est autem humilitas virtus inclinans homi-

nem, ut se subijciat Deo. Ita S. Thom. 2. 2. q. 161. a. 2. ad 3. & S. P. N. Ignatius in lib. Exerc. Sp. de 5. Gradib. humilitatis. At eò quis se magis subijcit alteri, quò alterum magis attollit, seque sub illo, sive respectu illius, magis deprimat. Atqui nemo magis unquam extulit Deum, nemòque se depressit magis, atque IOSEPHVS. Vides ergo, non tam voluntate, quàm necessitate argumenti, cogi me tribuere eidem humilitatem altissimam, etiam in ratione virtutis. Sed tamen ne consequentia hæc per se quidem manifesta, verùm præmissis innixa earum vitio concidat, probo ego minorem, quæ una ruinæ propior videri posset.

Ac 1. quanto magis iustus Deum cognoscit, tanto magis extollit Deum, atqui IOSEPHVS iustus, magis, quàm alij, Deum cognovit. Cognovit enim, ut in Elog. 75. dictum est, intuitivè essentiam eius, quantùm viatori fas est, cognovit & abstractivè essentiam eius, per contemplationem, institutionem, revelationem IESV, MARIÆ & Angelorum; cognovit denique ex ijs, quæ incarnationem Dominicam circumstetere, miraculis ac virtutibus, quæ ceu radij solem latentem, Dei maiestatem clarissimè ipsi demonstrabant, Ergo IOSEPH iustus, magis, quàm alij, extulit Deum, quod prima pars probandæ minoris dicebat.

2. Ille se magis sub Deo deprimat, qui cum sit dignus summis honoribus, eius causâ repudiat omnes, minimo contentus. At est IOSEPHVS haud dubiè summis honoribus dignus, tum merito
virtu-

virtutis, tum dignitatis, & tamen repudiat omnes, minimo contentus. Ergo nemo magis se, quàm IOSEPHVS unquam depressit; quæ fuit pars altera eiusdem minoris.

Hic autem unà mecum interiunge pauxillum, & eum, de quo agitur, IOSEPHVM subtilius discerne. Est ille nobilissimo, & antiquissimo Regum sanguine natus; est aviti regni genuinus hæres; est Pater Regis Regum; maximi Filij Dei; est Sponsus ac Vir MARIÆ; Dominae supremæ; est amicus ab Oriente professorum Magorum; est Cognatus Summi Pontificis, & magnatū Iudæ, qui familiam David inter divitias honorēsque eā adhuc ætate sustinebant. Et tamen velut oblitus horum omnium, tantopere exinanivit se, ut mallet faber esse ac videri, formam servi vilissimi accipiens, & ad extremum usque in summo omnium contemptu retinens.

Sed tu hæc apud te penitius exputa. Ego autem id ipsum adhuc aliter ostendo. Nempe is deprimat se magis, qui se magis subjicit ei, qui se depressit ad infimum locum. Atqui IOSEPHVS maximè se subiecit Christo, qui se ad infimum locum depressit. Ergo ipse se magis, quàm alij, depressit. Minor probatur, quia permisit excludi se domo, quī tot antè domus fabricatus est; quia in præsepi adoravit Deum hominem, qui in cunis imò throno facilè potuisset; quia inter aulicos nati Regis primos omnium pastores adlegit, ac deinde primū Orientis Reges; qui Angelos de cælo ad-

vocare potuit; quia etiam ignotus, exul, ac contemptus, omnem reliquam ætatem exegit, qui celebrari honorarique ab omnibus merebatur.

Multa equidem hic alia omitto humilitatis argumenta. Verùm hæc quæ dixi, adamatæ brevitati sufficiunt. Et tu ipse aspicere potes IOSEPHYM fabrili operi intentum, simul Magistrum Magistri humilitatis, ac discipulum. Te quoque eundem in discipulum deposcit, si te eius non pudet, cuius non puduit Christum. At pudere non debet, inter hæc humilitatis exempla, nisi à præ-excelſis filiorum Dei cogitationibus impudenter degenerare velimus.

ELOGIVM XCII.

IOSEPH

Exemplar totius Evangelicæ Beatitudinis.

ITerum gratias Gratiam debeo, qui l. 3. c. 5. Elogium hoc primus memoriæ prodidit, ac pertrahavit. Sed IOSEPH tot est suarum laudum præcones meritis, ut licet eodem in stadio ego quoque circa eandem auriger metam, fastidio tamen non videar futurus.

Igitur Beatitudo Evangelica est status in Evangelio propositus proximè ducens ad Beatitudinem cœlestem, cui apprimè similis est. Sicut enim Beatitudo cœlestis consistit in cognitione clara, & intuitu.

intuitiva Dei, prout est in se, ita Evangelica consistit in cognitione eiusdem, prout est in speculo, & ænigmate. Vtraque etiam amorem parit; inamissibilem illa, & patriæ convenientem; hæc amissibilem, & propriam Viæ. Est tamen hæc quoque magnopere expetenda. Quàm parùm enim datur actio in distans nisi transito medio, tam parùm potest obtineri Beatitudo cœlestis, nisi prius habeatur Evangelica. Imò tanta est proportionaliter illa, quanta est ista. Cùm ergo ne quidem IOSEPHVM, Primalem Beatorum, renunciare possim, nisi eâ ipsâ Evangelicâ Beatitudine viatores alios antecellat, Beatitudines octo particulares, quæ tondem sunt Spiritus S. gratiæ atque virtutes uti Suar. l. 2. de necessit. grat. censet, quàm brevissimè in eodem IOSEPHO, tanquam exemplari optimo, considerabo.

Est is 1. *Spiritu tam pauper* ut omni se dominio particulari rerum temporalium abdicarit; omne à se removerit eiusdem dominij desiderium; palàm professus sit vitam pauperum; præter necessaria nihil habuerit; ex ipsis tamen necessarijs, alijs pauperibus sæpenumerò subvenerit; eumque in finem durissimo manuum labore, & quandoque etiam mendicato vixerit. Sed neque minus pauper spiritu quoad alia interiora animæ bona fuit; quia procul erat in ijs quoque dominium omne, procul desiderium dominij, procul usus independens, procul fruitio & complacentia. Quæ tamen metuo an omnes intellecturi sint, qui de Mystica

Theologia minus solliciti sunt. At IOSEPHO ne quidem ista interior Spiritus paupertas deesse potuit; quia mens eius in uno Deo absolutè & finaliter amabili semper quievit. Vt adeo iam tum, cum nobiscum esset, Regnum cœlorum, quasi anticipatò possidere cœperit in terra. 2. Idem fuit instar Mosis vir mitissimus super terram, ne quidem contra filium paterni doloris causam, cum Ierosolymis subsisteret, mutire ausus. Atque propterea MARIA Virgo omnium conscia, nullum unquam ab eius ore murmurosum verbum, aut iracundum auditum esse; ut in Revel. S. Brig. l. 6. c. 59. habetur. Quare terram præ quam alius possidet: sive deinde eius nomine intelligas Cœlum, quod est terra viventium. Psal. 26. v. 13. sive mundum hunc nostratem, quem precibus suis apud Deum sustinent mites, & ut cum potestate regant, aptissimi sunt, utpote victores sui. 3. *Luxit* etiam IOSEPHVS peccata, non quidem suâ, si eorum expers fuit, sed aliena populi sui, illa precipuè, quæ circa personam Filij Dei, ex ignorantia, passione ac malitia quotidie fiebant. Cui tunc ita lugenti haud dubie consolationis loco, dulcissima hæc verba opposuit, is ipse Filius. Ego salvum faciam populum meum à peccatis suis. 4. Non minus *esurivit & sitivit iustitiam*, ut enim S. Thom. 2. 2. q. 139. a. 2. explicat, intelligitur ibi insatiabile desiderium, tam particularis, quàm universalis iustitiæ. At fuit IOSEPH supra Danielem *Vir desideriorum*, ut ex dictis colligi potest. Fuit ergo

ergo unus omnium maximè saturatus. 5. Insuper imitatus proximè est *miser ricordiam Dei*, ut dubitari non possit, ab eodem si pro nobis oret celerrimè audiendum. 6. Simul verò enituit *mundities cordis*: quidquid enim agebat, id non nisi Iustitiæ ductu agebat, ad IESV ac MARIÆ exemplum, & voluntatem. Vidit ergo salutare Dei, & gavisus est. 7. Ad hæc omnia *pacis* genera complexus, plus longè Salomone pacifico filiationem Dei intimam obtinuit, sicut Pater, & Filius. Demum 8. *persecutiones gravissimas* non solùm propter Iustitiam, sed etiam propter Iustitiæ auctorem promptissimè passus est. Atqui sicuti paupertas primò omnium aperit Regnum Cœlorum, ita patientia idem claudit, atque subsignat. Est ergo IOSEPHVS huius Regni Dominus ius habens aperiendi, & claudendi.

ELOGIVM XCIII.

IOSEPH

Summa Dulia dignus.

ESt hic ætatis nostræ genius, ut nulli ferè quisquam credere, nisi legitimè testato velit. Parco igitur genio huic, & ego; & Cornelium à Lapide in 1. Matth. ad v. 12. Testem do, virum quolibet dignum foro. Is fol. 48. *Debetur*, inquit, *Christo cultus adorationis & latriæ, B. Virgini hyperdulia; IOSEPHO summa dulia.* Additque verba mihi ac IOSEPHO aptissima. *Quo circa errat vul-*

gus hominum, imò multi in seculo sapientes, qui S. IOSEPHVM, ut simplicem & abiectum fabrum lignarium parvi aestimant. Hæc ille.

At revocetur nunc suam ad originem testimonium hoc; quæ sanè eiusmodi videtur ut si vel sola proferatur in lucem, publico omnium assensu recipienda esse videtur. Est autem origo ista triplex, 1. Dominium. 2. Paternitas. 3. Sanctitas. Formoque argumentum, quod negare minimè possis. Nempe summa dulia illi competit, cui competit summum Dominium, paternitas summa, ac summa sanctitas. Atqui IOSEPHO competunt hæc tria. Ergo competit IOSEPHO summa dulia. Vbi suppono triplex dari adorationis genus; Iatriam, quæ est reverentia Deo debita; hyperduliam, quæ est reverentia debita Matri Dei, solo Deo minori, & verissimæ causæ incarnationis Christi; ac tandem dulam, quæ reverentia est debita alijs creaturis, propter singularem participationem excellentiæ divinæ.

Hoc autem supposito patet 1. Veritas maioris. Vbi enim in summo gradu, participatur à creatura excellentia divina, ibi competit tali creaturæ summa dulia. Atqui cui competit Dominium, Paternitas & Sanctitas summa, ab eo in summo gradu participatur excellentia divina. Ergo illi competit summa dulia.

Patet verò 2. etiam minoris veritas. Nam 1. pro Dominio eius summo Rationes sunt. 1. quia figura IOSEPHI nostri est Ioseph patriarcha.

archa. At huic Gen. 41. v. 40. dixit Pharaon. *Tu eris super domum meam, & ad tui oris imperium cunctus populus obediet; unô tantum regni folio te precedam.* Et 44 *Absque tuo imperio non movebit quisquam manum, aut pedem, in omni terra Aegypti, &c.* 2. quia ipsa Dei mater eum Dominum suum appellare consuevit. Imò ut Brigittæ l. 6. c. 59. revelavit, ad opera eius minima humiliavit se. 3. quia nec ipse Dei filius ei dedignatus est subesse Luc. 2.

At 2. pro Paternitate summa, stat Suarez disp. 8. ser. 1. at Rationes sunt 1. quia Paternitas hæc IOSEPHI simillima est Paternitati Divinæ & æternæ, à qua ut ait Apost. ad Ephes. 3. v. 15. *omnis Paternitas in cœlis, & in terra nominatur* 2. quia Paternitas dignitatem trahit à Filio. Pater enim & Filius correlativa sunt. Atqui Paternitatis IOSEPHI Filius est IESVS, Deus & Homo. 3. quia hæc eadem Paternitas est universalis, continens in se omnia Paternitatum genera, sola carnali exceptâ. Demum 3. pro sanctitate quoque summa Rationes sunt. 1. quia non nisi summa sanctitas accommodata est muneri, quod suscepit ab auctore sanctitatis, gessitq; propter eundem. 2. quia nemo post B. Virginem tot habuit media, motiva, exempla, atque occasiones adipiscendæ sanctitatis. 3. quia tanta est sanctitas, quanta est charitas Dei. Nullius autem charitas esse maior posse videtur, secundum nobis cognitâ Dei providentiam, quam IOSEPHI. Et ego paulò antè, de hoc charitatis divinæ incendio, quantum satis esse potest, egi.

Igitur tria hæc, Dominium, inquam, Paternitas, & Sanctitas summa, verè competunt IOSEPHO.

Neque iam scio quid aliquis adhuc, nisi sui, quàm IOSEPHI amantior, opponere possit. At quis esse velit, nisi similis Hæreticis, quorum hæc non infima cura est, abrenunciare Sanctis. Hi sanè re ipsa usurpare videntur illa fratrum Iosephi, de hoc nostro, verba Gen. 37. v. 29. *Ecce somniator venit, venite occidamus eum, auferendo Religiosam memoriam eius, & mittamus in cisternam veterem oblivionis. Dicemusq; fera pessima, hæresis nempe, devoravit eum: Et tunc apparebit, quid illi prosint somnia sua.* At ô mi Deus, averte impius has voces à tuo meoque IOSEPHO; quem Filius tuus, ac Mater Filij, per obedientiam ac reverentiam præstitam, non recusarunt adorare; quem etiam tu ipse tantopere polymitâ veste Virtutum ac Gratiarum exornasti, ut dici possis diligere IOSEPH super omnes filios tuos, quemadmodum olim Israël suum v. 3. dilexit.

ELOGIUM XCIV.

IOSEPH

Postremis Ecclesiæ temporibus vaticinio promissus.

Nimis multa non cognoscuntur à multis, quæ tamen sunt. At cognoscuntur tamen omnia ab unô omnium principiô, Deo ter Optimo, ac

ac Maximo. Hic deinde in nos, qui inde procedimus, ceu particulam auræ divinæ, dispensat cognoscendi vim cuius accomodam, placitam sibi. Si ergo IOSEPH olim pauci cognoverunt, non est id vitium eius, aut imminutæ gloriæ signum, sed opus dexteræ excelsi. Nec propterea minor se ipso fuit, minúsq; magnus, gloriosus, & Sanctus. Adhuc enim illum ab æterno elegit Deus in Patrem Filij sui; adhuc & Filius in eundem consentit; Virgòque MARIA, in virum, Dei nutu, assumpsit. Atqui hæc nonnisi cum respectu ad cognitionem facta sunt. Præcessit ergo in ijs cognitio, & ea quidem ex bonitate obiecti cogniti, movens ad huiusmodi electionem, consensum, & assumptionem. Neque enim nisi idoneus placere eligenti, consentienti, atque assumenti potest. Quid igitur nunc amplius desideret IOSEPHVS, quem idoneum summæ dignitati cognovit Deus; Dei Filius, ac MARIA; cognitumque evexit, & ad-amavit. Sed tamen, tres isti præcipui amatores, accendere subinde suâ luce, flammâque amoris, mortalium aliquos, qui, cùm & ipsi concepissent ignem, neq; tamen idoneam ignis materiem reperissent, libros super IOSEPHI laudibus scripsere; sermones ad populum instituere, Fraternitates erexere.

Quia tamen nonnisi paucis quidquam persuasum est, enimverò fatiscentem sub eò ardore animum, vaticinijs ac spe proventuræ aliquando messis sustentabant. Quorum vaticiniorum eventum,

tum,

tum, quæ Dei miseratio est, nostra nunc videt ætas, cœpitque videre antecedens, incitata exemplis S. Teresiæ, B. Caspari Boni, B. Margaretæ de Castro, B. Agathæ de S. Cruce, Francisci de Sales, Balthasaris Alvarez, Alphonsi Rodriquez, de quorum plerisque egregiè differuit Barry. cap. 5.

Verum ego iam aliud non ago, quàm ut seræ posteritati promissum esse IOSEPHVM demonstrarem: Sic enim fiet, ut quidquid hæctenus ad gloriam eius laboratum est, & laborabitur deinceps promptiore animo suscipiatur; *stat autem in ore duorum, vel trium testium, omne verbum.* Matth. 18. v. 16. duos ergo minimum, si producam, amplius exigere à me nihil iure potest.

Ac 1. Gerson Cancellarius, uti ætate, ita doctrinâ prior comparet, qui in tract. 12. super Magnificat, in fin. hæc sub annum Christi 1420. in persona MARIÆ habet. *Veniant generationes, quando scribet aliquorum devotio plurima super istis pie speculanda; multa prosaice; quadam heroico carmine: cui IOSEPHINA nomen erit: quadam aliter, & aliter. Nonnulli de laudibus iusti virginalis Sponsi mei, fidsimiq; custodis, & testis delegati, multa suæ posteritati legendo relinquent, statuent Consummationem in ipsius pretiosâ morte, quâ presentibus filio meo, & me, pièq; flentibus, appositus est ad patres suos in senectute bonâ, cuius memoria in generationes seculorum.*

2. Gersonem sequitur Isidorus Isolanus ex S. Dominici Ordine, Vir æquè doctus ac pius. Hic in vita S. IOSEPHI part. 3. c. 6. ante annos 150.

Spiri-

Spiritus Sanctus, inquit, non cessabit excitare corda fidelium, donec Ecclesia militans universa exultabunda, divino viro IOSEPHO novos honores decernat, monasteria adificet, templa & altaria ad venerationem eius erigat. Eius honorandi causâ festa instituentur, multi vota vovebunt Domino, & reddent. Dominus revelabit interiores auriculas cordium, & intellectus magnorum & excellentium virorum, mysteria Dei explorandi, quæ in S. IOSEPHO latebant, & inveniendi pretiosum thesaurum, quæ in SS. Patribus veteris Testamenti non potuerunt reperire, tanta enim copia spiritualium donorum in S. IOSEPHO emicuit, ut ei par alibi reperiri non possit. Hæc Isolanus. Quæ ego quidem tanta ubertate impleri cupio, ut ijs, qui me in laudando IOSEPHO secuturi sunt, etiam corrigiam calceamentorum solvere paratus sim. Dum enim Sanctum hunc, unâque me, considero, ille mihi lux est, & ego ne quidem umbræ vicem rectè sustineo.

ELOGIVM XCV.

IOSEPH

Diu olim à paucis agnitus.

Mirissimum mirum mihi aliisque est, IOSEPHVM à tam paucis tot annorum decursu agnitum fuisse. Nam 1. ipsum Spiritus S. immediatè primùmq; omnium canonizavit Matth. 1. v. 19. 2. Eîdem MARIA Dei Mater humilitatis

tatis studio postposuit se. Luc. 2. v. 48. *Ecce Pater tuus, & ego dolentes, &c.* 3. Eius pænè tam frequens in Evangelio mentio fit, quàm frequens fit *MARIÆ*. Vt enim Louberius, in tract. de cognatis *MARIÆ*, impresso Anno 1479. Burgdorfij Berrensis ditionis, observet non minus de *IOSEPHO*, atque de *MARIA*; novem leguntur Evangelia per annum. Nempe de *MARIA* 1. festo Conceptionis. 2. Nativitatis suæ 3. Præsentationis. 4. Nativitatis Christi. 5. Visitationis. 6. Purificationis. 7. Assumptionis. 8. Conceptionis, quod in Sabbato intra Pascha & Pentecosten legitur. Et 9. B. Virginis ad Nives. Vicissim autem de *IOSEPHO* legitur. 1. in vigilia Nativitatis Christi. 2. in Nocte eiusdem Nativitatis. 3. in festo Innocentium Martyrum. 4. in Dominica infra octavam Nativitatis. 5. in vigilia Epiphaniæ. 6. in Dominica infra octavam Epiphaniæ. 7. in festo Purificationis. 8. in festo Annuntiationis. 9. in festo Conceptionis.

Et tamen *IOSEPHVS*: si cultum publicum: publicamque religionem spectemus, prope ad nostram usque memoriam latuit, sub modio oblivionis, à paucis agnitus, præteritus à plerisque. Tacerène igitur possum divini Consilij causas, quæ movère Deum ad hoc immeritum silentium? Aperire eas ante me tentavit Barry cap. 4. à fol. mihi 44. Tentare ergo me quoque iuvat, sed eâ modestiâ ut ipsi sua relinquam, proprijs contentus, ne gratia libro utilissimo pereat. Occurrunt autem istæ.

1. Duo

I. Duo sunt genera Sanctorum. Vnum publicorum. Alterum occultorum. Atqui debetur utrisque congruum aliquod caput. MARIA autem caput est publicorum, Est ergo IOSEPH caput occultorum. Neque enim scire possum ullum alium ex ijs, qui occulti sunt, qui sanctitate ac dignitate eidem vel præferendus, vel etiam comparandus sit. 2. Multi regnum Christi in miraculis, vaticinijs, extasi, alijsque gratijs gratis datis, & externo Virtutum apparatu constituunt, ideòque si ardeant tantum, & non luceant, animo dejiciuntur, ac retro respiciunt. At hi iam possunt respicere IOSEPHVM unâ suâ internâ sanctitate tantopere se probantem Deo, ut esse ac dici mereatur Pater IESV, ac vir MARIÆ, &c. 3. Est Deus, ille Evangelicus Paterfamilias, qui profert de thesauro suo nova & vetera. Matth. 13. v. 52. ut aliâ iam diximus. Atqui thesaurus eius est multitudo ingens Sanctorum. Inde ergo profert nunc novos, nunc veteres Sanctos; Veteres enim Sancti sunt Ioachim, Bibiana, Martina, & modò IOSEPHVS. 4. Etsi IOSEPHVS meo ac multorum iudicio, maior sit Sanctis omnibus, est tamen minor IESV & MARIA. Debet ergo primùm his consuli; ac deinde ipsi. Neque enim simul consuli potest omnibus, At ut his consuleretur, stabiliri debuit divinitas & incarnatio Virginea Christi; tum vero maternitas Dei, summâque potestas orandi pro nobis, eidem maternitati annexa, Tantisper ergo IOSEPHVS expectare debuit,
dum

dum IESV & MARIAE consuleretur. 5. Negari non potest, amore Dei, latere in vita ac morte, itemque post mortem, esse bonum in primis honestum, ac expetibile à Viatore; Hoc enim videmus de facto placuisse non solum Sanctis ut peterent; sed etiam Deo, ut petentibus annueret. Cum ergo IOSEPH amore simul ac humilitate alijs omnibus præstiterit, verisimile est; idem latendi studium, quoad consequi posset, quam longissime extendere voluisse. 6. Nequidem ipsa Trinitas in creata illicò innotuit humano generi, ac nominatim Spiritus S. diu ab Asiæ Ecclesijs est Patre & Filio creditus esse minor. Debit ergo etiam Trinitas creata IESVS, MARIA, IOSEPH, similem fortunam subire, & inter hos præcipuè IOSEPH latere, qui Sponsalicio honore, & amore accedit ad Spiritum S. Postremo autem huc iridem faciunt peculiare horum temporum morbi, quibus opponi debuit, Medicus aliquis cœlestis, alijs præstantior. At esse non potest præstantior IOSEPHO. Hic ergo in hæc tempora merito servari debuit.

ELOGIVM XCVI.

IOSEPH

Periclitantium in castitate Patronus.

Victoria pugnae, pugna hosti commensa est,
At est hostis eò gravior, quo interior; amor
autem carnis est hostis noster maxime inter-
nus.

nus. Est ergo idem hostis longè gravissimus, & consequenter pugna quoq; ac victoria difficillima. Hæc autem cogitatio meritò intendit militum curam, ut sibi Duces Patronosque præponant, quorum imperijs, consilijs, exemplis, auctoritate, Virtutèque superiores ex cò bellò evadere possint. At *an invenire poterimus talem virum, qui Spiritu Dei ita plenus sit, sicut est IOSEPH noster, cuius Patriarcha figura ac typus fuit? An inquam sapientiore & consimilem eius poterimus invenire?* Gen. 41. v. 38. & 39. Equidem iam multis argumentis ostendi, non posse: Sed nunc occurrunt nova aliqua, quæ, Castitatis conservandæ ac promovendæ ardor, ut eloquar impellit.

Igitur 1. Patrocinium Virtutis, est præmium Virtutis. Maius igitur patrocinium maiorem sequitur Virtutem. Atqui Castitas IOSEPHI virtus fuit maxima in terris. Ergo patrocinium eius in cælis itidem maius esse debet patrocinio aliorum Sanctorum.

2. Quem Deus ipsemet primo loco elegit custodem atq; patronum supremæ Castitatis, eum utique nos homines adoptare custodem patronumque possumus Castitatis nostræ. Atqui IOSEPH primò loco elegit Deus custodem, ac patronum supremæ Castitatis, quæ est in MARIA Matre suâ. Nihil igitur desiderari potest, quò minus etiam Castitatis nostræ custos atque Patronus ipsemet sit. Dixi autem *primo loco*, quia duos elegit Deus custodes ac patronos supremæ Casti-

T

tatis

tatis IOSEPHVM & Ioannem. Atqui primò loco elegit IOSEPHVM, & deinde post annos bene multos eidem iam defuncto substituit Ioannem. Nemo igitur est huius, de quò agitur, patrociniij cum IOSEPHO competiitor.

3. Ille est optimus patronus Virtutis alicuius, qui vix adiit patrociniij munus, & confestim adiuuit eius patrociniij indigentes. Atqui IOSEPHVS hoc ipsum præclare fecit. Si enim Ludolpho, Carth. in vita S. Annæ creditur, cum primùm is inter Candidatos Matrimonij Virginei, præsentisque, quod annexum erat, patrociniij stetit, adfuit simul Iuuenis quidam, Agabus nomine, beneficijs quærens quod Virtute debebat. At hic ubi illud dilectum superis Sponsorum par intuitus est, confestim & beneficia posuit, & Castitatem tantopere adamavit, ut in Carmeli monte Carmelitam deinceps egerit, donec postea à Christo discipulis septuaginta duobus adscriptus fuit.

4. Custos ovium est eorundem patronus aptissimus. Atqui IOSEPH est custos ovium Christi, imò custos est ipsius Christi, hoc est, Agni, de quo dicitur Apoc. 14. v. 4. *Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati: Virgines enim sunt. Hi sequuntur Agnum quocunque ierit. Hi empti sunt ex hominibus primitiæ Deo & Agno, &c.* Atqui Agnus iste sequitur IOSEPHVM, utpote, cui subditus erat, Luc. 2. v. 51. *Erat, inquam, subditus; & necdum fuit, quia adhuc remanet, in quo non subdatur eidem, pro nobis agniculis periclitantibus deprecanti.*

5. Pa

5. Patronum constituit potestas, & voluntas, patrociniandi. Atqui utraque in IOSEPHO summa est. Ergo est is Patronus omnibus numeris absolutus. Minorem autem probo hîc tantam quoad secundam partem. Prima enim partim ex dictis iam constat, partim non multo potest probabitur. Nempe Voluntas colligitur in IOSEPHO summa esse ijs omnibus modis, quibus illa exterius ostendit se: & in specie 1. ipsa Castitatem perpetuò voto adstrinxit sibi. 2. Perpetuo obsequio se addixit, IESV & MARIÆ castissimis Virginibus. 3. Neminem ita amavit, aut amare potuit, atque eosdem. Amor autem amati bonum maximè promovere vult. At bonum IESV & MARIÆ maximum est multitudo Castorum; ideòq; huius expressè mentio sit. Apoc. cit. c. v. 3. Est ergo Voluntas IOSEPHI summa, hoc ipsum bonum patrociniò suo promovere satagens. Vide Barry c. 8. Med. 7. & c. 13.

ELOGIVM XCVII.

IOSEPH

Peregrinantium Patronus.

Non ignara mali miseris succurrere disco, in-
 quiebat apud Virgilium Dido. Non minus
 autem & alij in ijs malis, quibus exerciti
 ipsi olim sunt, vel auferendis, vel mitigandis, im-
 pensè allaborant. Est ergo credibilis, neq; IOSE-

T 2

PHVM

PHVM hac una in re velut immemorem sui, communisq; honestatis connivere ad ærumnas nostras, quas quotidie cœlesti ex Theatrô intuetur. At est in his non infima peregrinantium ærumna, quâ terrâ marique, implicantur, ac sæpe obruuntur.

Dicam ergo aliquid de hoc ipso eorum patrocinio, quod supra cæteros, ceu munus proprium sibi suscepit in se idem IOSEPHVS. Hoc autem agnovit antè me Eckius, illud Catholicæ Germaniæ columnen, qui in Hom. 1. de S. IOSEPHO omnes, *in super*, inquit, *quibus periculose instituuntur profectioes, locaq; adeunda sunt, parùm tuta, semet S. IOSEPHO committere debent, & ex illo comitatem, seu critatem, tutelam, & intercessionem petere, ac fideliter sperare.* Tum verò, Eckio citius, Ecclesia Hispanensis in Hymno quodam festi S. IOSEPHI cecinisse dicitur apud Carthag. l. 18. Hom. 14.

O custos matris Domini

Devotos tuo nomini

IOSEPH alme, per aspera

Salva semper, & prospera

Adesse tuis famulis

Dignare dux amabilis:

Sentiant nostra pectora

Tua semper iuamina:

Tu salus & protectio,

Nostraq; iubilatio.

Idemq; ibidem confirmat Carthag. tribus authenticis historijs, quas hoc in loco rectiùs præterire posse videor, ut suus maneat rationibus honor.

Inter

Inter has autem eminentissimum tum IESV tum IOSEPHI exemplum: si enim percunctetur aliquis ex me, 1. quid IESVS egerit; ac deinde quid IOSEPHVS? quid aliud respondere possum, quàm peregrinatos esse? Certè in has vitales auras nondum exierat IESVS; nondum, inquam, suismet pedibus insistere poterat, maternum intra uterum clausus, iam peregrinari debuit pedibus matris, & patris imperio.

Neque verò tam leve, ut videri posset, hoc primum fuit iter. Sunt enim, qui Nazarethò Galilææ usque Cariatharbe, quo MARIA festinatò abiit ad salutandam Elisabeth, computent horas minimum triginta. At has ipsas horas revertens cum parentibus puer, post impensum Charitati, atque humilitati trimestre tempus, denuo emensus est, nec multum deinde temporis intercessit, cum iam tertium iter Bethlemium usque, IOSEPHO duce, nondum natus suscepit. Ibi verò vix octiduum, quo natus, & adoratus à pastoribus est, substitit, sed Ierosolymam, ut domino offerretur, trium horarum spatio delatus est; iterumque alterò tantò relatus Bethlemium. Vbi quàm diu manserit, incertum est: certum tamen non mansisse admodum diu. Repentè enim IOSEPH, impellente Angelo, exsurgens è somno fugit cum IESV, & MARIA in Ægyptum; idque totum viæ spatium per desertum quod una & quadraginta mansionibus, totidemque annis Moyses, cum Israëliticò populò emensus est peragravit.

T 3

PHVM

PHVM longissima peregrinatione perfunctum, itemque familiam eius, primò Hermopolis Thebaidis Vrbs. At illuc minimùm ducentis horis pervenire potuit. Hermopoli autem totam ferè Egyptum obivère iuxta eam Topographiam, quam superius constitui, Elog. 87. Solùm moneo debuisse infumi minimum 70. Horas. Demum revocante in patriam Angelo, qui exire iusserat, discessère Alexandriâ, ac denuo post 200, minimùm horarum spatia, soli peregrinationi data Nazarethum regressi sunt. Vnde IOSEPHVS deinceps iter fecisse non traditur in sacris literis, quàm illud annum Ierosolimam versus, quod triginta horas poscit.

Sic ergo patet, IOSEPHI vitam meram peregrinationem fuisse. Expertus proinde pericula eius, labores, & incommoda. Et potèstne adhuc esse aliquis, qui neget esse peregrinantium patronum? Atqui multa sunt officia patroni talis; quidquid enim peregrinanti non solùm necessarium, sed etiam utile, iucundum, ac gloriosum est, complecti debet. Quidni ergo omnes patronum hunc pronis animis optamus, & adoptamus, ij præcipuè, qui vi Instituti diversa loca peragrarè debent, & vitam agere, in quavis mundi plagâ, ubi maius Dei obsequium, & animarum auxilium speratur.

ELOGIVM XCVIII.

IOSEPH

Vitam spiritualement agentium
Patronus.

DVplex homo, duplex vita. Scilicet homo
alius est homo animalis, & alius spiritualis.
*Animalis autem homo non percipit ea quæ sunt
Spiritus Dei. I. ad Cor. 2. v. 14. Spiritualis autem iudi-
cat omnia, & ipse à nemine iudicatur. v. 15. Est ergo
duplex etiam vita hominis, animalis, & spiritualis.
Atqui duo isti homines, & vitæ, sibi invicem relati-
vè opponuntur. Caro enim concupiscit adversus Spiritum;
Spiritus autem adversus carnem. ad Gal. 5. v. 17. Quot
modis ergo aliquid dicitur animale, tot vicissim
modis dicitur spirituale. Atqui id tribus modis
fit, nempe secundum corpus; concupiscentiam sive
passiones; & sensus, quibus servit homo. Hoc ergo
posterius itidem fit his tribus modis, quatenus
homo dominatur corpori, concupiscentiæ sive
passionibus, ac sensibus. Clarum autem est etiam
hic generationem unius, esse corruptionem alte-
rius. Vis ergo vir vere spiritualis fieri vivendo
secundum spiritum, hoc est, rationem Deo soli
subditam, exue animale vitam quæ instar bruti
sequitur desideria carnis. At hoc sine Duce ac Pa-
trono huiusmodi spiritualis vitæ nemo assequetur.
Non enim, ut hæretici sibi stolidè simul ac impiè*

arrogant, spiritualis homo iudicat omnia, absolute, sine exceptione, ac restrictione solumque per se; sed tantum iudicat per se vel alios rerum peritos, & ea sola quæ necessaria sunt ad spiritualem vitam; *Quis enim cognovit sensum Domini, qui instruat eum?* Ibid. v. 16.

Talis nempe Dux patronusque assumi debet à spirituali homine, qui sensum Domini cognovit. Atqui, ut tandem ad id veniam, quod isthic, quaeritur, IOSEPHVS optimè cognovit sensum Domini. Nemo igitur Dux patronusque spiritualis vitæ rectius assumitur, quàm IOSEPHVS. Hic autem maior propositio immediatè, ut vides, SS. litteris innititur; Minor naturis rerum. Pater enim optime novit Filij sensum. Atqui IOSEPHVS pater est, eiusque Filius est Dominus. Optimè igitur IOSEPHVS cognovit sensum Domini.

Verùm argumentum hoc de paternitate, ac familiari necessitudine IOSEPHI cum IESV plus satis forsitan propositum iam est; quare ad aliud huic causæ non minus idoneum converto me, quod experientia suppeditat. Videamus enim, quis de factò, quantum ex vitis Sanctorum legendo consequi possumus, sensum Domini subtilius perspexerit, & tanquam dux ac patronus spiritualis vitæ clariùs explicarit, ac IOSEPH?

Est inter eas vitas hanc ætate celeberrima S. Teresiæ; quæ cum clientem se huius ipsius Divi palàm professâ sit, ignorare profectò non potuit Iosephini patrocini præstantiam. At ego fidenter

ter pronuncio, nihil hanc Virginem, in hoc suo patrono, etiam desiderare amplius potuisse. 1. enim illi sanitatem frustra à medicis quæsitam restituit; scilicet ne vitæ spirituali congruum subiectum deesset. In vita cap. 6. 2. In quodam suo pervigilio, humi prostratam versatilis rotæ, quâ aqua ex puteo adtrahitur, gravissimo impetu, etiam sine vulneris vestigio servavit. Alias etiam in Morenæ montibus aberrantem cum suis, ad spectabili formâ, per ignotum callem eduxit. In vita Didaci de Iepes l. 2. c. 27. 3. Sanctioris vitæ desiderium immisit; ac peccatorum gravitatem declaravit, ijs utens medijs, quorum fructus in totam vitam redundaret. Ribera l. 1. c. 9. 4. Gratijs in dies maioribus extulit; evenitque, ut eas à MARIA & ipsomet IOSEPHO impetratas esse, à Domino cognosceret. Ibid. 5. Salutari timore perculit, ut caveret; ne in oratione præstigijs dæmonum seduceretur. Et propterea se regi sineret ab alijs. Idem. 6. Unâ cum MARIA, Assumptionis festo, candidissimâ ac splendidissimâ veste in signum dimissorum omnium peccatorum exornavit. l. 1. c. 15. 7. Eodem tempore per MARIAM ostendit, gratam sibi esse venerationem sui; vellèque se captis eius favere traditô in pignus pretiosissimô monili ac cruce inde appensa. 8. Omnium votorum compotem fecit; ideoque si quæ vota essent de minore bono, prius in sanctiorem formam transtulit. In vita c. 6. Barry, c. 5. 9. Per ipsam præcipuè voluit innotescere Mundo. Et videmus

nunc, eventum felicissimum notitiæ huius, magis magisque se diffundentis. Barry cap. 9. Et hæc nonnisi è pluribus elegi, ut meo tuoque in Tere-
siam affectui saltem aliquid tribuerem. At scire vis causam, cur Terefia IOSEPHVM tanti fecerit? Ipsammet audi. IOSEPHO subditus fuit IESVS, ut patri filius: cuius pœnitere ipsum ne quidem in cœlo potest.

ELOGIVM XCIX.

IOSEPH

Societatis IESV Patronus.

NEquaquam invita consensit Societas IESV Ioanni Bourghesio, cùm librum suum hac epigraphe emitteret in lucem; *Societas IESV Deipare sacra.* An ergo repugnabit illa mihi pari studio inflammato, si modò *Societatem IESV* inscribam *Deipare ac IOSEPHO sacram?* Minimè Gentium. Esse enim, ut in Scholis loquimur, sequitur denominari. At est haud dubiè Societas IESV, etiam IOSEPHO sacra, & patrocinium eius non solum implorat, sed meretur. Denominari ergo iure potest ac debet, *Societas IESV etiam IOSEPHO sacra.* At, si quod est, denominatur, est utique eiusdem Societatis singularis Patronus IOSEPHVS. Ita ergo unum probandum nobis est, quòd reipsa sit huic Divo sacra, eiusque propitiam opem multis magnisque officijs ambiat,

Id

Id autem hunc in modum præsto. 1. Complures magni nominis Doctores excitavit ad promovendam in animis legentium, venerationem Sancti. Eminent autem Alphonsus Salmeron, Franciscus Suarez, Petrus Canisius, Petrus Cotonus, Paulus Barry, Cornelius à Lapide, Christophorus à Castro, Sebastianus Barradius, Petrus Morales; Itémque quos videre nondum potuimus, Laurentius Masellus, & Ludovicus Makeblidius vitæ Iosephinæ scriptores.

2. Suos omnes alumnos ab ipsò tirocinij tempore respicere iubet IOSEPHVM, non minus suum, quàm IESV Patrem; eundem imitari vult in ijs, quæ IESV causâ facturi passurive sunt; ac demum quotidianis precibus, ut in auxilium casusque obvios invocent, hortatur. Quæ tamen ipsa, quia ferè interna sunt, rectius latent intra nos, quibus sufficit, tanto Patri probari. Redeo autem ad ea; quæ nisi foras promicent, prodesse proximo non possunt.

Igitur 3. Ceream puerorum ætatem cum primùm Latinas litteras docere incipit, in ipso suò ad nos accessu, prensare sine mora iubet patrocinium IOSEPHI. Neque iam quisquam ferè est, qui non laboribus suis eius nomen cum IESV & MARIÆ nominibus, præfigat, inscribâtque, publicæ venerationis causâ.

4. His autem nequaquam contenta, peragit deinceps conceptos pietatis igniculos inflammare magis; & nunc quarti præcepti Religione ad honorandos

randos cœlestes parentes nostros, MARIAM, inquam, & IOSEPHVM quoad potest obstringit; nunc verò in Congregationem MARIÆ Virginis alia Lege neminem ferè admittit, nisi præscriptâ Verborum formâ; IOSEPHVM quoque in Patrem, Patronum, & Advocatum eligit. Quod equidem de hac unâ, in quâ sum, Germaniæ Superioris Provinciâ, affirmare certò possum, ignarus quid alibi fiat. Facile tamen persuadeo mihi, sicut Filium, fas non est, separari à Matre, ita Matrem nullibi separari à Viro suo. *Quod enim Deus coniunxit, homo non separet.*

5. Eadem Societas Festum S. IOSEPHI ab Urbano VIII. fel. record. universæ Ecclesiæ imperatum licet obstare videretur festorum aliorum multitudo, passim in Germaniâ persuasit Episcopis, Principibus, ac Rebuspublicis, ut unanimi consensu admitterent Sanctissimum illud Romani Pontificis imperium.

6. Non minùs illa, gloriari potest, in amplissimò Galliæ Regnò, primam se templum S. IOSEPHO Lugduni extruxisse, Petri Cotonii nostri Concionatoris ac Confessarij Regij operâ; qui postea ipsò Sancti Festò nobiscum vivere desijt. Barry c. 5. Meretur autem hoc eodem officij genere celebrari etiam Provincia nostra, quæ Burckhusij Bavarix oppido, ubi Dicasterium est, à Serenissima Domo primum S. IOSEPHO inter Boios templum etiam ipsamet extrui impetravit.

7. Ipsa etiam; hęc IOSEPHI patrociniò,
Gen.

Gentium Conversionem felicissimè promovet in novô Orbe, ac nominatim in novâ Franciâ, Americâ Meridionali, ac Canadæ regnô, Barry c. 13.

8. Eiusdem quoque Societatis est, religiosissimum FERDINANDI III. æternæ memoriæ CÆSARIS pectus, hoc in IOSEPHVM pietatis igne tantopere exarsisse. Qui sanè hunc non solum sibi, sed inprimis Bohemiæ Regno Patronum adoptavit, venerationis genere etiam Romæ placito, ad hoc utens. Fechtner in Hebdom. S. IOSEPHO Regni Bohemiæ & Agonizantium Patrono sacrâ, Romæ 1658. Qui deinde ex Augustalibus Liberis suis, duos postremos, quos suscepit, Filios, eodem IOSEPHI nomine, in Baptismo compellari iussit; ex quibus, dum hoc scribo, ALOYSIVS quidem IOSEPHVS, tum IOSEPHO illi suo, à quo nomen accepit, tum Parenti optimo, præcipiti morte, coniunctus in cælo, LEOPOLDVM Fratrem recens CÆSAREM renunciatum, communibus suffragis ad publicam Catholici Orbis utilitatem iuvat; CAROLVS verò IOSEPHVS etiamnum superstes, sub Magistrorum curâ, adolescit in spem Paternæ, ac verè Iosephinæ virtutis. Qui denique IOSEPHO hætenus culto dignus est visus, cui natali suo ac festo die, publicum Sydus supra Bohemiam accenderet in cælo, admonens Clientem de imminente sibi morte, seu rectiùs vitâ cœlesti, & perpetuâ Societate secum. Palma Ioseph. fol. 486.

9. Inter hæc autem prætereundus non est

Sere-

Serenissimus PHILIPPVS WILHELMVS Princeps Neoburgicus, &c. qui post sua & aliorum religiosissima vota necquidquam, ut videbatur, impensa, demum consilio Societatis IESV S. IOSEPHVM Patronum sibi & dilectissimæ Coniugi delegit; & hoc ipso anno, die Parasceves, hoc est, 19. Aprilis, Filium ac Hæredem felicissimè suscepit; eumque IOANNEM WILHELMVM IOSEPHVM IGNATIVM nominari iussit. Quem illi IOSEPHVS iste meus utinam de cælo longissimè incolumem servet! Id sanè non Societas sola, sed etiam Germania Catholica tota, tum Parentis optimè meriti causâ, tum suâ, ab eodem, quantis potest desiderijs atque supplicijs non cessabit petere.

ELOGIVM C.

IOSEPH

Univèrsalis totius Ecclesiæ
Patronus.

Absit, ut negem id, quod est Fide divina certum. Huiusmodi autem est, quod Apost. in I. ad Cor. 12. v. 8. ait. *Alij quidem per Spiritum datur sermo Sapientiæ, alij autem sermo scientiæ secundum eundem Spiritum: alteri fides in eodem Spiritu: alij gratia sanitatum in uno Spiritu: alij operatio virtutum, &c.* Et postea v. 30. *Nunquid omnes gratiam habent curationum? &c.* Sed tamen hæc ipsa Verba magis utique militanti Ecclesiæ conveniunt, quàm
trium

triumphanti. Magis, inquam, quia S. Augustin. in cit. locum commentans; *ita, inquit, nec in omnibus memorijs Sanctorum Deus miracula fieri voluit, quia dividit unicuiq³, prout vult.* Sicut ergo in Viatoribus limitata vis est operandi ad extra per gratias gratis datas, pari modò vis est limitata in comprehensoribus suo patrocínio miracula patrandi nobiscum in terris.

Idque quotidiana fidelium Religio probat; dum ad preces nostras auxiliatur, Othilia oculis; Aurelia auribus; Apollonia dentibus; Agatha pectori; Blasius faucibus; Iulianus & Stephanus podagræ; Erasmus Colicis doloribus; Florentius calculo; Valentinus morbo caduco; Antonius igni sacro; Florianus, Laurentius, & Lucianus incendiis; Martinus febribus; Antonius de Padua ijs, qui perdiderunt aliquid; Leonardus captivis; Ignatius Lolola gravidis; Vitus pueris; Wilgefortis afflictis; Nicolaus naufragis; Franciscus de Padua sterilibus; Barbara piam mortem optantibus, &c.

Verùm an nulli propterea sunt totius Ecclesiæ universales Patroni? Sunt utique speciali privilegio Dei, saltem MARIA, inquam, & IOSEPH. Cum enim in ijs virtus, dignitas, ac gratia ad divinitatem proximè accedant, etiam necessarium videtur, plus eos patrocinando apud Deum posse, quam aliàs possint singuli. Si ergo singuli collectivè sumpti, nihil non possint, longè magis omnia possunt **MARIA & IOSEPH.** At nunc de **IOSEPH** tantum

tum cura nos tenet. Pro illo ergo si quid adhuc virium superest, impendamus coronidi laudum eius.

Ac nobis hinc offerunt Carthagera. l. 18. Homil. 14. & Clisor. tres testes omni exceptione maiores, S. Thomam in 4. dist. 45. q. 3. a. 2. ad 2. S. Bernardin. Senens. serm. 12. p. 2. & Eckium Homil. 2. de S. IOSEPH. Verum ut mitissime dicam, testes isti apud me muti, hac quidem in re instar piscium sunt. Admitti ergo nullo modo possunt, nisi ab ijs, qui alienis malunt oculis, quam propriis credere. Cæterum adhuc aliunde probari sufficienter potest veritas Elogij.

1. Namq; est Patriarcha Ioseph typus & figura nostri. Atqui nihil est adeo gloriosum illi, quam esse & dici Salvatorem Mundi, à quo omnes adiuventur. Debet ergo hæc gloria imprimis inesse nostro,

2. Terefia perpetuum Carmeli decus, & IOSEPHO nostro addictissima, ut refert ipsamet in sua propria vitâ cap. 6. post alias eius laudes dictitabat, videri sibi, Deum nolle nos aliorum Sanctorum ope iuari, nisi in certo quopiam ærumnarum genere, veluti docere nos vellet, quemadmodum in terris ei, ut Patri suo obtemperavit, eodem omnino modo cum ipso se in cœlis agere, ratasque eius omnes preces habere,

3. Id ipsum videtur innuisse eiusdem nostri IOSEPHI filius IESVS apud Ioan. 14. v. 13. *Quodcumq; petieritis Patrem in nomine meo, hoc facite, ut glorificetur Pater in Filio. Et 16. v. 23. Si quid petieritis Patrem*

Patrem in nomine meo, dabit vobis. Quæ quidem verba in suô propriô & litterali sensu, haud dubiè de Patre æterno loquuntur. Sed quoniam ea quoque à bene moratis filijs ad suos carnales parentes proferri quotidie solent, ego, minus aliquid à Filio Dei longè liberalissimo dictum esse, non credo.

4. Inductione multiplicium exemplorum constat IOSEPHVM nostrum, reipsâ, in omnis generis ærumnis, patrocinari clientibus suis posse, & solere. Ideoque Iosephinæ Palmæ Auctor, rectè identidem ingeminat illud Pharaonis, Gen. 41. v. 56. *Ite ad Ioseph, & quidquid ipse vobis dixerit, facite.* Quô loquendi modô etiam MARIA Mater Dei est usa, Ioan. 2. v. 5. & nunc de cælo unâ cum Filio nos admonet officij nostri, iustæque spei de IOSEPHO conceptæ. Neque ipse spe hac minor esse potest, qui dignitate ac meritis maior est omnibus prout hactenus ostendi. Sed utinam etiam cultu ac veneratione ad hanc eius dignitatem ac merita, proximè accedamus. Nos quidem propterea calamum strinximus. Verum nisi Deus ipsemet illabatur legentium animis, quid nisi sibilus auræ tenuis sumus? Da ergo, ô mi Deus, mihi & alijs, qui legerint incrementum.

V

QVÆ

QVÆSTIO SINGVLARIS.

An IOSEPH sit conceptus sine peccato originali?

NE quod præcipuum videri potest, Lector Benevole, præteritum à me, vel etiam ignoratum esse, arguas, en appendo coram omnibus ad Rationis libellam propositam quæstionem. Ac 1. in lance dextrâ sunt momenta omnia, quæ quidem mihi occurrunt, Sententiæ affirmantis

Nempe 1. est; Quia sine ullâ Censura graviore per annos ducentos lecta & tolerata fuit, etiam post Concilium Tridentinum, in Mariali Bernardini de Bustris Serm. 12. de Despons. MARIÆ, part. 4. tit. Deus etiam præservavit IOSEPH ab originali: Vbi Auctor hæc habet. Posito, quod expressè dixisset Salvator; inter natos mulierum nullus surrexit vel surget maior in gloriam paradisi Ioanne Baptista, adhuc posset teneri quod S. IOSEPH sit maior in gloria ipso Ioanne Baptista; Si tenere vellemus opinionem unius devoti ipsius S. IOSEPHI, qui opinatus est, quod sicut Deus voluit præservare Beatam Virginem à peccato originali, ut esset eius digna mater, ita etiam voluit præservare S. IOSEPH, ut esset Matris suæ dignus Sponsus, & eius idoneus Pater nutritius, & Minister purissimus; & quantum possibile esset conformaretur in puritate ipsi innocentissimæ Virgini; & hanc suam opinionem confirmat dicto Ioannis

annis Gerson in exord. Serm. de Nat. B.V. ubi ait; ^{ca}
Sicut decuit, ut MARIA tanta puritate niteret, sicut ^{ca}
dicit Anselmus, quâ sub Deo maior nequet intelligi, ita ^{ca}
decuit, ut IOSEPH tantâ prerogativâ poilleret, quo simi- ^{ca}
litudinem & convenientiam exprimeret talis Sponsi ad ^{ca}
talem Sponsam, de quâ natus est IESVS Christus. Vnde ^{ca}
sicut laus MARIÆ est laus Christi filij sui, ita laus IO- ^{ca}
SEPH in præconium redundat utriusq; , IESV scilicet & ^{ca}
MARIÆ. Et sic ex adverso dicit sapiens Eccli. 3, quod ^{ca}
dedecus filij est pater sine honore, similiter dedecus Sponsa ^{ca}
esset Sponsus sine honore derelictus. Hæc Gerson. Dicit ^{ca}
autem prædictus devotus, quod per hanc præser- ^{ca}
vationem non sequitur, quod Beatus IOSEPH sit ^{ca}
æqualis Beatæ Virgini per omnia, sed solùm con- ^{ca}
formis. Nam excellentior fuit præservatio ipsius ^{ca}
Matris Dei, quàm Sponsi sui. Ipsa enim purissima ^{ca}
Virgo taliter fuit præservata; quod nullam peni- ^{ca}
tus infectionem sensit in anima, sed nec etiam in ^{ca}
corpore; IOSEPH verò habuit corpus infectum ^{ca}
sicut alij, sed antequam in eò infunderetur anima, ^{ca}
purgatum fuit Sancti Spiritus sanctificatione; & ^{ca}
tunc creata & infusa est anima, & ab originali pec- ^{ca}
cato præservata, eò modò, quo credidit M. Paulus ^{ca}
de Venetijs, præservatam fuisse gloriosam Virgi- ^{ca}
nam; quæ tamen ab alijs creditur fuisse excellen- ^{ca}
tius præservata. Hactenus Bernardinus. Et memi- ^{ca}
nit opinionis huius etiam Carthag. lib. 4. Hom. 12. ^{ca}
nihil præterea definiens, securane sit, an reiecta- ^{ca}
nea.

2. Quia Elog. 1, ponitur IOSEPH ab æter-

V 2

nò, &

nò, & ante omnia, prædestinatus, ut à cum IESV & MARIA. Sicut ergo vi huius prædestinationis præservata est MARIA à peccato originali, utpote prævisa independenter à peccato Adami, ita ipse quoque, simili prærogativa prædestinationis gaudens, ab eodem proportionaliter præservatus esse, dici potest.

3. Quia pro eodem pugnat non leviter, ferè totus ille discursus S. Thomæ in 3. p. q. 27. a. 4. in c. ex quo Recentiores pro immaculatâ MARIÆ Conceptione argumentantur. Nam quidni totidem verbis dicam; *Respondeo dicendum, quod illos, quos Deus ad aliquid eligit, ita præparat & disponit, ut ad id, ad quod eliguntur, inveniatur idonei secundum 2. ad Cor. 3. Idoneos nos fecit ministros novi testamenti. Beata autem Virgo (itèmq; IOSEPH) fuit electa (electus) divinitus, ut esset mater Dei (Sponsus matris Dei, & Pater IESV exceptâ solâ carnali generatione.) Et ideo non est dubitandum, quin Deus per suam gratiam eam (eum) ad hoc, idoneam, (idoneum) reddiderit, secundum quod Angelus ad eam (eum) dixit, *Invenisti gratiam apud Deum: ecce concipies, &c. (IOSEPH fili David, noli timere, &c.) Non autem fuisset idonea mater Dei, (idoneus vir MARIÆ, & Pater IESV,) si peccasset aliquando: tum quia honor parentum redundat in prolem, secundum illud Prov. 17. Gratia filiorum, patres eorum: unde & per oppositum ignominia matris in filium redundasset. Tum etiam quia singularem affinitatem (sive propinquitatem) habuit ad Christum, qui ab ea (eo) carnem accepit (per pater-*
nam*

nam providentiam diuturnæ nutritionis.) Dicitur autem 2. ad Cor. 3. *Quæ conventio Christi ad Belial? Tum etiam, quia singulari modo Dei filius, qui est Dei Sapientia in ipsâ (cum ipso) habitavit non solum in animâ, sed etiam in uterô (non solum spiritualiter, sed etiam corporaliter.) Dicitur autem Sap. 1. In malevolam animâ non introibit Sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Et ideo simpliciter fatendum est, quod B. Virgo (IOSEPHVS) nullum actuale peccatum (Theologi complures addunt, originale) commisit, nec mortale, nec veniale: ut sic in ea (eô) impleatur, quod dicitur Cant. 4. Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te. (Cant. 5. v. 9. Qualis est dilectus tuus ex dilecto, ô pulcherrima mulierum, &c. Et v. 15. Guttur illius suavissimum: & totus desiderabilis.)*

4. Quia multis alijs, cum Virgineâ sua Sponsa, communibus sibi privilegijs, condecoratus est; ex quibus tamen Auctores moventur ad asserendam Immaculatam prædictæ Virginis Conceptionem. Talia enim sunt, prædestinari & eligi ante omnes alios. Salaz. cap. 2. Esse immunem à peccatis actualibus. Cap. 25. & 26. Habere perfectissimam Virginitatem. Cap. 27. Plerisque effectibus peccati originalis carere. Cap. 28. Proximè coniungi cum Filio Dei. Cap. 29. Eundem summa cum potestate gubernare. Cap. 30. Confirmari in gratia. Cap. 32. §. 2. 3. Deum clarè vidisse. §. 4. Ergo indidem potest inferri immaculata IOSEPHI Conceptio.

5. Quia nihil obstat. Non enim obstat Censura, ut dictum est Mot. 1. Nec doctrina Devoti à Bernardino citati constituentis præservationem IOSEPHI in, nescio, quâ corporali infectione, quâ tamen caruerit MARIA. Absque eâ enim adhuc discrimen dari potest, inter MARIAM & Ipsum; si nempe dicamus, MARIAM quidem caruisse etiam debitò proximò originali; ipsum autem hoc contraxisse.

Iam verò & in sinistra Lance ponamus Negantis Sententiæ quantacunque consequi possumus, motiva.

Ex ijs autem 1. est, Quia saltem in genere graviter censetur opposita doctrina. Eam enim Tanner. disp. 4. q. 7. n. 32. temerariam & suspectam de hæresi vocat: quia à regulâ fidei absque fundamentò, & contra omnium Orthodoxorum sententiam exceptionem facit.

2. Quia etiam Trident. Sess. 5. in Decr. de Pecc. Orig. videtur condemnare contrarium. Nam 1. cum Apost. ad Rom. 5. ait, in unò homine omnes peccavisse, 2. Adæ peccatum propagatione transfusum omnibus inesse, 3. Ibi non comprehendere se Beatam & Immaculatam Virginem MARIAM Dei Genitricem. De S. autem IOSEPHO prorsus tacet.

3. Quia neque unus quidem ex Catholicis Doctoribus ausus est hoc ut probabile dicere; ut videre est ex Mot. 1. Si enim esset, cur potius ad Devoti opinionem confugeret? An ergo, in re
tantâ,

tantâ, singularis opinio, & communi tantopere repugnans, tutò doceri potest?

4. Quia Motiva affirmantia non conyincunt. Ut enim nil amplius dicam de primò, adhuc defendi potest prædestinatio IOSEPHI ab æterno & ante omnia, tametsi ea facta sit post prævisionem contracti peccati originalis. 3. verò in rigore non plus quàm immunitatem à peccato actuali extorquere potest. Adhæc autem minus utique pro IOSEPHO facit, quàm pro MARIA. Id quod etiam de 4. dici debet. Neque enim vel unicum privilegium in eo gradu concessum est IOSEPHO, in quo concessum est MARIAE. Non igitur ex inæqualibus præmissis inferri debet Consequentiæ æqualis.

5. Quia affirmans Sententia addit onus novum oneri antiquo quò pro Immaculatâ MARIAE Virginis Conceptione inter Articulos Fidei constituendâ tot iam annis, coram Summis Pontificibus, incassum decertatur. Potestne ergo aliquis, hac ipsâ nondum depugnatâ lite, ordiri pugnam aliam pro IOSEPHI immunitate, nihi utique profuturam, quàm ut Doctores collidantur inter se, & Hæreticis ansam præbeant, deridendi, aut scindendi doctrinam tunicæ inconsutilis Christi desuper contextæ per totum? In quo quidem aliqui remouent à se invidiam facti huius, propterea, quod opinionem istam de immaculato IOSEPHO, nonnisi ut verisimilem ac probabilem (extra Fidei Catholicæ orbitam) tradant. At hæc audire

nolunt, quibus eadem Fides exosa est, ductò hinc novò argumentò, seu verius mantelò contumaciæ suæ, quòd tam facile doctrinis vanis & peregrinis abducamur, contra Apost. monitum, ad Hebr. 13. v. 9.

Resolutio Questionis.

1. Tutior longè est Sententia Negans.
2. An Sententia affirmans dici possit probabilis ac verisimilis, Doctoribus alijs omnibus tacentibus, mihi non liquet.
3. Si cui tamen post immaculatam Dei Genitricem, hoc speciale immunitatis Privilegium, probabiliter concedi potest, existimo concedendum esse IOSEPHO.

Ad cuius maiorem Laudem, utinam! Deus cogitationes nostras omnes converteret!

ORATIO VOTIVA

Ad

S. IOSEPHVM.

Beatissime IOSEPH, Pater Nutritie IESV Christi Filij Dei, & Sponse sanctissimæ Matris eiusdem Dei, Virginis MARIE. Ego N. te hodie in Patrem, Patronum, & Advocatum eligo, firmiterque statuo, ac propono, me nunquam

te

te derelicturum, neque contra te aliquid unquam dicturum, aut facturum, neque permissurum, ut à meis subditis aliquid contra tuum honorem unquam agatur. Obsecro te igitur, suscipe me in Scrvum perpetuum: adsis mihi in omnibus actionibus, ac necessitatibus meis; nec me deseras in horâ mortis meæ, Amen.

ALIA ORATIO.

Ad eundem Sanctum.

AVe IOSEPH fili David, qui meruisti audire ab Angelo: noli timere accipere MARIAM conjugem tuam: quod enim in illâ natum est, de Spiritu sancto est; pariet autem Filium, & vocabis nomen eius IESVM. Hunc ô IOSEPH exora, ut me quoque saluum faciat à peccatis meis; liberet à N. N. donet sanitate, sapientiâ, ac sanctitate; tandèmq; perducatur ad se in horâ mortis meæ,
Amen.

V 5

APPRO-

APPROBATIO R. P.
PROVINCIALIS.

CVM Tractatum, quem P. Iacobus Reiss, Societatis IESV Theologiæ Professor sub nomine IOSEPHINÆ LV-CERNENSIS conscripsit, aliquot eiusdem Societatis Theologi ad id deputati legerint, probaverintque; Ego Georgius Muglinus Societatis IESV per superiorem Germaniam Præpositus Provincialis, factâ mihi ab Admodum R. P. N. Generali Golvino Nickel, potestate, ut typis vulgetur, permitto. Atque id meâ manu, & officij Sigillo confirmo. Lucernæ 10. Augusti Anno 1658.

Georgius Muglinus.

INDEX

I N D E X
E L O G I O R V M
S. I O S E P H I.

Elogium.	Folio.
1. Primus prædestinatorum post IESVM & MARIAM.	1
2. Sanctificatus in utero materno.	4
3. Sine fomite concupiscentiæ natus.	7
4. Nomini suo apprimè conformis.	9
5. Ab omni peccato actuali immunis.	12
6. Plenus gratiâ.	15
7. Particeps omnium Benedictionum.	18
8. Miraculosè desponsatus MARIÆ.	21
9. Felicissimus Sponsus.	23
10. Vir MARIÆ, de quo natus est IESVS, qui vocatur Christus.	26
11. Verò, Licitò, Sanctòque Matrimonio MARIÆ Virgini obstrictus.	29
12. Dignus MARIÆ dexteram contingere annulo ornare, ac eam pallio obnubere.	31
13. Primus Virginum coniunx.	34
14. Primus Virginum emulatus votum Virginitatis à MA- RIA emissum.	37
15. Dominus MARIÆ Domine Supreme.	40
16. Perpetuus Comes MARIÆ.	42
17. Præfectus primus Congregationis MARIÆ Virginis An- nunciate.	46
18. Proximus IESV & MARIÆ Consanguineus.	49
19. Consanguineus plurimorum Sanctorum.	51
20. NUNCIUS	

INDEX.

Elog.	Folio.
20. Nunquam <i>MARIAM</i> coniugem cognoscens.	57
21. Inveniens <i>Virginem</i> in utero habentem de <i>Spiritu Sancto</i> .	59
22. Inveniens <i>IESVM</i> natum, priusquam esset natus.	62
23. Ab ipso <i>Deo</i> iussus manere cum <i>MARIA</i> coniuge sua.	65
24. Pater spiritualis <i>IESV</i> .	69
25. Pater legalis <i>IESV</i> .	71
26. Pater civilis <i>IESV</i> .	74
27. Paterfamilias <i>IESV</i> .	77
28. Pater matrimonialis <i>IESV</i> .	80
29. Pater nutritius <i>IESV</i> .	83
30. Pater aliquo modo, naturalis <i>IESV</i> .	86
31. Pater superior <i>IESV</i> .	89
32. Pater sacramentalis <i>IESV</i> .	92
33. Compater <i>Spiritus Sancti</i> .	95
34. Minister <i>IESV</i> in circumcissione.	98
35. Angelus custos <i>IESV</i> .	100
36. Coadiutor <i>IESV</i> Redemptoris nostri.	103
37. Propheta magnus in <i>Israël</i> .	206
38. Exul primus propter fidem in <i>IESVM</i> .	109
39. Triginta annorum Auditor <i>IESV</i> .	112
40. Triginta annorum præceptor <i>IESV</i> .	114
41. Libri generationis <i>IESV</i> Christi pars ordine postrema, dignitate suprema.	117
42. Legatus Apostolicus <i>IESV</i> primus omnium.	110
43. Intimus amicus Angelorum.	123
44. Balsami inter Gentes propagator.	126
45. Faber omnium præstantissimus.	129
46. Magister filij Dei in arte fabrilis.	132
47. Musicus cælestis in terra.	135
48. Theologus profundissimus.	138
49. Religionem perfectissimam professus.	141
50. Vir secundum cor Dei.	143
51. Septem maximis doloribus exercitus.	146
52. Septem maximis gaudiis perfusus.	149

53. In.

I N D E X.

Elog.	Folio.
53. <i>In virili etate omnibus Senibus maior.</i>	152
54. <i>Gravissimè vindicatus à Deo.</i>	155
55. <i>Baptizatus à IESV.</i>	158
56. <i>Antiquus Convictor IESV.</i>	161
57. <i>Ad mortem beatissimam preparatus à IESV.</i>	164
58. <i>A IESV & MARIA comploratus.</i>	167
59. <i>A IESV crucifixo revocatus ad vitam immortalens.</i>	170
60. <i>MARIE dilectissimæ coniugi gloriosus apparens.</i>	172
61. <i>Cum IESV ascendens ad Gloriam cælestem.</i>	175
62. <i>Aureolâ Virginum insignis.</i>	178
63. <i>Aureolâ Doctorum conspicuus.</i>	181
64. <i>Aureolâ Martyrum ornatus.</i>	184
65. <i>Similis Iosepho Patriarchæ.</i>	187
66. <i>Præstantior Iosepho Patriarchâ.</i>	190
67. <i>Iosephos omnes Evangelicos antegressus.</i>	192
68. <i>Maior sanctis Ioachimo & Annâ.</i>	195
69. <i>Maior sancto Ioanne Baptistâ.</i>	198
70. <i>Maior sanctis Apostolis.</i>	201
71. <i>Maior sanctis Angelis.</i>	204
72. <i>Maior omnibus Sanctis Deiparâ minoribus.</i>	207
73. <i>Similis MARIE Virgineæ uxori suæ.</i>	209
74. <i>Similis IESV filio suo.</i>	212
75. <i>Similis ipsi Deo.</i>	215
76. <i>Similis Deo Patri ingenito.</i>	218
77. <i>Similis filio Dei unigenito.</i>	221
78. <i>Similis Spiritui Sancto.</i>	224
79. <i>Cum IESV & MARIA summa Trinitas creata.</i>	227
80. <i>Præcipuus imitator MARIE.</i>	230
81. <i>Præcipuus imitator IESV.</i>	233
82. <i>Vnum quid cum IESV.</i>	236
83. <i>Vnum quid cum MARIA.</i>	239
84. <i>Amabilissimus Deo, Deiparæ, & Angelis.</i>	242
85. <i>Amore divino flagrantissimus.</i>	245
86. <i>Summè conformis voluntate divine.</i>	248

87. PAU-

I N D E X.

Elog.	Folio.
87. <i>Paupertatis studiosissimus.</i>	251
88. <i>Castissimus.</i>	254
89. <i>Obedientissimus.</i>	257
90. <i>Patientissimus.</i>	160
91. <i>Humillimus.</i>	263
92. <i>Exemplar totius Evangelicae Beatitudinis.</i>	166
93. <i>Summâ dulia dignus.</i>	269
94. <i>Postremis Ecclesiae temporibus vaticinio promissus.</i>	272
95. <i>Diu à paucis agnitus.</i>	275
96. <i>Periclitantium in Castitate Patronus.</i>	278
97. <i>Peregrinantium Patronus.</i>	281
98. <i>Vitam spiritualem agentium Patronus.</i>	285
99. <i>Societatis IESV Patronus.</i>	288
100. <i>Vniuersalis totius Ecclesiae Patronus.</i>	292

Quaestio Singularis.

<i>An IOSEPH sit conceptus sine peccato Originali.</i>	296
<i>Oratio votiva ad S. IOSEPHVM.</i>	302
<i>Item, alia Oratio.</i>	303

P R O T E S T A T I O A V C T O R I S.

Quicquid ALEXANDER de Libro iusserit isto,
 Id Legem æternam vult Liber esse sibi.

Errata.

Fol. 21. v. 5. à fine
 23. v. 4.
 45. v. 15.
 v. 17.
 50. v. 1.

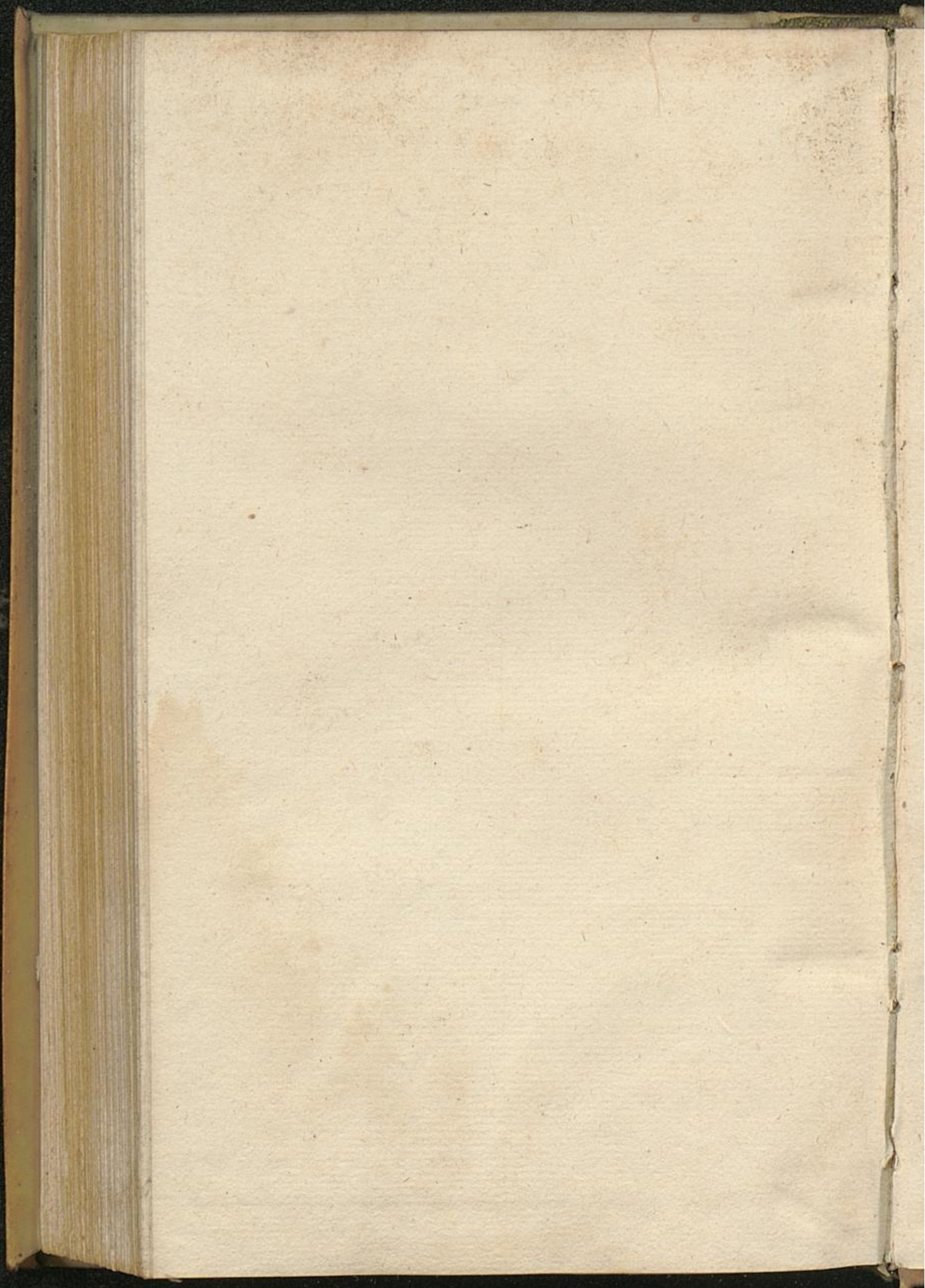
 64. v. 13.
 108 v. ult.
 115. v. 11.
 122. v. 6. à fine.
 124. v. 15.
 125. v. 8.
 128. v. 6. à fine.
 131. v. 18.
 197. v. 7. à fin.
 205. v. 6.
 242. v. 1.
 243. v. 10.
 250. in med.
 258. v. 7. à fine.
 v. 5.
 266. v. 18.
 269. v. 7. à fine
 271. v. 11.
 272. v. 9.
 v. 11.
 v. 14.
 274. v. 18.
 276. v. 6.
 288. v. 3. à fin.

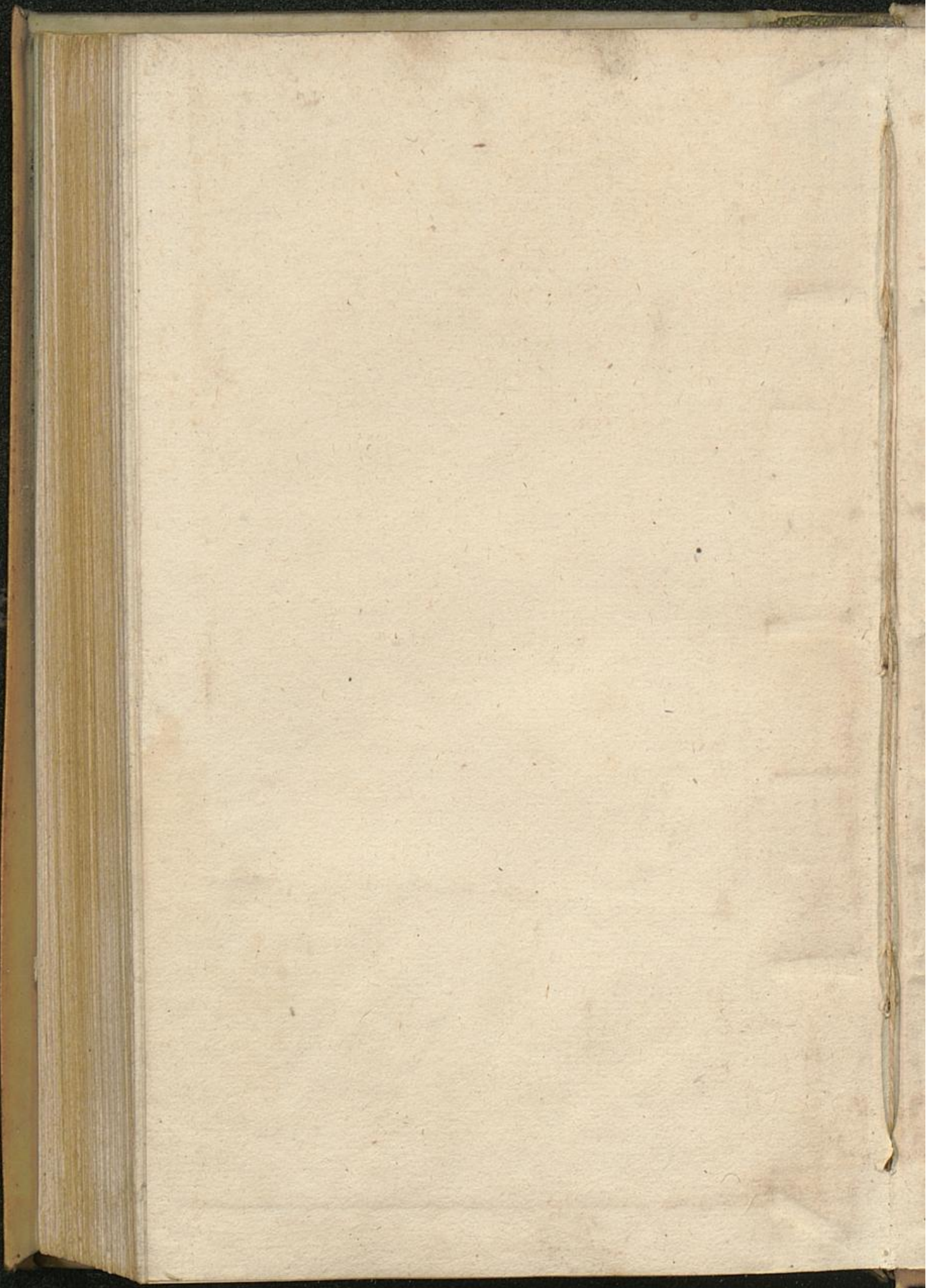
Sic corrige.

Virga.
 MARIE.
 5.
 6.
 consanguineum IESV in 3. &
 MARIE in 2. gradu
 thesauro.
 antè & post.
 præcipiat.
 Est enim semper,
 apparendi.
 idemq;
 Dioscorid.
 rignarius.
 effectus.
 habere.
 labor.
 compellavisse non videtur.
 supereffluente.
 3. Ultra.
 4. Modò.
 Gratiano.
 Pareo.
 sect. 1. &
 v. 10.
 oblivionis.
 impias.
 venient.
 observat.
 Id ergo,

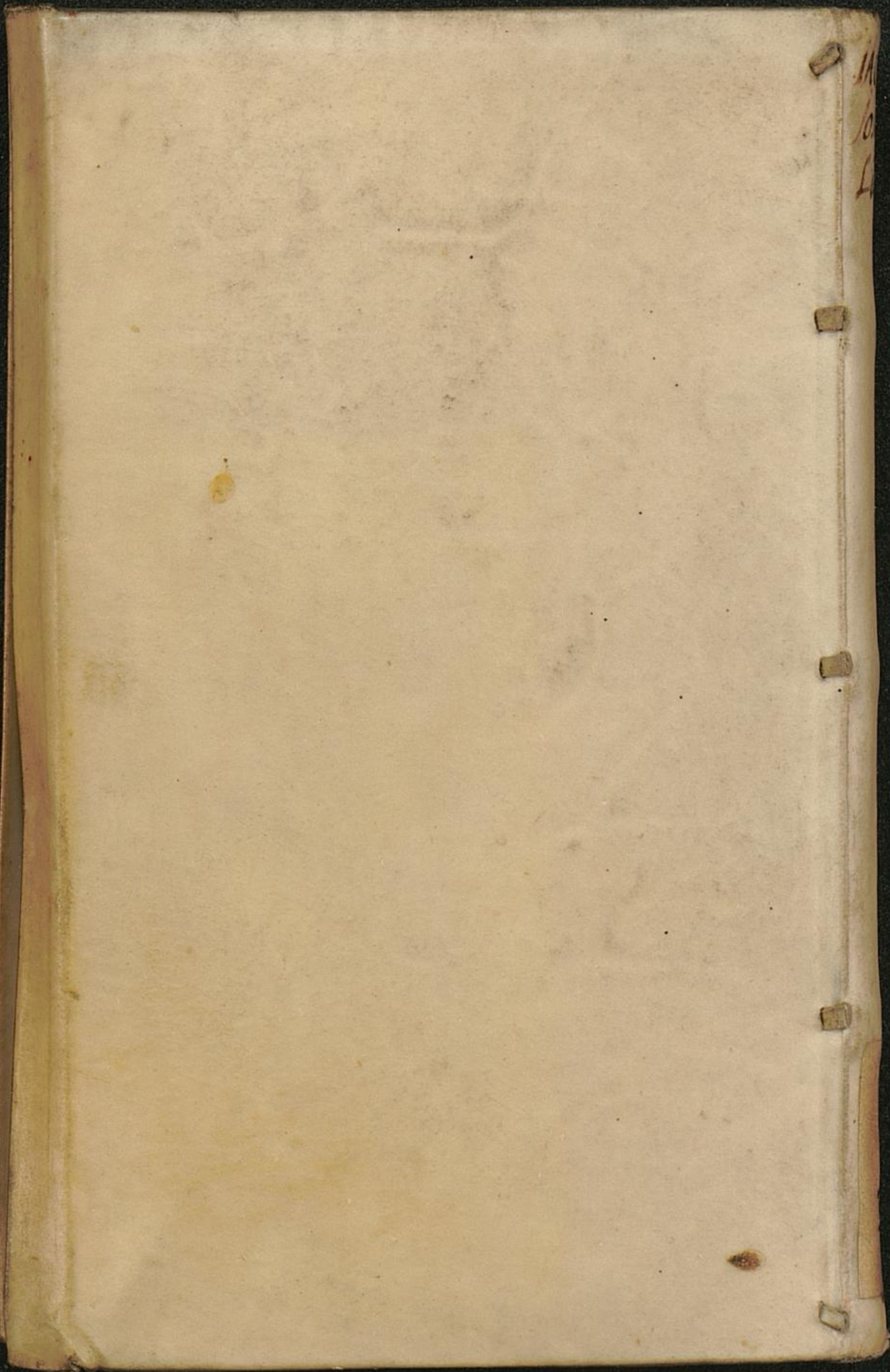
Einige

1791	1791
1792	1792
1793	1793
1794	1794
1795	1795
1796	1796
1797	1797
1798	1798
1799	1799
1800	1800
1801	1801
1802	1802
1803	1803
1804	1804
1805	1805
1806	1806
1807	1807
1808	1808
1809	1809
1810	1810
1811	1811
1812	1812
1813	1813
1814	1814
1815	1815
1816	1816
1817	1817
1818	1818
1819	1819
1820	1820
1821	1821
1822	1822
1823	1823
1824	1824
1825	1825
1826	1826
1827	1827
1828	1828
1829	1829
1830	1830
1831	1831
1832	1832
1833	1833
1834	1834
1835	1835
1836	1836
1837	1837
1838	1838
1839	1839
1840	1840
1841	1841
1842	1842
1843	1843
1844	1844
1845	1845
1846	1846
1847	1847
1848	1848
1849	1849
1850	1850
1851	1851
1852	1852
1853	1853
1854	1854
1855	1855
1856	1856
1857	1857
1858	1858
1859	1859
1860	1860
1861	1861
1862	1862
1863	1863
1864	1864
1865	1865
1866	1866
1867	1867
1868	1868
1869	1869
1870	1870
1871	1871
1872	1872
1873	1873
1874	1874
1875	1875
1876	1876
1877	1877
1878	1878
1879	1879
1880	1880
1881	1881
1882	1882
1883	1883
1884	1884
1885	1885
1886	1886
1887	1887
1888	1888
1889	1889
1890	1890
1891	1891
1892	1892
1893	1893
1894	1894
1895	1895
1896	1896
1897	1897
1898	1898
1899	1899
1900	1900

M
10
L

IACOBI KE
Josephina
Luccernensis

Th

2495